

Okresní soud v Prachaticích
Pivovarská 3
383 18 Prachatice

podatelna@osoud.ptc.justice.cz

V [REDACTED] dne 8. 3. 2026

Věc: Žádost o informace ve smyslu zák. č. 106/1999 Sb.

Vážení,

ve smyslu zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, žádám nadepsaný soud o zaslání všech (anonymizovaných) rozsudků, kterými v letech 2020-2025 pravomocně rozhodl o odsouzení pro trestný čin týrání osoby žijící ve společném obydlí (§ 199 zák. č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku), a pokud bylo ve věci/věcech podáno odvolání, též o zaslání rozhodnutí o něm/nich. Požadované mi prosím zašlete do datové schránky.

Děkuji za kladné vyřízení žádosti.

S pozdravem

[REDACTED]

OKRESNÍ SOUD V PRACHATICÍCH

Pivovarská 3, 383 18 Prachatice

tel.: 388 305 111, fax: 388 305 154, e-mail: podatelna@osoud.ptc.justice.cz, IDDS: iurabu8

NAŠE ZNAČKA: Si 17/2026
VAŠE ZNAČKA:
DNE: 23. března 2026

Vážená paní

Vážená paní [REDAKCE],

k Vaší žádosti o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, sděluji, že lustrací v informačním systému bylo zjištěno, že v období let 2020-2025 Okresní soud v Prachaticích pravomocně rozhodl o odsouzení pro trestný čin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, v níže uvedených trestních věcech:

- sp. zn. 3 T 52/2022: rozsudek ze dne 24. 8. 2023, č. j. 3 T 52/2022-1020,
rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. 2. 2024,
č. j. 3 To 469/2023-1093,
usnesení Nejvyššího soudu v Brně ze dne 17. 7. 2024, č. j. 7 Tdo
537/2024-1134,
- sp. zn. 3 T 74/2021: rozsudek ze dne 19. 5. 2022, č. j. 3 T 74/2021-800,
- sp. zn. 1 T 147/2019: rozsudek ze dne 30. 4. 2020, č. j. 1 T 147/2019-368,
usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 8. 2020,
č. j. 3 To 437/2020-412,
- sp. zn. 4 T 34/2021: rozsudek ze dne 30. 5. 2023, č. j. 4 T 34/2021-1058,
rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 13. 11. 2023,
č. j. 3 To 356/2023-1158

S pozdravem

Mgr. Milada Trůblová
místopředsedkyně soudu

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Prachaticích rozhodl v hlavním líčení konaném dne 24. 8. 2022 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kolbana a přísedících Jindřišky Šandové a Zdeny Hružové,

takto:

Obžalovaný

██████████,

narozený ██████████, bytem ██████████, t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve ██████████,

I.

při nezměněném výroku o vině pod body I., II./1.,2.,4. a 5. rozsudku Okresního soudu v Prachaticích ze dne 8. 9. 2022, č. j. 3 T 52/2022-835, ve spojení s bodem III. rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 11. 2022, č. j. 3 To 507/2022-887, v části, v níž nebyly dotčeny body I., II./1.,2.,4. a 5. rozsudku Okresního soudu v Prachaticích ze dne 8. 9. 2022, č. j. 3 T 52/2022-835, a ve spojení s bodem I. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 6. 2023, č. j. 7 Tdo 473/2023-963,

II.

je vinen, že

dne ██████████ okolo 06:00 hodin neoprávněně vnikl do neuzamčeného domu na parcele č. ██████████ v obci ██████████, část ██████████, okres ██████████, kde se volně pohyboval a sedl si do postele vedle spící ██████████, narozené ██████████, t. č. bytem ██████████, část ██████████, okres ██████████, která jej po probuzení vyzvala, aby odešel,

tedy

neoprávněně vnikl do obydlí jiného,

čímž spáchal

přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 199 odst. 2 trestního zákoníku, § 45 odst. 1 trestního zákoníku, § 43 odst. 1 trestního zákoníku ke **společnému úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 (tři) roky**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovaný k výkonu uloženého trestu zařazuje do **věznice s ostrahou**.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všech druhů na **dobu 2 (dva) roky**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen uhradit na náhradě škody poškozené [REDAKCE], částku ve výši 7 547 Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozená [REDAKCE], odkazuje se zbytkem nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. V nyní projednávané věci soud navazuje na skutková zjištění a právní hodnocení skutků uvedených pod body I., II./1.,2.,4. a 5. rozsudku Okresního soudu v Prachaticích ze dne 8. 9. 2022, č. j. 3 T 52/2022-835 (dále také jen rozsudek nalézacího soudu), ve spojení s bodem III. rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 11. 2022, č. j. 3 To 507/2022-887, přičemž v rozsahu dokazování k vině takovými skutky (skutková zjištění, právní kvalifikace zjištěného skutkového stavu) podepsaný soud na rozsudek nalézacího i odvolacího soudu plně odkazuje.
2. V nyní projednávané věci byl soud zavázán Nejvyšším soudem ČR k doplnění dokazování ve vztahu k oprávněnosti vstupu do obydlí svědkyně [REDAKCE] a [REDAKCE] obžalovaným (původně skutek shora veden pod bodem I/3. skutkové věty prvního rozsudku nalézacího soudu), stejně jako dovolací soud vyřknuv určitě teze k nemožnosti náhrady škody poškozené v tom smyslu, že nelze nahradit v penězích škodu způsobenou odcizením pervitinu v hodnotě 20 000 Kč.
3. Vzhledem ke shora uvedenému tak soud převzal (prakticky překopíroval) skutková zjištění z prvního rozsudku nalézacího soudu vztahující se k vině obžalovaného nyní projednávaným přečinem, doplnil k takovému skutku dokazování, a neshledal žádné okolnosti, které by se promítly do výroku o trestu, resp. náhrady škody (krom okolností vytknutých Nejvyšším soudem ČR – viz shora).
4. **Obžalovaný** [REDAKCE] využil svého zákonného práva a ke skutku shora se původně ve své výpovědi jakkoliv nevyjádřil. Později při vyjádření k provedeným důkazům (výslech [REDAKCE] a [REDAKCE]) nicméně uvedl, že povolení ke vstupu do domu měl od svědka [REDAKCE],

označil takovéto vstupování do obydlí mezi přáteli za naprosto normální, obvykle k němu docházelo, na takovéto okolnosti neviděl ničeho špatného; daný dům [REDAKCE] a [REDAKCE] ostatně zná, vypomáhal tam. Navíc mu toho rána [REDAKCE] povolil do domu vstoupit, dokonce mu i řekl, kdy [REDAKCE] vstává (proto zde byl v 6 hodin).

5. **Svědék** [REDAKCE] při hlavním líčení vypověděl, že obžalovaného zná z dřívější doby, kdy se s ním kamarádil; [REDAKCE] zná přes obžalovaného a jejího bývalého přítele. Svědek popsal, že jel s [REDAKCE] na letiště ve [REDAKCE], poté s ní kolem půlnoci přešel do jejího bytu na kafe (tj. 26.3.2022). Vzápětí po příchodu na byt na dveře klepal obžalovaný. [REDAKCE] svědka nabádala, aby neotevíral, byla ve stresu, klepal se jí hlas. Svědek si myslel, že s ním obžalovaný chce mluvit, ten však šel s [REDAKCE] do vedlejší místnosti, kde byli asi půl hodiny nebo hodinu; jejich konverzace byla klidná, nekřičeli. Poté, co vyšli, byla [REDAKCE] nervózní, později usnula. Obžalovaný z vedlejší místnosti napsal svědkovi zprávu, zda by nemohl jít alespoň na hodinu pryč, že si chce promluvit s [REDAKCE] o samotě. Svědek se vrátil třetí kolem hodiny ranní, v bytě nebylo nic rozházené, obžalovaný zde stále byl; svědek po krátkém čase usnul na stole. Když se svědek kolem osmé hodiny ranní probudil, obžalovaný v bytě již nebyl, [REDAKCE] však běhala po bytě a hledala telefon. Vzhledem k tomu, že má svědek ve svém domě kamery, viděl, že telefon později dal do garáže obžalovaný. Dále svědek dodal, že v inkriminovaném období byl partnerem [REDAKCE], společně soužívali v jejich společném domě. Svědek připustil, že k nim chodili (jak tomu obvykle na vesnici bývá) sousedi a jiní známí bez ohlášení, např. zabouchali na dveře, okno, případně pootevřeli dveře a zavolali, zdali jsou doma, nicméně nikdy se nestávalo, že by jim někdo do domu vtrhl; navíc za ním lidé většinou zašli rovnou do garáže, kde vykonával různé práce. V brzkých ranních hodinách k nim však návštěvy, natož neohlášeně, rozhodně nechodily. Je pravdou, že dům ne vždy zamykají, nicméně mají kamerový systém, jenž prostor domu monitoruje. Obžalovaný nikdy v jejich domě nezůstal osamocen, pouze v jednom případě zanechal svědek obžalovaného spolu s [REDAKCE] samotné v jejich domu, neboť musel urychleně odjet do práce; to se jeho partnerce [REDAKCE] vůbec nelíbilo, toto si nepřála. Když obžalovaný navštívil svědka, zdržovali se zpravidla v garáži, kde mohli i kouřit, rozhodně obžalovaný (až na nyní projednávanou trestní věc) nebyl u nich v ložnici. Svědek připustil, že předcházejícího večera (26.3.2022) si vyměnil s obžalovaným v bytem [REDAKCE] pár názorů, byl konfrontován obžalovaným, zdali by se mu (myšleno svědkovi) líbilo, kdyby byl obžalovaný v jeho domě (myšleno u jeho přítelkyně); svědek se bránil obžalovanému, že je u [REDAKCE] jen na kafi, rozhodně obžalovaného nenabádala, aby k němu do domu odjel, ani mu nedal povolení. Rozhodně se mu ani nelíbilo, že do domu takto vstoupil inkriminovaného rána, nicméně když se to dozvěděl zpětně, celou věc neřešil, neboť už proběhla a nebylo co víc k řešení; svědek nadto zdůraznil, že kdyby věděl, že obžalovaný jede k němu domů, tak by ho nenechal odjet. Nutno dodat, že soud nepřipustil dotazy obhajoby na svědka ohledně aktuálního soužití (tedy zdali soužívá s [REDAKCE] či [REDAKCE]), neboť takováto okolnost je i pro věrohodnost svědka naprosto irelevantní, nadto zasahuje intenzivně a nedůvodně do jeho soukromí.

6. Ke skutku uvedla **svědkyně** [REDAKCE], že žije v rodinném domě s [REDAKCE] [REDAKCE]; s obžalovaným má normální až přátelský vztah, nicméně se jí nelíbilo, že k nim domů chodil, často jim narušoval soukromí, chtěla být s [REDAKCE] o samotě. Dům nezamykají. Svědkyně vypověděla, že v březnu kolem šesté hodiny ráno v sobotu nebo neděli, když jí zazvonil budík, přišel obžalovaný za ní do ložnice, tvrdil jí, že ji obejmě, že její přítel spí u jeho přítelkyně. Svědkyně se v rozespalosti lekla, byla v šoku, protože myslela zprvu, že přišel její přítel, obžalovaný si sedl na postel k jejím kolenům, poté mu řekla, aby šel ven, že se potřebuje obléct. Neví, zda mu vstup do domu povolil její přítel, sice se navštěvovali, ale u nich v domě

obžalovaný nepřespával, neměl od něho klíče, ani zde neměl uschované věci; obecně se ani nestávalo, že by některé osoby vtrhávaly do jejich domu bez ohlášení, že by ani nezakleпали. Obžalovaný i svědkyně byli naštvaní, nejprve mu nevěřila, kde [REDAKCE] je a s kým, tak zavolala do práce, že přijde později a jeli se podívat do [REDAKCE], zda tam je auto jejího přítele. Pan [REDAKCE] momentálně je opět přítelem svědkyně. K nim domů návštěvy zpravidla chodily po předchozím ohlášení, pokud se neohlásily, vždy klepaly či zjišťovaly, zdali jsou doma. Rozhodně žádná osoba, natož obžalovaný, u nich v bytě bez jejich přítomnosti nepřebýval (až na jeden případ uváděný i [REDAKCE]), pokaždé v domě byla buď ona, nebo [REDAKCE]. Pokud na návštěvu k nim domů přišel [REDAKCE], zdržovali se pravidelně v garáži, sem jim i nosila kávu, v menším počtu případů pak pozvali návštěvy do obýváku či jídelny.

7. Ve vztahu k nyní projednávanému skutku soud již dříve provedl dle § 213 odst. 1 trestního řádu **protokol o ohledání místa činu s náčrtem a fotodokumentací (č. 1. 4-11, 12-15), úřední záznam (č. 1. 62), kamerový záznam (č.1. 63), printscreen komunikace (č. 1. 65-70), odborné vyjádření (č. 1. 71), protokol o vydání věci (č. 1. 72, 74-75, 77), usnesení (č. 1. 73-76) a odborné vyjádření OKT České Budějovice (č. 1. 78-81)**. Listiny v souhrnu dokládají, že [REDAKCE] nahlásila na Policii ČR odcizení příruční tašky obžalovaným ze zásuvky z ložnice (v prvním rozsudku nalézacího soudu uvedeno pod skutkem pod bodem 2.); v tašce se dle ní nacházela finanční hotovost ve výši 35 000 Kč, 80 USD a mobilní telefon NOKIA 150 černé barvy v hodnotě 800 Kč (hodnota stanovena dle odborného vyjádření). [REDAKCE] se následně s obžalovaným snažila marně domluvit na předání odcizených věcí. Dne 27. 3. 2022 okolo 6:00 hodin byl obžalovaný v domě [REDAKCE] a [REDAKCE] v [REDAKCE], kam mj. znovu přijel následujícího dne na čtyřkolce. Předmětný mobilní telefon vydal dne 1. 4. 2022 Policii ČR [REDAKCE], černou koženkovou taštičku na zip s digitální váhou, plastovou trubičkou a igelitovými sáčky s uzavíratelnou lištou vydal téhož dne obžalovaný, přičemž na těchto předmětech uvnitř taštičky byly nalezeny zbytky psychotropních látek a to metamfetaminu a kanabinoidů.
8. Ve vztahu k osobě obžalovaného, popř. k druhu a výměře trestu, provedl soud v dřívější fázi trestního stíhání (před vynesením prvního rozsudku nalézacím soudem) listiny v podobě **opisu z evidence přestupků, aktualizovaného opisu z evidence rejstříku trestů, obsahu spisového materiálu Okresního soudu v Prachaticích ve věci sp. zn. 3 T 40/2021** (zejména protokolem o hlavním líčení ze dne 7. 9. 2021, resp. rozsudkem podepsaného soudu i odvolacího soudu v této věci) či **obsahu spisového materiálu Okresního soudu Prachatice ve věci sp. zn. 3 T 64/2022** (zde se jedná zejména o doručenkou návrhu na potrestání do rukou obžalovaného a rozsudek nalézacího i odvolacího soudu). Z listin se souhrnně podává (soud opětovně tyto závěry pro potřeby nynějšího rozhodnutí prakticky přebírá z prvního rozsudku nalézacího soudu), že obžalovaný byl shledán vinným z přestupku dle § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 167/199 Sb., tj. že neoprávněně přechovával návykovou látku v malém množství pro vlastní potřebu. Má celkem šest záznamů odsouzení pro trestnou činnost, přičemž soud mohl přihlížet pro účinky zahlazení k celkem třem odsouzením (pro trestnou činnost na úseku neoprávněného nakládání s omamnými a psychotropními látkami, resp. maření výkonu úředního rozhodnutí). Obžalovanému byly opakovaně ukládány alternativní tresty, když se aktuálně nachází v šedesáti měsíční zkušební době podmíněného odsouzení k trestu odnětí svobody ve výměře 36 měsíců ve věci vedené u podepsaného soudu pod sp.zn. 3T 40/2021 (v této věci, v níž byl rozsudek vyhlášen ke dni 7. 9. 2021, neuhradil peněžitý trest ve výměře 300 denních sazeb po 2 000 Kč). Následně byl obžalovanému pravomocně uložen „nepodmíněný“ trest odnětí svobody ve výměře 5 měsíců, který aktuálně vykonává (předmětnou trestnou činnost páchal mj. ve zkušební době ve shora uvedené věci

sp.zn. 3 T 40/2021); v dané věci byl obviněnému doručen návrh na potrestání dne 22. 4. 2022, prvoinstanční rozsudek byl posléze vyhlášen ke dni 3. 5. 2022. **Evidenční karta řidiče obžalovaného** pak rovněž dokládá, že měl v době páchaní trestné činnosti ad. 4 skutkové věty pravomocně uložený trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel.

9. Všechny shora provedené důkazy nadepsaný soud provedl a hodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu podle svého vnitřního přesvědčení založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich vzájemném souhrnu a dospěl opětovně k jednoznačnému závěru o vině obžalovaného projednávaným skutkem, který jako jediný byl ze strany dovolacího soudu vrácen k projednání
10. Bylo opětovně bezesbytku prokázáno, že obžalovaný vešel do domu, který byl bydlištěm svědkyně [REDACTED] a [REDACTED] a to opakovaně v době, kdy nejen svědkyně [REDACTED] spala (nyní opětovně projednávaný skutek), popř. kdy obžalovaný vracel mobilní telefon, jenž původně odcizil [REDACTED] (skutek původně vedený pod bodem 4. skutkové věty prvního rozsudku nalézacího soudu), přičemž k domu přijel motorovým vozidlem i přesto, že měl toho času vysloven Okresním soudem v Ústí nad Labem ve věci sp.zn. 62 T 46/2020 pravomocný zákaz řízení motorových vozidel. I přesto, že se obžalovaný vyjádřil v tom směru, že měl do domu povolen přístup od svědka [REDACTED], je takovéto tvrzení naprosto lživé, neboť ani svědek [REDACTED], ani svědkyně [REDACTED] takovouto skutečnost neuváděli, ba dokonce ji výslovně popřeli. Svědkyně [REDACTED] uvedla, že obžalovaný neměl od jejich domu klíče, nenavštěvoval je takovýmto způsobem v domě, neměl u nich doma nic uschovaného. Po probuzení se obžalovaného též lekla, že se na její posteli nachází, vůbec jej nečekala; logicky tak dala následně najevo svůj nesouhlas s tím, aby obžalovaný setrval v jejím bydlišti tím, že jej vyzvala, aby odešel. Shodné skutečnosti potvrdil i svědek [REDACTED], který kategoricky uvedl, že kdyby věděl, že obžalovaný jede k němu do domu, nenechá jej z bytu [REDACTED] odjet. Obžalovaný nadto nikdy v domě nezůstával sám bez [REDACTED] či [REDACTED], pokud přebýval u nich na pozemku, dělo se tak zpravidla v garáži, kde mohli společně kouřit. Jediná návštěva, kdy zanechal [REDACTED] a [REDACTED] v domě bez dozoru, k nelibosti [REDACTED], bylo, když musel urychleně do práce „na otočku“.
11. Ve světle skutkových zjištění shora tak soud zamítl návrh na doplnění dokazování výsledkem svědkyně [REDACTED] (myšleno pravděpodobně jako její doplňující výslech), kterým by mohlo dojít k popření věrohodnosti svědků [REDACTED] a [REDACTED], neboť oba popírají tu všeobecně známou skutečnost, že [REDACTED] aktuálně partnersky nežije s [REDACTED], nýbrž s [REDACTED]. [REDACTED] by nadto dosvědčila, jak často se často vzájemně navštěvovali a zdali k sobě domů chodili bez ohlášení. V tomto směru soud předesílá, že věrohodnost svědků [REDACTED] a [REDACTED] plyne z jejich konzistentních výpovědí v původním řízení (před vyhlášením prvního rozsudku nalézacím soudem) tak i nyní, tedy při hlavním líčení v den vyhlášení tohoto rozsudku. Skutečnost, že některá osoba nechce sdělit s kým soužívá a proč (např. zdali [REDACTED] s [REDACTED] chodí), zvláště za přítomnosti obžalovaného, je zcela pochopitelný fakt, neboť skutečnost, zdali aktuálně [REDACTED] udržuje poměr s [REDACTED] či nikoliv není okolností rozhodnou pro dokazování projednávaného skutku. Nadto i kdyby [REDACTED] chtěl jakožto sok uškodit obžalovanému, popisoval by skutečnosti daleko více v jeho neprospěch než svědkyně [REDACTED], které může být [REDACTED] prakticky „ukradený“; je však pozoruhodné, že [REDACTED] i [REDACTED] se ve výpovědích prakticky shodují. Takovýto důkazní návrh výsledkem [REDACTED] je tudíž nadbytečný zvláště za situace, kdy by poškozená [REDACTED] byla již *potřetí* vystavena osobní přítomnosti agresora, který se na ní dopouštěl dlouhodobého hrubého násilí v domácnosti i mimo ni.

12. Pro potřeby rozhodnutí ohledně náhrady škody soud odkazuje na (kosmeticky upravené) závěry vtělené do prvního rozsudku nalézacího soudu do odstavců 48 a 49 odůvodnění. Pro přehlednost lze takovéto závěry zcela překopírovat. Pokud jde o vnik škody na straně poškozené [REDAKCE], dělo se tak v rámci na sebe vzájemně navazující trestné činnosti, kterou páchal obžalovaný (viz body 2.- 4. v pořadí prvního rozsudku nalézacího soudu). Výpovědi svědků [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE] (mj. soudu velmi dobře známých uživatelů pervitinu, tyto výpovědi jsou obsaženy v prvním rozsudku nalézacího soudu ze dne 8.9.2022, č.j. 3 T 52/2022-835 v odst. 29 odůvodnění) shodně dokládají, že obžalovaný měl u sebe v období března 2022 velkorysé množství pervitinu (dle [REDAKCE] – zkušené užitelky pervitinu, se jednalo o 10 gramů), který jim rozdával zdarma. [REDAKCE] taktéž doložila, že jí obžalovaný ukazoval černou koženkovou tašku (u které popsala i určité detaily – např., že měla dva zipy), digitální váhy, starý tlačítkový černý telefon (tzn. Nokii), prázdné igelitové sáčky (dealeráky), jeden větší pytel (asi 20 na 15 cm), stejně jako se jí svěřil, že v taštičce našel hotovost ve výši přibližně 7 000 Kč. Všechny věci měl údajně odebrat poškozené [REDAKCE], která po obžalovaném chtěla vrátit odcizené věci (obžalovaný ostatně svědkyni přehrál hlasové zprávy od poškozené, která byla značně rozezlená). Svědek [REDAKCE] pak potkal obžalovaného, který mu nabídl pervitin tzv. „na čáru“, a který vytahoval z černé koženkové taštičky hotovost ve výši 2 000 Kč. Díky výpovědím svědků [REDAKCE] a [REDAKCE] pak lze učinit závěr, že se obžalovaný pohyboval jistou dobu po bytě [REDAKCE] sám a využil tak okamžiku, kdy [REDAKCE] a [REDAKCE] usnuli. V tento moment mohl prohledat byt [REDAKCE], jenž dobře znal a kam se prakticky vnutil pod záminkou si s ní promluvit o samotně (za tímto účelem opustil svědek [REDAKCE] na cca hodinu byt poškozené). Svědek [REDAKCE] taktéž uvedl, že u [REDAKCE] toho večera (z 26.3. na 27.3.2022) viděl černou tašku, doložil, že poškozená byla ráno dne 27.3.2022 značně rozezlená, popř. též uvedl, že poškozená dal jako odměnu za pomoc se stěhováním cca 20-30 amerických dolarů. Veškeré takovéto okolnosti (popř. nález telefonu Nokia a černé taštičky při domovní prohlídce) vzájemně korespondují s výpovědí [REDAKCE] [REDAKCE] (viz odst. 14 v pořadí prvního rozsudku nalézacího soudu), která ohledně odcizených věcí uvedla shodný výčet jako při svém vyjádření v rámci přípravného líčení. [REDAKCE] se však ve výpovědi lišila ohledně množství dolarů, které jí měly být odcizeny, když u hlavního líčení uvedla podstatně nižší částku (20 dolarů); na takovouto částku (20 USD) soud ponížil ve skutkové větě uváděné množství amerických dolarů, neboť to koresponduje i s výpovědí svědka [REDAKCE]. Ohledně hotovosti ve výši 100 Kč („stará česká stovka“), popř. účtenek a dokladů, lze učinit závěr, že takovouto hotovost (a další papírové doklady) mohla [REDAKCE] u sebe mít, resp. zcela určitě měla, neboť se jedná o množství hotovosti a věci, které každý průměrný občan (resp. žena) zpravidla při sobě v kabelce nosí. Hodnotu pervitinu (20 000 Kč) soud stanovuje na základě znalosti obvyklé ceny 1 gramu drogy v oblasti [REDAKCE] (1 gram za 2 000 Kč), nicméně jak bylo rozvedeno právním názorem Nejvyššího soudu, nelze přiznat náhradu majetkové hodnoty která je z obchodu vyloučená, která je tzv. res extra commercium. Odcizená částka 7 000 Kč je opírána zejména o výpověď svědkyně [REDAKCE], které se měl obžalovaný s odcizením takovéto částky poškozené svěřit. Celková výše škody způsobená odcizením se tak logicky musela snížit o ekvivalent 60 USD na částku ve výši 28 347 Kč. Skutečná škoda (ve výši 27 547 Kč) reflektuje vrácení mobilního telefonu (dle odborného vyjádření v hodnotě 800 Kč) [REDAKCE] obžalovaným, přičemž od takovéto částky soud odečetl hodnotu pervitinu ve výši 20 000 Kč (výslednou částkou je tudíž suma o cifře 7 547 Kč).

13. Ohledně skutku projednávaného v nynějším rozsudku lze učinit závěr, že obžalovaný naplnil bez důvodných pochybností všechny zákonné znaky skutkové podstaty přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku, když zmíněného přečinu se dopustí ten, kdo neoprávněně vnikne do obydlí jiného a zde neoprávněně setrvá.
14. Co do zákonných znaků přečinu se obydlím se ve smyslu § 133 tr. zákoníku rozumí dům, byt nebo jiná prostora sloužící k bydlení a příslušenství k nim náležející. V projednávané věci neoprávněně vniknul do prostor domu - obydlí svědků [REDACTED] a [REDACTED]. Neoprávněným vniknutím do obydlí jiného je nežádoucí bez souhlasu nebo proti vůli oprávněného uživatele uskutečněné, vejítí do shora uvedeného objektu, čímž se zasahuje do domovní svobody jiného. V projednávané věci bylo prokázáno, že obžalovaný vešel svévolně do obydlí, kde se svévolně pohyboval a setrval až do doby, než se svědkyně [REDACTED] probudila a po prvotním šoku jej vyhodila. Jednání obžalovaného vyústilo v poruchu objektu, který trestní právo chrání, neboť svědkyni [REDACTED] jako oprávněné uživateli bylo v ten moment znemožněno svobodně se rozhodnout, která osoba v obydlí, jenž užívá, setrvá a která nikoliv. Obžalovaný pak zcela evidentně provedl zmíněné konání v úmyslu přímém (subjektivní stránka), rozhodně se nejednalo o jakési nedorozumění, neboť ani svědkyně [REDACTED] ani svědek [REDACTED] neuvedli, že by obžalovanému povolili do domu vstoupit, či že by jej k tomu vybídl.
15. Při úvahách o stanovení druhu a výše trestu přihlédl soud dle ustanovení § 39 odst. 3 tr. zákoníku, ve spojení s ustanovením § 41 a § 42 tr. zákoníku, k společenské škodlivosti trestného činu, stejně jako k pohnutkám obžalovaného, možnostem nápravy a k dosavadnímu způsobu vedení jeho života. Nutno dodat, že v situaci obžalovaného se ničeho nezměnilo, soud ani nemohl zpřísnit výměru trestu odnětí svobody nad 3 roky, tedy nad výměru stanovenou k odvolání obžalovaného rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 11. 2022, č.j. 3 To 507/2022-887. Zbývá tedy na takovou argumentaci vztahující se k dříve ukládanému trestu (viz odst. 64 až 69 v pořadí prvního rozsudku nalézacího soudu) ve většině odkázat a zrekapitulovat následující.
16. Soud předně upozorňuje, že nekonal další dokazování k osobě obžalovaného, neboť to bylo naprosto nadbytečné. Nyní projednávaná věc byla vynucena skutečností, že dovolací soud zrušil toliko jeden z celkem 5 skutků obsažených v pořadí prvním rozsudku nalézacího soudu, nicméně projednání věci bylo hlavně zapříčiněno faktem, že dovolací soud zrušil s tímto jedním dílčím skutkem i celý výrok o trestu a náhradě škody; soud tak provedl dokazování pouze ve vztahu k shora popsanému skutku jako takovému. Vzhledem k závažnosti všech trestných činů, které byly souhrnně projednány pod touto sp.zn. (3T 52/2022), je ponechání trestu odnětí svobody beze změny (tj. ve výměře 3 roky) naprosto adekvátním postihem, zvláště za situace, kdy obžalovaný neprojevil nad všemi svými činy (ani v případě domovní svobody [REDACTED] a [REDACTED]) naprosto žádný náhled; ba dokonce v průběhu hlavního líčení obžalovaný nedbal pokynů soudu vůči kterému se stavil do až velmi autoritativní opozice. Obžalovaný je aktuálním trestem postihován za celkem 5 skutků, trestnou činnost páchal dlouhodobě, v podstatné části vůči ženě, zcela hrubým a svévolným způsobem. Dříve uložené alternativní tresty u něj nevedly k jakékoliv nápravě, aktuální pobyt ve výkonu trestu na něj fakticky taktéž žádný dopad neměl. Pro jakékoliv snížení trestu odnětí svobody pod výměru 3 roky tak nebyl sebemenší důvod.
17. Pokud se jedná o druh trestu, soud ukládal opětovně s odkazem na první rozsudek nalézacího soudu společný úhrnný trest, neboť (co do trestu úhrnného dle § 43 odst. 1 tr. zákoníku) odsuzuje obžalovaného za více skutků – trestných činů, přičemž skutky (původně v pořadí prvním rozsudku nalézacího soudu uvedeny pod body 4. a 5.) vykazují znaky dílčích útoků

pokračujícího trestného činu, neboť u skutku (původně v pořadí prvním rozsudku nalézacího soudu vedeného pod bodem 5.) bylo obžalovanému sděleno obvinění doručením návrhu na potrestání ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp.zn. 3 T 64/2022 dne 22. 4. 2022; takovéto trestní stíhání je již pravomocně skončeno na základě usnesení odvolacího soudu – Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 7. 2022, č.j. 3 To 314/2022-87. Mezi oběma dílčími útoky (původně skutky označeny pod body 4 a 5.) je posléze krátká časová souvislost, oba dílčí útoky naplňují zákonné znaky vtělené do ustanovení § 116 tr.zákoníku.

18. Pro výkon trestu odnětí svobody byl obžalovaný opětovně zařazen do věznice s ostrahou.

19. Výrok o náhradě škody týkající se nároku poškozené ██████████ se opírá o skutečnost, že obžalovaný vrátil poškozené toliko mobilní telefon Nokia. Škoda způsobená trestným činem tak činí, s odkazem na argumentaci Nejvyššího soudu ČR v usnesení č.j. 7 Tdo 473/2023-963 celkem 7 547 Kč; ve zbytku nároku soud dle § 229 odst. 2 tr.řádu dokázal poškozenou na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od doručení jeho opisu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím soudu podepsaného (§ 248 odst. 1 tr. řádu, § 252 tr. řádu), a to ve trojím vyhotovení. Práva odvolání nemůže úspěšně užít ten, kdo se jej již jednou výslovně vzdal.

Státní zástupce tak může učinit pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo proto, že takový výrok učiněn nebyl. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo chybí (§ 246 odst. 1 tr. řádu).

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce (§ 247 odst. 2 tr. řádu).

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy (§ 249 odst. 1, 2, 3 tr. řádu).

Prachatice 24. srpna 2023

JUDr. Petr Kolban
předseda senátu

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 7. 2. 2024 v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Trnky a soudců JUDr. Olgy Smrčkové a Mgr. Michala Kubánka v trestní věci obžalovaného [REDACTED], narozeného [REDACTED], vedené pro přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku a další, o odvolání obžalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Prachaticích ze dne 24. 8. 2023, č.j. 3 T 52/2022-1020,

takto:

I.

K odvolání obžalovaného se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), d), odst. 2 tr. řádu částečně zrušuje, a to ve výroku o vině pokud byl obžalovaný uznán vinným přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku a v celém výroku o trestu.

II.

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že obžalovaný

[REDACTED],
narozený [REDACTED], bytem [REDACTED], t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve [REDACTED],

se zprošťuje

podle § 226 písm. b) tr. řádu obžaloby pro skutek spočívající v tom, že dne [REDACTED] okolo 06:00 hodin neoprávněně vnikl do neuzamčeného domu na parcele č. [REDACTED] v obci [REDACTED], část [REDACTED], okres [REDACTED], kde se volně pohyboval a sedl si do postele vedle spící [REDACTED], narozené [REDACTED], t. č. bytem [REDACTED], část [REDACTED], okres [REDACTED], která jej po probuzení vyzvala, aby odešel, v čemž byl obžalobou spatřován přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku.

III.

Dále se rozhoduje tak, že obžalovanému [REDACTED] se za trestné činy podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku, § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a pokračující

prečín maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jimiž byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Prachaticích ze dne 8. 9. 2022, č.j. 3 T 52/2022-835, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 11. 2022, č.j. 3 To 507/2022-887, ukládá podle § 199 odst. 2 tr. zákoníku, § 45 odst. 1 a § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný společný nepodmíněný trest odnětí svobody na 2 (dva) roky a 9 (devět) měsíců, pro jehož výkon se podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všech druhů na 2 (dva) roky.

IV.

Jinak zůstal napadený rozsudek nedotčen – v celém výroku o náhradě škody.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Prachaticích ze dne 24. 8. 2023, č.j. 3 T 52/2022-1020, bylo rozhodnuto následovně:

Obžalovaný

██████████,
narozený ██████████, bytem ██████████, t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve ██████████

I.

při nezměněném výroku o vině pod body I., II./1.,2.,4. a 5. rozsudku Okresního soudu v Prachaticích ze dne 8. 9. 2022, č. j. 3 T 52/2022-835, ve spojení s bodem III. rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 11. 2022, č. j. 3 To 507/2022-887, v části, v níž nebyly dotčeny body I., II./1.,2.,4. a 5. rozsudku Okresního soudu v Prachaticích ze dne 8. 9. 2022, č. j. 3 T 52/2022-835, a ve spojení s bodem I. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 6. 2023, č. j. 7 T do 473/2023-963,

II.

je vinen, že

dne ██████████ okolo 06:00 hodin neoprávněně vnikl do neuzamčeného domu na parcele č. ██████████ v obci ██████████, část ██████████, okres ██████████, kde se volně pohyboval a sedl si do postele vedle spící ██████████, narozené ██████████, t. č. bytem ██████████, část ██████████, okres ██████████, která jej po probuzení vyzvala, aby odešel,

tedy

neoprávněně vnikl do obydlí jiného,

čímž spáchal

prečín porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 199 odst. 2 trestního zákoníku, § 45 odst. 1 trestního zákoníku, § 43 odst. 1 trestního zákoníku ke **společnému úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 (tři) roky.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovaný k výkonu uloženého trestu zařazuje do **věznice s ostrahou.**

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všech druhů na **dobu 2 (dva) roky.**

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen uhradit na náhradu škody poškozené ██████████, nar. ██████████, bytem ██████████, částku ve výši 7 547 Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozená ██████████, nar. ██████████, bytem ██████████, odkazuje se zbytkem nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání obžalovaný ██████████. Prostřednictvím svého obhájce namítl, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce podle § 30 odst. 1 tr. řádu, neboť u předsedy senátu JUDr. Petra Kolbana jsou dány důvody pochybovat o jeho

nepodjatosti, a to pro jeho poměr k věci a k obžalovanému. V průběhu hlavního líčení došlo mezi předsedou senátu a obžalovaným ke značnému konfliktu. Tomu předcházelo tendenční vedení hlavního líčení ze strany předsedy senátu, který vedl výslechy svědků [REDACTED] a [REDACTED] tak, že bylo zcela zjevné, že směřuje k odsouzení obžalovaného. Svědek [REDACTED] hovořil na počátku svého výslechu značně vyhýbavě, v podstatě potvrzoval některé okolnosti svědčící ve prospěch obžalovaného, ale předseda senátu dalšími otázkami začal okamžitě výslech posouvat do roviny, že obžalovaný vinen je, se zdůrazňováním, že obžalovaný do domu svědka [REDACTED] vtrhl. Předseda senátu navíc odmítl brát v potaz některé dotazy a námítky obžalovaného a jeho obhajoby, pokud jde o nevěrohodnost obou svědků, a to jednak pro vzájemný poměr obou svědků a také pro poměr svědka [REDACTED] a poškozené [REDACTED], který trval již dlouho v době, kdy mělo dojít k jednání obžalovaného a který trval i dlouhou dobu poté a který podle obžalovaného nadále trvá nebo skončil teprve nedávno. Oba svědci přitom již ve své předchozí výpovědi tvrdili, že mají poměr stále spolu, a to že [REDACTED] má poměr k [REDACTED], soudu zamlčeli. Další významnou skutečností je to, že obžalovaný je v poměrně velkém sporu s [REDACTED], a to v souvislosti s trestním řízením vedeném u Okresního soudu v Prachaticích pod sp. zn. 3 T 40/2021, kdy obžalovaný namítá, že [REDACTED] distribuovala a distribuuje drogy, a to v součinnosti s [REDACTED], který v posledně uvedené věci lhal. Podle názoru obžalovaného jde o skutečnosti významné pro posouzení případného motivu na straně svědků k podání nepravdivé výpovědi. Předseda senátu obžalovanému prakticky neumožnil, aby takovéto námítky řádně vznesl a naprostou většinu dotazů k této otázce bez dalšího zamíтал. Konflikt mezi obžalovaným a předsedou senátu vyvrcholil při dotazech obžalovaného na svědka [REDACTED]. Obžalovaný směřoval své dotazy k tomu, kde [REDACTED] s [REDACTED] v inkriminovaný den byli, když dotaz směřoval k tomu, že byli nakupovat drogy. Soudem nebylo umožněno obžalovanému tuto argumentaci uvést a na toto se dotázat. Při některé další otázce pak obžalovaný uvedl námítku proti předsedovi senátu v podobě výroku „pan Kolban proti mně“. Chtěl, aby svědek uvedl na pravou míru některé věci, se kterými se soudem nesouhlasil. Byl tehdy rozrušen z toho, že svědci nevypovídají pravdu, přes vznesenou námítku se však nevyjadřoval vůči soudu nijak urážlivě nebo nevybíravě. Předseda senátu na něj začal křičet, že na něj „obžalovaný nebude vychylovat“ nebo jej „vypalestruje z jednací síně“. Takovýto postoj předsedy senátu vůči obžalovanému dokládá jeho osobní zaujatost vůči obžalovanému, která zakládá minimálně pochybnost o tom, že ve věci obžalovaného může rozhodovat nestranně.

3. Obžalovaný dále rozvedl, že skutková zjištění okresního soudu nejsou úplná, okresní soud se nevypořádal s námítkami ohledně věrohodnosti obou vyslychaných svědků. Obžalovaný se svou předchozí přítelkyní [REDACTED] často bez ohlášení do domu [REDACTED] a [REDACTED] chodili, bylo to mezi nimi běžné. Svědci dům ani nezamykali a [REDACTED] i na počátku své výpovědi připustil, že takto bez ohlášení k němu lidé chodili běžně. Obžalovaný setrvává na tom, že v předmětný den svědek [REDACTED] nejenže souhlasil s tím, aby do jeho obydlí šel, nýbrž k tomu i obžalovaného vybízel. Jak bylo již shora rozvedeno, tak [REDACTED] má motiv k tomu, aby vypovídal nepravdivě proti obžalovanému a pod jeho vlivem tak mohla vypovídat i [REDACTED], když navíc oba svědci tvrdí, že mají nadále spolu poměr. Oba dříve lhalí, pokud jde o poměr mezi [REDACTED] a [REDACTED] a prokázání této skutečnosti by mohlo stavět věrohodnost jejich výpovědi do jiného světla. Okresní soud měl vzhledem k tomu vyslechnout opětovně i svědky [REDACTED].
4. V závěru svého odvolání obžalovaný navrhl, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) tr. řádu a věc vrátil soudu prvního stupně s příkazem, aby byla přidělena k rozhodnutí jinému předsedovi senátu.
5. V rámci odvolacího řízení obžalovaný své odvolací námítky rozvedl v tom směru, že poté co vstoupil do domu [REDACTED] a [REDACTED], došlo mezi ním a [REDACTED] ke sblížení a vznikl mezi nimi poměr. Stali se z nich partneři, [REDACTED] se s dětmi následně odstěhovala do domu rodičů obžalovaného. K prokázání těchto skutečností navrhl výslech svých rodičů, bývalé manželky a rovněž probační úřednice, u které tehdy plnil povinnosti vyplývající z uloženého dohledu.

Obžalovaný se následně k těmto skutečnostem podrobně vyjádřil v rámci doplňujícího výslechu před odvolacím soudem, posléze předložil i čestné prohlášení svého otce potvrzující takoveto skutečnosti. Odvolací soud vyslechl opětovně svědkyni [REDAKCE]. V návaznosti na takto doplněné dokazování obhajoba setrvala na návrhu, aby byli vyslechnuti další svědci. Obžalovaným bylo navrženo, aby napadený rozsudek byl zrušen a on zproštěn obžaloby, případně věc vrácena soudu prvního stupně k doplnění dokazování.

6. Podle § 254 odst. 1 tr. řádu, nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přiblíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Podle § 254 odst. 2 tr. řádu, mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání. Podle § 254 odst. 3 tr. řádu, jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání.
7. Ve smyslu shora citovaných zákonných ustanovení přezkoumal odvolací soud zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, přezkoumal rovněž správnost postupu řízení, jež napadenému rozsudku předcházelo, to vše především z hlediska vad vytýkaných v podaném odvolání. Poté dospěl k následujícím závěrům.
8. Pokud jde o řízení předcházející napadenému rozsudku, tak postup okresního soudu byl co do rozsahu potřebného dokazování zúžen na objasnění okolností, za kterých obžalovaný dne [REDAKCE] [REDAKCE] okolo 06:00 hodin vstoupil do domu [REDAKCE] a [REDAKCE], když právě ohledně tohoto skutku byl k dovolání obžalovaného předchozí odsuzující rozsudek okresního soudu ze dne 8. 9. 2022 zrušen ve výroku o vině usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 6. 2023, č.j. 7 Tdo 473/2023-963, a tomuto soudu bylo přikázáno, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.
9. Okresní soud při hlavním líčení opětovně vyslechl svědky [REDAKCE] a [REDAKCE] a dospěl k závěru, že obžalovaný inkriminovaného dne vstoupil do předmětné nemovitosti neoprávněně a naplnil znaky žalovaného přčinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku. Okresní soud zároveň v odůvodnění napadeného rozsudku vysvětlil z jakého důvodu považoval návrh obhajoby na opětovný výslech svědkyně [REDAKCE] za nadbytečný. Okolnost, zda [REDAKCE] žije s [REDAKCE] nepovažoval za významnou pro rozhodnutí o projednávaném skutku, přičemž poukázal na shodu ve výpovědích svědků [REDAKCE] a [REDAKCE]. Nepovažoval za nikterak diskvalifikující výpovědi svědků, pokud nechtěli sdělit s kým žijí a proč.
10. Odvolací soud musí po přezkoumání napadeného rozsudku a řízení, jež mu předcházelo, když si při nařizování veřejného zasedání přehrál i zvukový záznam o hlavním líčení, především konstatovat, že nepovažuje za důvodnou námitku obžalovaného, že ve věci rozhodoval podjatý soudce.
11. Podle § 30 odst. 1 tr. řádu je z vykonávání úkonů trestního řízení vyloučen soudce, u něhož lze mít pochybnosti, že pro poměr k projednávané věci nebo k osobám, jichž se úkon přímo týká, k jejich obhájcům, zákonným zástupcům a zmocněncům, nebo pro poměr k jinému orgánu činnému v trestním řízení nemůže nestranně rozhodovat.
12. Ve smyslu konstantní judikatury je třeba konstatovat, že závěr o poměru soudce k věci nelze mít za podložený pouze na základě subjektivního pocitu soudce samotného či stran trestního řízení, nýbrž musí být objektivně podložena skutečnost, že soudce má zájem na tom, aby konkrétní věc, v níž má rozhodovat, dopadla určitým způsobem. Pokud jde o poměr k osobám uvedeným

v citovaném zákonném ustanovení, tak musí jít rovněž o objektivně existující poměr k těmto osobám, např. příbuzenský nebo obdobný, či vztah úzce přátelský nebo naopak nepřátelský.

13. V projednávané věci nebyla v průběhu řízení před soudem prvního stupně vznesena námitka podjatosti předsedy senátu či některého z členů rozhodujícího senátu, takže okresní soud ani nerozhodoval ve smyslu § 31 odst. 1 tr. řádu. Odvolací soud nepovažuje argumenty rozvedené v tomto směru v podaném odvolání za námitku podjatosti v pravém slova smyslu, aby věc vrátil okresnímu soudu k rozhodnutí podle § 31 odst. 1 tr. řádu.
14. Odvolatel dovozuje poměr předsedy senátu k předmětné věci z jeho procesního postupu, který považuje za zaujatý vůči své osobě. Průběh výslechu obou svědků při hlavním líčení konaném dne 24. 8. 2023 však podle názoru odvolacího soudu v podstatné části nevykazuje žádné známky nestandardního přístupu předsedy senátu. Oba svědci byli řádně před svých výslechem předsedou senátu poučeni a následně podali ve věci své svědectví k projednávané události. Jejich výpověď byla upřesňována formou dotazů ze strany předsedy senátu a následně i stran trestního řízení. K napjaté atmosféře při hlavním líčení došlo v okamžiku, kdy obžalovaný kladl svědku [REDACTED] otázky a dal najevo svou nespokojenost s postupem předsedy senátu způsobem, který mohl být vnímán tak, že předseda senátu je vůči němu zaujatý. Následnou reakci předsedy senátu, jak je popsána v podaném odvolání, je třeba považovat za zbytečně emotivní a neprofesionální. Lze přisvědčit podanému odvolání, že obžalovaný se ve vztahu k soudu nevyjádřil urážlivě, vulgárně. Soudem byl jeho výrok označen zbytečně expresivním způsobem a v obdobném duchu se neslo i poučení o možném vykázání obžalovaného z jednací síně. Lze sice připustit, že obžalovaný je při svém vyjadřování poněkud rozvláčný, hovoří razantně a se zvýšenou hlasitostí, ale v tomto směru postačilo jej v klidu poučit a s nadhledem reagovat i na jeho případnou námitku podjatosti, umožnit mu vyjádření, v čem případně spatřuje zaujetí vůči své osobě.
15. Popsaná záležitost však byla zcela ojedinělým excesem, jenž sám o sobě není dostatečným podkladem pro závěr, že předseda má k projednávané věci či osobám uvedeným v § 30 odst. 1 tr. řádu poměr jiný, než poměr soudce k věci, která mu byla přidělena podle platného rozvrhu práce k projednání a rozhodnutí. Takový poměr nelze dovozovat ani z rozhodnutí soudu o zamítnutí návrhů obhajoby na další doplnění dokazování. Takový postup byl soudem i zdůvodněn a následně popsán i v odůvodnění napadeného rozsudku.
16. Obecně je třeba konstatovat, že důvodem o soudcově nepodjatosti nemohou být okolnosti, které spočívají v jeho postupu v projednávané věci, nebo v jeho rozhodování v jiných věcech, a to z důvodu, že v postupu soudce při projednávání konkrétní věci se projevuje samotný výkon soudnictví. Soudy zpravidla projednávají situace, kdy stanoviska stran řízení nejsou souladná. Pokud by za důvod podjatosti mělo být pokládáno to, že soud zaujme názor, který některé procesní straně nevyhovuje, pak by fakticky nebylo možno nalézt nepodjatý justiční orgán. S ohledem na shora uvedené odvolací soud neshledal důvodnou odvolací námitku založenou na tvrzení, že ve věci rozhodoval podjatý soudce ve smyslu § 30 odst. 1 tr. řádu.
17. Odvolací soud při veřejném zasedání opětovně vyslechl k projednávanému skutku samotného obžalovaného, a to především k jeho tvrzením ohledně vzniku vztahu mezi ním a svědkyní [REDACTED] právě kritického dne. Obžalovaný setrval na svých původních tvrzeních a rozvedl, jak následně [REDACTED] s dětmi žila v domě jeho rodičů a vznikl mezi nimi poměr. Odvolací soud opětovně vyslechl i [REDACTED]. Ta prakticky potvrdila, že v návaznosti na projednávanou událost opustila společnou domácnost s [REDACTED] a po dobu dvou či tří týdnů se zdržovala v domě rodičů obžalovaného [REDACTED]. K celé záležitosti přistupovala jako ke kamarádské výpomoci ze strany obžalovaného, na rozdíl od obžalovaného líčila jejich tehdejší vztah jako kamarádský, nikoli jako partnerský poměr. Uvedla, že v tomto období se společně s obžalovaným setkala i s [REDACTED], byla přítomna i jednání obžalovaného s probační úřednicí. K okolnostem, jak v kritické době vnímala vstup obžalovaného do jejího obydlí, se nevyjádřila zcela jednoznačně. Tehdejší přítomnost obžalovaného v domě pro ni byla

překvapivou, ale dříve, než jakkoliv stačila reagovat, sdělil jí obžalovaný informaci, že její partner [REDACTED] se nachází u [REDACTED], se kterou má poměr. Z tohoto sdělení byla šokována, nechtěla mu uvěřit. Obžalovaného požádala, aby opustil místnost, že chce převléct. V uvedeném rozrušení ze sdělené informace nevykázala obžalovaného z domu. Sám obžalovaný uvedl, že odešel udělat kávu. Posléze řešili celou událost a společně odjeli k bydlíšti [REDACTED], aby se [REDACTED] přesvědčila, že se zde nachází automobil [REDACTED].

18. Odvolací soud s ohledem na obsah výpovědi [REDACTED] nepovažoval za potřebné ve věci vyslýchat obhajobou navrhané další svědky. Rodiče obžalovaného, jeho bývalá manželka případně probační úřednice se mohli v rámci svých svědeckv vyjadřovat k okolnostem, které následovaly po [REDACTED], k tomu, že [REDACTED] se v té době stýkala s obžalovaným a rovněž po určitou dobu žila v domě jeho rodičů. V tom však není s ohledem na výpověď [REDACTED] žádného sporu, neboť ta v podstatné části tvrzení obžalovaného potvrdila. Odvolací soud tak neshledává podložené žádné skutečnosti, které by měly vést k závěru, že svědkyně vypovídá nepravdivě s motivem uškodit obžalovanému.
19. Okresnímu soudu ani nelze činit výtky, jestliže neuvěřil obžalovanému, že mu byl předchozí souhlas se vstupem do domu udělen [REDACTED], že jím byl přímo vyzván, aby jel za [REDACTED]. Svědek [REDACTED] se v tomto směru vyjádřil jednoznačně, že takovou výzvu ve vztahu k obžalovanému neučinil, pokud by věděl, kam obžalovaný jede, snažil by se mu v tom zabránit.
20. Přes shora uvedené je odvolací soud toho názoru, že tehdejší vstup obžalovaného do obydlí [REDACTED] a [REDACTED] je provázen řadou poměrně atypických okolností, které již výraznějším způsobem snižují celkový stupeň společenské škodlivosti projednávaného skutku. Oba vlastníci předmětného domu v rámci svých výpovědí připustili, že v předcházejícím období udržovali s obžalovaným a jeho tehdejší partnerkou [REDACTED] přátelské vztahy, vzájemně se navštěvovali. Svůj dům zpravidla ani nezamykali, neměli ho vybavený domovním zvonkem a pokud se dostavila neohlášená návštěva z řad kamarádů, tak se i stalo, že návštěvník vstoupil do domu a zavolal či zaklepal na další dveře, aby zjistil, zda jsou svědci doma. Byť ani takovému vstupu návštěvníka do domu nepředcházela souhlas některé z oprávněných osob, nebyl jimi vnímán jako neoprávněný, zasahující do jejich domovní svobody. V projednávaném případě se obžalovaný rozhodl navštívit [REDACTED], aby jí informoval o tom, že její partner [REDACTED] se nachází u [REDACTED], se kterou má poměr. Přestože je vyvráceno jeho tvrzení, že ke vstupu do domu mu byl udělen souhlas právě [REDACTED], tak z postoje druhé oprávněné uživatelky domu nelze bez důvodných pochybností dovozovat, že by tehdejší jednání obžalovaného vnímala jako nežádoucí, jako jednání vykonané proti její vůli. Přítomnost obžalovaného pro ni sice byla překvapující, ale nikterak se proti ní neohradila, nelze mít za prokázané, že by obžalovaného z nemovitosti vykázala. Uvedla, že byla v šoku ze sdělení obžalovaného ohledně jejího partnera, čemuž nechtěla uvěřit. Obžalovaného požádala, aby opustil ložnici, neboť se hodlala převléct. Následně s obžalovaným diskutovali o jednání partnera a společně odjeli k bydlíšti [REDACTED], kde se [REDACTED] přesvědčila, že obžalovaný jí v tomto sdělil pravdu. Posléze se vrátili do předmětné nemovitosti, obžalovaný svědkyni i následně navštěvoval a posléze jí i poskytl možnost bydlení v domě svých rodičů.
21. Z celkového tehdejšího počínání svědkyně, jak sama popsala, což i koresponduje s výpovědi obžalovaného, nelze dovozovat, že by k vniknutí obžalovaného do domu vnímala jako nezákonný zásah do své domovní svobody. Pokud by tomu tak bylo, nepochybně by svědkyně vyjádřila negativní postoj k přítomnosti obžalovaného a vyzvala by ho, aby dům opustil. Nic takového se nestalo, obžalovaný nadále v souladu s vůlí svědkyně setrval v domě a následně společně řešili záležitost týkající se jejich partnerů. Tehdejší vniknutí obžalovaného do předmětného domu nebylo ani oznámeno některou z oprávněných osob orgánům činným v trestním řízení. Policejní orgán zjistil sám okolnosti vniknutí obžalovaného do předmětného domu na podkladě dokazování, které vedl k objasnění předchozí krádeže věcí, které se

obžalovaný dopustil ke škodě [REDAKCE], což bylo důvodem k zahájení trestního stíhání obžalovaného i pro porušování domovní svobody.

22. Přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku se dopustí ten, kdo neoprávněně vnikne do obydlí jiného nebo tam neoprávněně setrvá. Jednání obžalovaného po formální stránce naplnilo znaky skutkové podstaty uvedeného přečinu. Do předmětného domu vstoupil, aniž by měl předchozí souhlas [REDAKCE], a neměl ani souhlas [REDAKCE], která v době, kdy do domu vstupoval, spala. Šlo tak o neoprávněné vniknutí do obydlí jiného.
23. Na věc je však třeba nahlížet i z hlediska zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Ve smyslu tohoto zákonného ustanovení lze trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Ve smyslu § 39 odst. 2 tr. zákoníku jsou povaha a závažnost trestného činu určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou nebo cílem. Pokud je v projednávaném případě podrobněji hodnocena společenská škodlivost jednání obžalovaného s ohledem na intenzitu naplnění popsaných kritérií, a to ve vztahu ke všem znakům zvažované skutkové podstaty trestného činu, nelze dospět k závěru o jejím stupni dostatečném pro vyvození trestní odpovědnosti. Obžalovaný byl před projednávaným skutkem v přátelském, kamarádském vztahu k oběma vlastníkům předmětného domu, běžně je navštěvoval a po domě se s jejich souhlasem pohyboval. Obdobného jednání se vůči nim ani v minulosti nedopustil a byť jde o osobu, která má za sebou již určitou trestní minulost, tak pro porušování domovní svobody jiného dosud nebyl trestně stíhán a odsouzen. Jeho primárním záměrem či cílem ani nebylo zasáhnout do domovní svobody jiného, byl veden záměrem řešit s [REDAKCE] své a její partnerské vztahy. Vniknutí do domu nebylo prostředkem k realizaci jiného protizákonného jednání. Způsob provedení činu spočívající v prostém vstoupení do neuzamčeného domu nebyl provázen žádnými dalšími nestandardními okolnostmi, obešel se bez zásadních škodlivých následků. [REDAKCE] ani nereagovala na tehdejší přítomnost obžalovaného v domě jako na nežádoucí, neoprávněnou, obžalovaného nevykázala a pokud uvedla, že byla v šoku, tak to nebylo z důvodu neoprávněného vstupu obžalovaného do domu, nýbrž s ohledem na obsah informace, kterou jí obžalovaný přišel sdělit ohledně jejího partnera. V souhrnu lze podle názoru odvolacího soudu konstatovat, že projednávaný skutek je povahy bagatelní, nedosahující takového stupně společenské škodlivosti, aby na něj byla potřeba reagovat použitím prostředků trestního práva.
24. Vzhledem ke shora uvedenému odvolací soud k odvolání obžalovaného zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině a v navazujícím výroku o trestu. Znovu rozhodl tak, že obžalovaný se podle § 226 písm. b) tr. řádu zprošťuje obžaloby pro předmětný skutek ze dne [REDAKCE].
25. Následně odvolací soud přistoupil k novému rozhodnutí o potrestání obžalovaného za trestné činy podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku, § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a pokračující přečin podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jimiž byl pravomocně uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Prachaticích ze dne 8. 9. 2022, č.j. 3 T 52/2022-835, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 11. 2022, č.j. 3 To 507/2022-887. Citovaným předchozím rozsudkem uložil odvolací soud obžalovanému úhrnný společný nepodmíněný trest odnětí svobody na 3 roky se zařazením do věznice s ostrahou a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všech druhů na 2 roky. Při svém nynějším rozhodování musel odvolací soud oproti všem již dříve zvažovaným skutečnostem zohlednit, že obžalovaný již není sankcionován za porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku. Těto skutečnosti dal výraz snížením původního trestu o tři měsíce, což považuje za odpovídající především nižší závažnosti tohoto dříve sankcionovaného deliktu v porovnání s dalšími trestnými činy, jimiž byl obžalovaný uznán vinným. Pro výkon trestu odnětí svobody

v trvání 2 let a 9 měsíců byl obžalovaný v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Znovu byl obžalovanému uložen i vedlejší trest zákazu řízení motorových vozidel všech druhů na 2 roky, jímž je reagováno na spáchání trestné činnosti v souvislosti s řízením motorových vozidel.

26. Napadený rozsudek zůstal nedotčen ve výroku o náhradě škody. Tento výrok navazuje na již pravomocné rozhodnutí o vině obžalovaného přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a zohledňuje i právní názor vyjádřený v rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR o nemožnosti nahrazovat škodu způsobenou odcizením drog. Okresní soudem učiněný výrok o náhradě škody odpovídá stavu věci a zákonu a v podrobnostech lze v tomto směru plně odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do 2 měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.).

Dovolání mohou podat

a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i neprospěch obviněného,

b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr.ř.) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až 1) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

Dovolání podané v elektronické podobě musí být opatřeno uznávaným elektronickým podpisem (§ 6 odst. 1 zák. č. 297/2016 Sb.). Bez této náležitosti nejsou s elektronickým podáním spojeny žádné účinky řádného podání.

České Budějovice dne 7.2.2024

JUDr. Jiří Trnka
předseda senátu

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 17. 7. 2024 o dovolání obviněného [REDAKCE], nar. [REDAKCE], bytem [REDAKCE], proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. 2. 2024, sp. zn. 3 To 469/2023, v trestní věci vedené u Okresního soudu v Prachaticích pod sp. zn. 3 T 52/2022, t a k t o:

Podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. se dovolání obviněného [REDAKCE] **odmítá.**

O d ů v o d n ě n í:

I.

Stručné shrnutí dosavadního řízení

1. Rozsudkem Okresního soudu v Prachaticích ze dne 8. 9. 2022, sp. zn. 3 T 52/2022, byl obviněný, po postupu podle § 45 odst. 1 tr. zákoníku ve vztahu k rozhodnutím Okresního soudu v Prachaticích a Krajského soudu v Českých Budějovicích, vydaným v řízení vedeném u zmíněného okresního soudu pod sp. zn. 3 T 64/2022 (bod I), shledán (bod II) vinným ve výroku pod bodem 1 ze spáchání zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku, v bodu 2 z přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, v bodu 3 z přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku a v bodu 4 a 5 ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Za uvedené trestné činy soud prvního stupně obviněného odsoudil ke společnému úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 54 měsíců, k jehož výkonu ho zařadil do věznice s ostrahou. Společně s tím mu soud uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všech druhů na dobu 30 měsíců a povinnost uhradit poškozené [REDAKCE] podle § 228 odst. 1 tr. ř. na náhradě škody částku ve výši 27 754 Kč. Se zbytkem nároku byla poškozená odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Obviněný se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal. Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 11. 2022, sp. zn. 3 To 507/2022, byl rozsudek okresního soudu ve prospěch obviněného částečně zrušen, a to v celém výroku o trestu (bod I). Nově odvolací soud uložil obviněnému trest odnětí svobody na 3 roky, k jehož výkonu ho zařadil do věznice s ostrahou, a rovněž trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všech druhů na dobu 2 roky (bod II). Jinak zůstalo rozhodnutí soudu prvního stupně ve výroku o vině a o náhradě škody nedotčeno (bod III).

3. Nejvyšší soud následně k dovolání obviněného usnesením ze dne 28. 6. 2023, sp. zn. 7 Tdo 473/2023, zrušil zmíněný rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích v bodu I a II a v bodu III v části, v níž zůstal nedotčen výrok o vině rozsudku Okresního soudu v Prachaticích v bodu II/3, kterým byl obviněný shledán vinným ze spáchání přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku a výrok o náhradě škody, a dále zrušil rozsudek soudu prvního stupně, a to v bodu II/3 výroku o vině, dále v celém výroku o trestu a

v celém výroku o náhradě škody. Byla zrušena také další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí nebo jejich zrušené části obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu a Okresnímu soudu v Prachaticích bylo přikázáno, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

4. Okresní soud v Prachaticích poté rozsudkem ze dne 24. 8. 2023, sp. zn. 3 T 52/2022, obviněného shledal vinným ze spáchání přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku, kterého se měl dopustit tím, že dne [redacted] okolo 6:00 hodin neoprávněně vnikl do neuzamčeného domu na parcele č. [redacted] v obci [redacted], část [redacted], okres [redacted], kde se volně pohyboval a sedl si do postele vedle spící poškozené [redacted], která jej po probuzení vyzvala, aby odešel. Za to a za výše uvedené trestné činy, stran nichž zůstala dříve vydaná rozhodnutí usnesením Nejvyššího soudu učiněném v dovolacím řízení nedotčena, odsoudil okresní soud obviněného ke společnému úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 roky, k jehož výkonu ho zařadil do věznice s ostrahou. Společně s tím mu soud uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všech druhů na dobu 2 roky a povinnost uhradit poškozené na náhradě škody částku ve výši 7 754 Kč. Se zbytkem nároku byla poškozená odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

5. Obviněný se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal. Krajský soud v Českých Budějovicích jako soud odvolací odvolání obviněného zčásti vyhověl, a rozsudkem ze dne 7. 2. 2024, sp. zn. 3 To 469/2023, zrušil prvostupňové rozhodnutí ve výroku o vině, kterým byl obviněný uznán vinným ze spáchání přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku; společně s tím odvolací soud zrušil i celý výrok o trestu. Ve zbytku (včetně výroku o náhradě škody) zůstalo prvostupňové rozhodnutí nedotčeno. Odvolací soud pak sám obviněného zprostil obžaloby pro skutek, kterým se měl dopustit přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku a sám uložil obviněnému za již zmíněnou další trestnou činnost společný úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody na 2 roky a 9 měsíců, pro jehož výkon ho zařadil do věznice s ostrahou. Společně s tím mu uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všech druhů na dobu 2 roky.

II.

Obsah dovolání a vyjádření k němu

6. Obviněný proti rozhodnutí odvolacího soudu podal dovolání, ve kterém uplatnil dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. h) a i) tr. ř. Uvedl, že nemá námitek proti výroku o zproštění obžaloby, nesouhlasí však s výrokem o trestu a o náhradě škody. Současně nesouhlasí ani s dalšími, již dříve učiněnými výroky, a k tomu odkázal na své přechozí dovolání.

7. Konkrétně v nyní učiněném podání pak sdělil, že s ohledem na zprošťující výrok je zřejmé, že jak poškozená [redacted], tak řada svědků vypovídali ve věci nepravdivě a řadu skutečností zamlčeli. Připomněl přitom vývoj výpovědí svědků [redacted] a [redacted], který vedl právě až ke zprošťujícímu rozhodnutí odvolacího soudu ve vztahu ke skutku, jímž se měl obviněný dopustit přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku. Obviněný trvá na tom, že události spojené se zbylým skutkovým zjištěním byly zkresleny v jeho neprospěch.

8. Dále obviněný namítl, že odvolací soud mu uložil nepřiměřeně přísný trest. V návaznosti na dílčí zproštění obžaloby měl odvolací soud trest snížit o více než (jen) 3 měsíce.

9. Závěrem obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud zčásti zrušil rozhodnutí odvolacího soudu ve výroku o trestu a sám mu uložil trest mírnější.

10. Státní zástupkyně činná u Nejvyššího státního zastupitelství k dovolání obviněného uvedla, že jeho dovolací argumentace nespadá pod žádný ze zákonných dovolacích důvodů, a tedy by měl Nejvyšší soud dovolání odmítnout podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. Na okraj připojila, že uložený trest nijak nenarušuje ústavní práva obviněného, přičemž zdůraznila, že při třech sbíhajících se trestných činech mu byl uložen trest ve výměře jen mírně nad spodní hranicí zákonné trestní sazby.

11. Toto vyjádření bylo zasláno obhájci obviněného k možné replice, čehož však nebylo využito.

III.

Přípustnost a důvodnost dovolání

12. Nejvyšší soud jako soud příslušný k rozhodnutí o dovolání (§ 265c tr. ř.) shledal, že dovolání je v této trestní věci dílem (viz dále) přípustné [§ 265a odst. 1, 2 písm. a) tr. ř.], bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na k tomu určeném místě (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.), a splňuje i obligatorní náležitosti obsahu dovolání uvedené v § 265f odst. 1 tr. ř.

13. Nejvyšší soud nejdříve uvádí, že pokud obviněný odkázal na obsah svého předchozího dovolání, nebude se Nejvyšší soud takovým odkazem nijak zabývat, neboť je vázán pouze dovoláním, na jehož podkladě se dovolací řízení vede a které jediné vymezuje rozsah dovolacího přezkumu (srov. § 265i odst. 3 tr. ř.). Obviněný tak musí, resp. musel dovolací námitky obsáhnout v textu dovolání (§ 265f odst. 1 tr. ř.), nemůže odkázat na svá předchozí podání, resp. na obsah svých předchozích opravných prostředků (srov. rozhodnutí publikované pod č. 46/2013 Sb. rozh. tr.). Navíc se Nejvyšší soud z logiky věci s námitkami obsaženými v předchozím dovolání obviněného vypořádal v předchozím dovolacím řízení, resp. ve svém usnesení ze dne 28. 6. 2023, sp. zn. 7 Tdo 473/2023.

14. Dále je třeba konstatovat, že obviněný dílčí závěry, které v konečném důsledku vedly k výroku o jeho zproštění obžaloby, vztahoval i dalším výrokům o vině, vysloveným v původním rozsudku Okresního soudu v Prachaticích ze dne 8. 9. 2022, sp. zn. 3 T 52/2022 (konkrétně zpochybňoval věrohodnost usvědčujících svědeckých výpovědí). Tyto výroky nicméně již byly k odvolání obviněného přezkoumány jak odvolacím (rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 11. 2022, sp. zn. 3 To 507/2022), tak i dovolacím soudem (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2023, sp. zn. 7 Tdo 473/2023) a v dalším řízení již stran nich nijak rozhodováno nebylo a ani být nemohlo. Jinak řečeno, napadeným rozhodnutím byly učiněny jen výroky o zproštění obžaloby, trestu a náhradě škody, a proti výrokům jiným (např. o vině, učiněným v předcházejících fázích řízení a vyplývajícím z předcházejících, již pravomocných rozhodnutí) je dovolání již nepřípustné.

15. Obviněný opřel své aktuálně učiněné podání o dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. h) a i) tr. ř.

16. K uplatněným dovolacím důvodům Nejvyšší soud nejdříve vysvětluje, že s odkazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. je možné dovolání úspěšně podat, jestliže rozhodnutí spočívalo na nesprávném hmotněprávním posouzení skutku nebo jiném nesprávném

hmotněprávním posouzení. Předmětem právního posouzení je nicméně skutek, tak jak ho zjistily soudy, a nikoli jak ho prezentuje či jak se jeho zjištění dožaduje obviněný v dovolacím řízení. Proto se v rámci zmíněného dovolacího důvodu nelze domáhat přezkoumání skutkových zjištění učiněných soudem ani přezkoumávání jím provedeného dokazování. S odkazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. i) tr. ř. je pak možné dovolání úspěšně podat, pokud soudy v předchozím řízení uložily druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou zákonem.

17. Pod uplatněné dovolací důvody nebylo možné podřadit žádnou dovolací námitku, neboť veškerá dovolací argumentace mířila buď do důkazního řízení nebo do přiměřenosti trestu.

18. K námitce do důkazního řízení, která spočívala v polemice s věrohodností svědků a pravdivostí jejich výpovědí, Nejvyšší soud odkazuje na výše uvedené (bod 14), neboť obviněný dovozoval dopady nyní vyslovených závěrů na závěry již dříve pravomocně stabilizované. Dále je možné dodat, že dovolání [ani kdyby obviněný uplatnil dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.] nemůže být založeno na námitkách proti tomu, jak soudy hodnotily důkazy, jaká skutková zjištění z nich vyvodily, jak postupovaly při provádění důkazů, v jakém rozsahu provedly dokazování apod., nejde-li o vymezené případy ústavně závažných vad důkazního řízení. Nakonec Nejvyšší soud připojuje, že se neztotožňuje ani s implikací učiněnou obviněným, že pokud jej odvolací soud zprostil obžaloby pro skutek, který měl být prokázán (podle původně vyslovených závěrů) výpověďmi svědků [REDAKCE] a [REDAKCE], pak to znamená, že tito svědci dříve lhali nebo zamlčovali podstatné skutečnosti. Zde Nejvyšší soud připomíná, že obviněný byl pro tento skutek zproštěn obžaloby podle § 226 písm. b) tr. ř., a důvodem tohoto zproštění tedy nebylo to, že by se skutek nestal (naopak jak uvedl odvolací soud, skutek se stal a obviněný naplnil formální znaky trestného činu, přičemž soud vycházel právě z výpovědí svědků, viz bod 22 odvolacího rozhodnutí), ale to, že tento skutek nebyl trestným činem, a to protože podle posouzení odvolacího soudu nebyl čin dostatečně společensky škodlivý pro to, aby mohl založit trestní odpovědnost obviněného jako pachatele (srov. § 12 odst. 2 tr. zákoníku). Obviněný navíc sám ve svém dovolání neoznačil jedinou okolnost, o které měli svědci lhát, nijak svou (už tak pod dovolací důvody nepodřaditelnou) polemiku nesubstancoval (nekonkretizoval), a tím spíše se k ní Nejvyšší soud nebude (nad rámec přezkumu) vyjadřovat, neboť k tomu ani nemá v dovolání podklad.

19. K námitce do přísnosti trestu potom Nejvyšší soud vysvětluje, že námitky vůči druhu a výměře uloženého trestu lze – s výjimkou trestu odnětí svobody na doživotí – v dovolání úspěšně uplatnit v zásadě jen v rámci uplatněného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. i) tr. ř. Jak však zmíněno shora, tento dovolací důvod může být naplněn pouze v případech, kdy soudy uloží druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou zákonem. Takové tvrzení ovšem obviněný nepředkládá (a ani by pro něj nebyl dán podklad), resp. o tento dovolací důvod svoji argumentací neopírá. S odkazem na uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. lze potom ve vztahu k výroku o trestu namítat jen pochybení v jiných případech porušení hmotného práva, než jsou otázky druhu a výměry trestu, tedy např. pochybení soudu v právním závěru o tom, zda měl či neměl být uložen souhrnný trest nebo úhrnný trest, popř. společný trest za pokračování v trestném činu. Ani uvedené vady však obviněný netvrdí (a opět by pro to ani nebyl dán podklad). Jiná pochybení soudu spočívající v nesprávném druhu či výměře uloženého trestu, zejména nesprávné vyhodnocení kritérií uvedených v § 37 až § 39 tr. zákoníku, resp. § 41 a § 42 tr. zákoníku, a v důsledku toho uložení nepřiměřeně přísného nebo naopak mírného trestu, pak není možné v dovolání namítat prostřednictvím ani podle uplatněných dovolacích důvodů, ani

podle jiného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 tr. ř. (viz rozhodnutí publikované pod č. 22/2003 Sb. rozh. tr. a navazující, např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2015, sp. zn. 4 Tdo 737/2015).

20. Lze dodat, že zásah dovolacího soudu by ve vztahu k adekvátnosti trestu byl výjimečně možný, pokud by ovšem byl napadeným rozhodnutím uložený trest trestem extrémně přísným, zjevně nespravedlivým a nepřiměřeným tak, že by to již představovalo porušení ústavně garantovaného základního práva obviněného na spravedlivý proces včetně spravedlivosti jeho výsledku, jímž je v nejkonzentrovanejší podobě právě uložený trest. Podle čl. 4 Ústavy jsou přitom základní práva a svobody pod ochranou soudní moci a podle čl. 90 Ústavy jsou soudy povolány především k tomu, aby zákonem stanoveným způsobem poskytovaly ochranu právům, což platí tím spíše, jde-li o základní ústavně zakotvená práva. Nejvyšší soud proto musí vykládat ustanovení trestního řádu – včetně ustanovení o dovolacích důvodech – způsobem, který nevyvolává kolizi s ústavním pořádkem a při kterém je dán průchod mimo jiné ústavně zaručenému základnímu právu obviněného na spravedlivý proces (k tomu viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 2022, sp. zn. 7 Tdo 736/2022).

21. Nicméně ani při zohlednění tohoto výjimečně možného postupu v dovolacím řízení není namístě dovodit jakékoli pochybení. Obviněnému za jeho trestné činy hrozil trest odnětí svobody v zákonné sazbě 2 až 8 let [§ 43 odst. 1 tr. zákoníku ve spojení s § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku], přičemž odvolací soud mu uložil trest při dolní hranici trestní sazby v délce 2 roky a 9 měsíců. Učinil tak, byť mu tento trest ukládal za rovnou tři sbíhající se trestné činy. Za takového stavu a taky vzhledem k okolnostem případu, na které upozornil soud prvního stupně v bodě 16 svého rozhodnutí a ze kterých odvolací soud vycházel, příkladem že obviněný neprojevil nad všemi svými činy žádný náhled a choval se nevhodně v průběhu hlavního líčení, nelze uložený trest v žádném smyslu považovat za nepřiměřeně přísný.

22. Pokud obviněný namítal, že při jeho zproštění obžaloby pro skutek, kterým se měl dopustit přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku, měl odvolací soud trest snížit o více než jen 3 měsíce (z 3 let na 2 roky a 9 měsíců), pak Nejvyšší soud uvádí, že tomuto (navíc zcela nepodloženému a neodůvodněnému) názoru nelze přiznat žádné opodstatnění. Trestný čin, z jehož spáchání již obviněný není odsouzen (přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku), totiž mezi dalšími sbíhajícími se trestnými činy nebyl co do míry společenské škodlivosti a závažnosti nijak dominantní, na rozdíl od zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku, podle něhož je také stanovena zákonná sazba (viz shora) a jehož (mezi sbíhajícími se trestnými činy nejvyšší) závažnost hrála při stanovení výměry trestu hlavní roli. Za takového stavu je správné a logické, že zprošťující výrok odvolacího soudu ovlivnil výši výměry trestu jen v nižší míře. Nejvyšší soud tak nespatřuje v postupu odvolacího soudu v tomto směru žádné pochybení, které by narušovalo ústavní práva obviněného ve vztahu k trestní sankci.

23. Obviněný rovněž obecně uvedl, že napadá výrok o náhradě škody, k čemuž ovšem nepřipojil žádnou konkrétní námitku. Tím byl jakýkoli dovolací přezkum v daném směru vyloučen.

IV. Závěr

24. Uplatněné dovolací námitky nešlo podřadit pod žádný zákonný dovolací důvod. Nejvyšší soud proto dovolání odmítl podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř.

25. Nejvyšší soud rozhodl podle § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení není opravný prostředek přípustný.

V Brně 17. 7. 2024

JUDr. Radek Doležel
předseda senátu

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Prachaticích rozhodl v hlavním líčení konaném dne 19. května 2022 v senátu složeném z JUDr. Petra Kolbana, jakožto předsedy senátu, a přisedících Blanky Žemličkové a Jarmily Předotové,

takto:

Obžalovaný

[redacted],
narodený [redacted], bytem [redacted],

je vinen, že

nejméně od roku [redacted] do [redacted] ve společné domácnosti, nejprve na adrese [redacted], okres [redacted], a od března [redacted] na adrese [redacted], okres [redacted], psychicky a fyzicky týral [redacted], narozenou [redacted], tak, že ji opakovaně nadával, že je „kurva, špína, píča vylízaná“, dále, že když ji nevychovali rodiče, tak že ji musí vychovat on, vyčítal jí, že ji musí žít, že je líná, že se špatně chová, vyžadoval, aby ho poslouchala a dělala vše tak, jak chtěl on, musela uznávat, že on má pravdu, kontroloval jí konverzace v mobilním telefonu, fyzicky ji navíc napadal tak, že ji bil otevřenými dlaněmi, silou jí vtlačoval jeho prsty do jejích očních důlků, silou jí svíral tváře a nutil ji, aby se mu dívala do očí a poslouchala ho, když mluví a přitom požadoval, aby se mu omluvila, chytal ji za ruce tak, že jí vyvracel dlaně, výše uvedeným jednáním způsobil poškozené [redacted] pohmožděniny na těle, ta však lékařské ošetření z důvodu studu nikdy nevyhledala, následně se jí omlouval a sliboval, že už jí nikdy neublíží, tímto jednáním po celou dobu v poškozené vzbuzoval pocit strachu a obavu o svůj život a zdraví, přičemž se jeho jednání stupňovalo, když nejméně:

- dne [redacted] v blíže nezjištěné době v místě jejich společné domácnosti na adrese [redacted], po předchozí slovní rozepři napadl [redacted] tak, že jí silou svíral

tváře, vtláčoval jí jeho prsty do očí, kdy při tomto jednání použil elektrický paralyzér tak, že jej spustil a při výboji jí sdělil slova „uvidíš, jak se rozsvítíš“,

- dne [REDAKCE] v době od 12:00 hodin do 13:20 hodin v místě jejich společné domácnosti na adrese [REDAKCE], a následně ve venkovních prostorech na území města [REDAKCE], nadával [REDAKCE] „ty mrdko, okrádáš mě celý život, svině, krávo“, kdy ji přitom držel za pusy tak, že jí silou svíral tváře a vyžadoval, aby se mu dívala do očí, když mluví, přičemž ji nejdříve zamknul s dětmi v bytě, aby nemohla jít ven, po odemknutí chytil [REDAKCE], narozenou [REDAKCE], která chtěla jít ven, za bundu a hodil ji na postel, když pak vyšla ven do parku pod letním kinem, vytrhl jí mobilní telefon z ruky, poněvadž chtěla volat o pomoc, stále ji nutil i přes její odpor, aby s ním mluvila, křičel na ni, že jí dá facku, [REDAKCE] vstala a šla s dětmi věc nahlásit na policii, po celou dobu šel za ní a vyhrožoval jí, že ji nahlásí na „sociálku“ a ta jí vezme děti, když poškozená [REDAKCE] přicházela k policejní stanici, tak ji chytil za ruku a strhl ji do silnice tak, že projíždějící vozidlo muselo zastavit, k žádnému zranění poškozené však nedošlo,

přičemž výše uvedeným způsobem jednal před nezletilými dětmi [REDAKCE], narozeným [REDAKCE], a [REDAKCE], narozenou [REDAKCE], vystavoval je fyzickému napadání jejich matky, a jejímu verbálnímu napadání vulgárními nadávkami, dále jejímu ponižování, kdy se mu jejich matka musela opakovaně omlouvat, přičemž nezletilé děti snášely uvedené jednání obviněného špatně, prosily matku, aby obviněnému řekla to, co požaduje, aby byl klid, v několika případech pak žádaly o pomoc rovněž babičku,

tedy

- týral osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí a páchal takový čin po delší dobu,
- úmyslně ohrozil rozumový, citový a mravní vývoj dítěte tím, že závažným způsobem porušil jinou svou důležitou povinnost vyplývající z rodičovské zodpovědnosti a pokračoval v páchání takového činu po delší dobu,

čímž spáchal

- zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku,
- přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. d), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku,

a odsuzuje se

za tento zločin a sbíhající se přečin přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu podle § 284 odst. 2, 3 tr. zákoníku, za který byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Prachaticích ze dne 14. 9. 2021, č. j. 3 T 52/2021-601, jenž nabyl právní moci dne 29. 11. 2021, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29.11.2021, č.j. 3 To 508/2021-640, podle § 199 odst. 2 tr. zákoníku, za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku, **k souhrnnému restu odnětí svobody v trvání 24 (dvaceti čtyř) měsíců.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovaný zařazuje pro výkon restu odnětí svobody do **věznice s ostrahou.**

Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá rest propadnutí věci, a to:

- umělohmotné ampule s černým víčkem s obsahem bílé krystalické látky,
- igelitového sáčku s uzavíratelnou lištou s obsahem bílé krystalické látky,
- 3 ks igelitových sáčků s uzavíratelnou lištou s obsahem tmavě oranžové krystalické látky
- digitálních vah zn. [REDAKCE], model [REDAKCE].

Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku se **ruší** výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Prachaticích ze dne 14. 9. 2021, č. j. 3 T 52/2021-601, jenž nabyl právní moci dne 29. 11. 2021, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29.11.2021, č.j. 3 To 508/2021-640, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 99 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku se obžalovanému ukládá **ochranné léčení protitoxikomanické formou ústavní**.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu se obžalovanému ukládá povinnost **uhradit na náhradě nemajetkové újmy** [redacted], nar. [redacted], trvale bytem [redacted], částku ve výši 100 000 Kč (sto tisíc korun českých).

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu se obžalovanému ukládá povinnost **uhradit na náhradě nemajetkové újmy** [redacted], nar. [redacted], trvale bytem [redacted], částku ve výši 100 000 Kč (sto tisíc korun českých).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání k Okresnímu soudu v Prachaticích, a to do osmi dnů od doručení jeho opisu (§ 248 odst. 1 tr. ř.). O odvolání by rozhodoval Krajský soud v Českých Budějovicích (§ 252 tr. ř.).

Toto právo nepřísluší osobám, jež se jej výslovně vzdaly.

Prachatice 19. května 2022

JUDr. Petr Kolban
předseda senátu

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Prachaticích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Ing. Daniela Prouzy, Ph.D. a přísedících Josefa Maříka a Jarmily Záveské v hlavním líčení konaném dne 30. 4. 2020

takto:

Obžalovaný

██████████, narozen ██████████, trvale bytem ██████████, naposledy bytem ██████████, toho času ve výkonu vazby ve ██████████,

uznává se vinným, že

v době od odpoledních hodin dne ██████████ v penzionu ██████████, na adrese ██████████, okres ██████████, verbálně i fyzicky napadal ██████████, nar. ██████████, která s ním zde žila ve společné domácnosti, kdy jí vulgárně nadával, vyhrožoval jí, v jednom případě jí bránil v útěku odebráním klik z dveří, opakovaně ji fyzicky napadal například tak, že ji uchopil za ústa a udeřil s ní o zem nebo ji silně uchopil za krk v oblasti hrtanu, krk sevřel v ruce, a poté s ní prudce hodil o zem, v důsledku čehož upadla na záda, jindy jí potom, co se po vzájemné hádce pokusila zavolat ze svého mobilního telefonu zn. ██████████, stáří jeden rok, v hodnotě 1 000 Kč, svému nevlastnímu otci, vytrhl tento mobilní telefon z ruky a rozbil jej o zem, kdy

- dne ██████████ v době kolem 20:30 hodin se po návratu ze zaměstnání choval agresivně a ██████████ vulgárně nadával slovy: „Jsi kunda a děvka!“, a proto ██████████ z penzionu ze strachu utekla k benzinové čerpací stanici, kde ji vyhledal, křičel na ni, následně se ██████████ vrátila pro svůj občanský průkaz a další osobní věci, ale ██████████ ji nechtěl pustit do penzionu, a proto ve vzteku hodila zde volně položenou pneumatiku na vnější stěnu penzionu, načež ██████████ vyběhl ven, křičel na ni, přistoupil

k ní, chytil ji rukou silně za spodní čelist a silou ji přitiskl ke zdi penzionu, poté ji povalil na zem na záda, pokračoval v jejím fyzickém napadání a přestal útočit až potom, co mu [REDACTED] stríkla do obličeje pepřový sprej, načež se mu [REDACTED] vysmekla a utekla směrem k benzinové čerpací stanici, následně se opět vrátila do penzionu pro svoji peněženku v hodnotě 100 Kč, v níž měla občanský průkaz, průkaz pojištěnce zdravotní pojišťovny a kartičku uchazeče o zaměstnání, načež ji [REDACTED] zastihl u pokoje v prvním patře penzionu, shodil ji ze schodů, udeřil ji pěstí do tváře a potom jí vytrhl peněženku z ruky, sundal jí z obličeje dioptrické brýle, nezjištěné značky, šest měsíců staré, v hodnotě 2 000 Kč a vše hodil do hořícího kotle, nato mu [REDACTED] řekla, že jde pryč, [REDACTED] jí řekl, ať jde nahoru do pokoje, což ze strachu učinila, následně tento pokoj zevnitř uzamkl a začal [REDACTED] vulgárně nadávat, uchopil ji jednou rukou za hlavu a švihl s ní prudce proti poblíž stojící skříni, do níž narazila levým spánkem, bil ji napůl přeloženým koženým páskem, pak jí přikázal, aby se svlékla, osprchovala a lehla si k němu do postele, což [REDACTED] odmítla, načež ji [REDACTED] opět bil koženým páskem přeloženým napůl do oblasti paží, hrudníku a hlavně nohou, přičemž bití páskem trvalo zhruba patnáct až třicet minut,

- dne [REDACTED] po 07:00 hodin potom, co [REDACTED] po nadávkách a urážkách ze strany [REDACTED] odešla z penzionu po silnici směrem na [REDACTED], dostihl [REDACTED] [REDACTED] vozidlem, které řídil [REDACTED], nar. [REDACTED], donutil ji nastoupit do vozidla, kterým ji dopravil zpět do penzionu, zatáhl ji dovnitř penzionu, tento uzamkl a [REDACTED] nařídil, aby uklidila přízemí penzionu, a na odpor [REDACTED] reagoval tím, že ji po dobu asi patnácti minut bil napůl přeloženým koženým páskem, pak jí přikázal, aby šla nahoru do pokoje, tam ji povalil na podlahu na záda, zaklekl ji jedním kolenem v oblasti hrudníku, vzal do ruky nůžky, ustříhl jí vlasy, které měla v té době v tzv. drdolu, a potom ji zahnal dolů do přízemí, kde [REDACTED] chvíli uklízela, a poté vyskočila z okna v přízemí penzionu a utekla směrem k nedaleké benzinové čerpací stanici, kde se uzamkla na dámských toaletách a vyčkala na příjezd Policie ČR, kterou na její žádost přivolala obsluha čerpací stanice,

a tímto jednáním způsobil [REDACTED] škodu ve výši **3 100 Kč** a dílčími napadeními, k nimž došlo ve dnech [REDACTED], jí způsobil podvrtnutí a natažení krční páteře, bolestivé hematomy v oblasti hlavy, škrábnutí v oblasti obličeje, hematomy na levé paži, stehně a bérce pravé nohy a stehně levé nohy,

tedy

týral osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí,

tím spáchal

přechin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1 zákona číslo 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „tr. zákoník“),

a odsuzuje se

podle § 199 odst. 1 tr. zákoníku k **trestu odnětí svobody** v trvání **2 (dva) roky**.

Podle § 56 odst. 2, písm. a) tr. zákoníku se obžalovaný pro výkon trestu odnětí svobody zařazuje do věznice s **ostrahou**.

Podle § 228 odst. 1 zákona číslo 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (dále jen „tr. ř.“), je obžalovaný **povinen** uhradit na náhradě škody poškozené [REDAKCE], nar. [REDAKCE], bytem [REDAKCE], částku ve výši **3 100 Kč**.

Podle § 229 odst. 2 tr. ř. se poškozená [REDAKCE], nar. [REDAKCE], bytem [REDAKCE], **odkazuje** se zbytkem nároku na náhradu škody a nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Dokazováním provedeným v hlavním líčení bylo zjištěno, že obžalovaný [REDAKCE] (dále také jen „obžalovaný“ nebo „obžalovaný [REDAKCE]“) v době od odpoledních hodin dne [REDAKCE] do 08:30 hodin dne [REDAKCE] v penzionu [REDAKCE], na adrese [REDAKCE], okres [REDAKCE], verbálně i fyzicky napadal [REDAKCE], nar. [REDAKCE], která s ním žila ve společné domácnosti. V průběhu společného soužití [REDAKCE] vulgárně nadával, vyhrožoval jí, v jednom případě jí bránil v útěku z penzionu odebráním klik z dveří. Obžalovaný [REDAKCE] rovněž opakovaně fyzicky napadl, zpravidla silným uchycením a držením za různé části těla, smýkáním či strčením, v důsledku kterých se uhodila do různých částí těla. V rámci těchto incidentů, z nichž nejintenzivnější povahy byly konflikty ve dnech [REDAKCE] a [REDAKCE], jí fyzickými útoky způsobil podvrtnutí a natažení krční páteře, bolestivé hematomy v oblasti hlavy, škrábnutí v oblasti obličeje, hematomy na levé paži, stehně a bérce pravé nohy a stehně levé nohy. V těchto dnech [REDAKCE] zároveň bil koženým páskem do různých částí těla a dne [REDAKCE] jí ostříhal vlasy, které měla v té době v tzv. drdolu. Při těchto incidentech jí byly poškozeny nebo zničeny věci v celkové hodnotě 3 100 Kč.
2. Obžalovaný se v průběhu přípravného řízení vyjadřoval nejprve k osobním poměrům, k nimž uvedl, že se zdržuje v penzionu [REDAKCE], kde se měl dopustit trestné činnosti vůči [REDAKCE]. Doplnil, že je rozvedený a nemá žádnou vyživovací povinnost. K výdělečným poměrům vypověděl, že je [REDAKCE] zaměstnán jako [REDAKCE] s průměrným čistým měsíčním příjmem ve výši 20 000 Kč. K majetkovým poměrům doplnil, že proti jeho osobě nejsou vedeny žádné exekuce, nicméně je osobou nemajetnou. V další části výpovědi se již vyjadřoval k osobnímu, a následně partnerskému, vztahu s [REDAKCE]. Kategoricky popřel, že by v rozhodné době fyzicky napadl jmenovanou a zároveň jí nevzal žádné věci. Jejich vzájemné soužití, i přes poměrně vysoký věkový rozdíl, bylo z počátku funkční, přestože se nestarala o domácnost a neměla zájem pracovat, byť se jí snažil zajistit zaměstnání. Rozpory mezi nimi nastaly v okamžiku, kdy se mu přiznal „nějaký kluk“, který se zdržoval v blízkosti penzionu, že měl intimní poměr s [REDAKCE], která to však popřela. Veškeré hádky měly podklad právě ve výčitkách nevěry [REDAKCE]. Byla to právě nevěra, která ho rozlítla takovým způsobem, že jí ustríhl vlasy, neboť věděl, že to pro ni bude největší ponížení. V další části výpovědi znovu zopakoval, a to i po předstření fotodokumentace těla [REDAKCE] po napadení s viditelnými hematomy, že tuto fyzicky nenapadl. Závěrem přiznal, že v rámci společného soužití spolu občasně užívali drogy.
3. V hlavním líčení obžalovaný nejprve setrval na své výpovědi z přípravného řízení. Následně se v průběhu výpovědi v podstatě doznal k trestné činnosti, která je mu kladena za vinu, kdy připustil, že docházelo mezi jeho osobu a [REDAKCE] k silným konfliktním situacím. Podotkl, že tyto konfliktní situace měly skutečně příčinu v jejím chování, kdy neměla zájem zajistit si vhodné zaměstnání, nestarala se o domácnost, užívala drogy a zároveň mu měla být nevěrná, jakkoli to sama popírala. Při verbálních konfliktech, které buď předcházely, nebo doprovázely jejich fyzické incidenty, mu [REDAKCE] rovněž vulgárně nadávala a urážela jeho matku (hovořila o ní jako o kurvě), a proto jí zbil páskem a ustríhl jí vlasy. Naproti tomu

obžalovaný setrval na svých závěrech z přípravného řízení v části, kdy uváděl, že nikdy [REDACTED] [REDACTED] nebránil v odchodu z penzionu, a byla to právě [REDACTED], kdo opakovaně penzion opustil, aby se následně sama dobrovolně vrátila. Zároveň si nevybavil, že by poškodil či zničil nějaké její věci.

4. Trestná činnost obžalovaného byla prokázána výpovědí svědkyně [REDACTED], která zevrubně popsala komplikované soužití s obžalovaným [REDACTED] v měsíci březnu a dubnu [REDACTED] v penzionu [REDACTED]. Rozsah verbálního a fyzického napadení ze strany obžalovaného, včetně následků, které s tím byly spojené, ať v podobě poškození zdraví, či poškození, či zničení některých věcí z jejího vlastnictví, soud převzal do skutkových zjištění uvedených ve výroku rozsudku. Byla to však právě poškozená [REDACTED], kdo v průběhu hlavního líčení zmínil, že toliko v jednom případě jí obžalovaný bránil v útěku odebráním klik ze dveří v penzionu [REDACTED], nicméně i tak měla možnost penzion opustit, což opakovaně udělala. V některých případech se sama vrátila, neboť byla i přes velmi komplikované a konfliktní soužití s obžalovaným k němu vázána citovým vztahem, v některých případech pro ni obžalovaný [REDACTED] dojel. Poslední konflikt se datuje ke dni [REDACTED], který nakonec eskaloval ve fyzické napadení její osoby a ustrížení vlasů obžalovaným, jež měla v té době v tzv. drdolu. Po tomto napadení se jí podařilo vyskočit z okna v přízemí penzionu a utéct k nedaleké benzinové čerpací stanici, kde se zamkla na dámských toaletách a vyčkala na příjezd Policie České republiky, kterou na její žádost přivolala obsluha čerpací stanice. Svědkyně zmínila, že k obžalovanému, i přes mimořádně komplikované soužití, necítí žádnou zášť. Připustila, že v některých případech mohla být spouštěčem verbálních rozepří právě ona, neboť nejevila zájem o chod domácnosti, nepracovala a užívala drogy. Zdůraznila, že soužití s obžalovaným na její osobě nezanechalo žádné negativní následky a nepůsobilo jí psychické útrapy.
5. V průběhu hlavního líčení byla vyslechnuta svědkyně [REDACTED], jež je synem obžalovaného. Svědkyně se vyjadřovala k soužití obžalovaného s poškozenou, jakož i k některým konfliktním situacím, kterým byla přítomna, především pak k osobním a povahovým vlastnostem jak obžalovaného, tak poškozené. Vypověděla, že negativně vnímala jak nezájem [REDACTED] o chod domácnosti, tak prchlívu a impulzivní povahu obžalovaného, jež se projevovala v poměrně zvýšené agresivitě při konfliktních situacích s poškozenou [REDACTED], jimž byla v některých případech přítomna. Nabízela proto opakovaně [REDACTED] možnost ubytování, aby se mohla odpoutat od obžalovaného, nicméně této možnosti nikdy jmenovaná nevyužila.
6. Naproti tomu svědek [REDACTED], zaměstnavatel obžalovaného, neregistroval žádné negativní vztahy mezi obžalovaným a poškozenou, a to ani v případě, kdy byl přítomen při společné jízdě automobilem hádce mezi nimi, která se týkala úklidu a malování. Svědek podotkl, že na hádce neregistroval nic neobvyklého.
7. Svědkyně [REDACTED] a [REDACTED], zaměstnankyně benzinové čerpací stanice, potom popsaly okolnosti, za kterých byly přítomny buď verbálnímu konfliktu mezi obžalovaným a poškozenou (svědkyně [REDACTED]), či útěku z penzionu, schování se na toaletách a žádosti o přivolání hlídky Policie České republiky (svědkyně [REDACTED]).
8. Z výpovědi svědka [REDACTED] bylo zjištěno, že v průběhu měsíce dubna [REDACTED] prováděl zednické práce v penzionu [REDACTED] a byl přítomen agresivnímu a vulgárnímu chování obžalovaného, které směřovalo nejen proti [REDACTED], ale i vůči jeho osobě. Chování obžalovaného vůči [REDACTED] popsal jako mimořádně agresivní, neboť ji držel pod krkem, fyzicky ji napadal, křičel na ni, že ji vyhodí z okna, následně jí ostříhal vlasy, a proto bez boty a s oteklým obličejem z penzionu utekla. Zároveň popřel, že by měl v minulosti jakýkoli intimní poměr s poškozenou [REDACTED] a označil to za výmysl, pokud to někdo tvrdí.

9. O rozsahu fyzického napadání [redacted] ze strany obžalovaného vypovídala i svědkyně [redacted], nicméně tato měla veškeré informace zprostředkované právě od [redacted], neboť sama žádnému incidentu přítomna nebyla.
10. Žádné informace o společném soužití mezi obžalovaným a poškozenou nevyplývaly z výpovědi svědků [redacted] a [redacted], kteří se vyjadřovali pouze k pobytu poškozené [redacted] v Azylovém domě v [redacted].
11. V průběhu hlavního líčení byly provedeny i důkazy listinné, konkrétně protokol o ohledání místa činu s náčrtem a fotodokumentací, z nichž soud zjistil místo, kde docházelo ke konfliktním situacím při společném soužití mezi obžalovaným a poškozenou. O rozsahu fyzického napadení poškozené [redacted] svědčí jak fotodokumentace jejího těla, na němž jsou evidentní četné pohmožděliny a otlaky, tak lékařské zprávy, respektive odborné vyjádření zpracované doc. MUDr. Františkem Vorlem, CSc., dokumentující zdravotní stav poškozené. Rozsah ochrany a součinnosti poskytované poškozené policejním orgánem v této souvislosti je zřejmý i z úředního záznamu o incidentu se znaky domácího násilí, který byl policií zpracován dne [redacted].
12. Rozsah poškození zdraví [redacted], a tomu odpovídající léčba, se podává také ze zprávy [redacted], jež dokumentuje rozsah lékařské péče poskytnuté [redacted], respektive v jakém rozsahu, a za jaké úkony, byla uhrazena touto pojišťovnou jednotlivým zdravotnickým zařízením. Hodnota poškozených věcí (dioptrické brýle, mobilní telefon, dámská peněženka) byla zjištěna z odborného vyjádření.
13. Podle § 2 odst. 5 tr. ř. orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Doznání obviněného nezbavuje orgány činné v trestním řízení povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu. V přípravném řízení orgány činné v trestním řízení objasňují způsobem uvedeným v tomto zákoně i bez návrhu stran stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch osoby, proti níž se řízení vede. V řízení před soudem státní zástupce a obviněný mohou na podporu svých stanovisek navrhnout a provádět důkazy. Státní zástupce je povinen dokazovat vinu obžalovaného. To nezbavuje soud povinnosti, aby sám doplnil dokazování v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí.
14. Protože důkazy zajištěné v rámci trestního řízení policejním orgánem, případně v řízení před soudem, kde byly následně v hlavním líčení provedeny v souladu s trestním řádem, poskytovaly dostatečný obraz o skutečnostech, které byly předmětem obžaloby, nevznikla potřeba pro další dokazování. Návrh na doplnění dokazování v průběhu hlavního líčení nevznikl ani státní zástupce. V návaznosti na rozsah zjištěných informací z provedených důkazů v průběhu hlavního líčení soud nakonec upustil od dalšího dokazování v podobě výslechu svědků [redacted], [redacted], [redacted], [redacted] a [redacted], kteří se z účasti u hlavního líčení omluvili, respektive [redacted], který se k hlavnímu líčení bez omluvy nedostavil.
15. Provedené důkazy soud hodnotil podle příkazu ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. na základě svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Skutková zjištění soud učinil průběžně ve vztahu k jednání, které kladl státní zástupce obžalovanému za vinu, a proto na ně v potřebné míře odkazuje. Stručně lze podotknout, že to byl právě obžalovaný, kdo v průběhu hlavního líčení jak v rámci své výpovědi, tak při vyjádření k jednotlivým důkazům, zejména při výpovědi poškozené [redacted] u hlavního líčení, vyslovil nad svým jednáním lítost a s výhradou bránění v možnosti opustit penzion [redacted] či poškození a zničení některých věcí, se k trestné činnosti doznal, a proto byla vina obžalovaného bez pochybností prokázána. Soud právně kvalifikoval jednání obžalovaného

jako přečin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1 tr. zákoníku, neboť týral osobu blízkou (██████████), která s ním sdílela společnou domácnost v penzionu ██████████. Jednání obžalovaného vůči poškozené ██████████ již vykazovalo vyšší stupeň hrubosti, bezcitnosti a vytrvalosti, které poškozená jednoznačně vnímala jako příkoří vůči její osobě. Naproti tomu nebylo zjištěno, že by při tomto svém jednání obžalovaný jmenované bez oprávnění bránil užívat osobní svobody a způsobil jí takovým činem psychické útrapy.

16. S poukazem na postoj obžalovaného a obsah provedených důkazů svědčících o vině obžalovaného okresní soud uzavřel, že obžalovaný jednal v úmyslu přímém ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1, písm. a) tr. zákoníku.
17. Při úvahách o výměře a druhu trestu okresní soud respektoval ustanovení § 38 tr. zákoníku a § 39 tr. zákoníku (v kontextu § 3 odst. 1 tr. zákoníku). Soud při stanovení trestu přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným a majetkovým poměrům obžalovaného, jakož i k jeho dosavadnímu způsobu života a možnostem jeho nápravy. Soud se také zabýval chováním obžalovaného po spáchání trestného činu, přičemž zohlednil i předpokládané účinky a důsledky, které lze očekávat od trestu právě pro budoucí život obžalovaného.
18. Ve vztahu k povaze a závažnosti trestného činu, které jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, jakož i způsobem jeho provedení a následky, včetně okolností, za kterých byl čin spáchán, dále osobou pachatele, mírou zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem, okresní soud v obecné rovině podotýká, že význam chráněného zájmu, který byl činem dotčen, je tím významnější, čím nebezpečnější jsou útoky vedené proti němu.
19. Obžalovaný svým jednáním porušil zájem státu na ochraně osob před tzv. domácím násilím. Při posuzování provedení činu, který zahrnuje druh a povahu jednání a použité prostředky, lze s poukazem na skutkové závěry konstatovat, že poškozená ██████████ mohla v některých případech zavdat příčinu ke konfliktní situaci ve společné domácnosti, ve které žila s obžalovaným ██████████, zejména tím že nikde nepracovala, o chod domácnosti nejevila zájem a užívala drogy, byť částečně s obžalovaným ██████████, nicméně tato skutečnost sama o sobě v žádném případě obžalovaného neopravňovala, a neopravňuje, ke způsobu a formě jednání vůči poškozené, kterého se vůči ní dopustil. To vše při zjištění, že to byl právě obžalovaný, kdo byl ve vzájemném vztahu dominantní osobou, měl výraznější životní zkušenosti a velmi dobře věděl, že poškozená ██████████ nemá žádné zázemí, neboť před začátkem společného soužití byla v dětském domově. Zároveň nelze přehlédnout, že obžalovaný byl v minulosti celkem patnáctkrát soudně trestán vesměs pro spáchání úmyslné trestné činnosti, pro kterou byl opakovaně ve výkonu trestu odnětí svobody, byť naposledy v září 2013.
20. Z pohledu osobních (rodinných) poměrů obžalovaného soud rekapituluje, že obžalovaný je rozvedený, bez vyživovací povinnosti vůči další osobě, a před vzetím do vazby byl zaměstnán ██████████ jako ██████████. Z hlediska majetkových poměrů je možné na obžalovaného nahlížet jako na osobu nemajetnou. Ve vztahu ke zdravotnímu stavu nebyla shledána žádná zdravotní omezení, především ve vztahu k výkonu zaměstnání.
21. Obžalovanému ██████████ nelze s výjimkou částečného doznání v této trestní věci přiznat jakoukoli jinou polehčující okolnost. Soud u obžalovaného shledal přitěžující okolnost, neboť byl již v minulosti pro trestný čin odsouzen [§ 42 písm. p) tr. zákoníku]. Nutno znovu připomenout, že obžalovaný byl v minulosti celkem patnáctkrát soudně trestán pro spáchání rozsáhlé trestné činnosti, byť převážně majetkového charakteru. Násilné trestné činnosti v podobě ublížení na zdraví se dopustil pouze v jednom případě (odsouzení Okresním soudem ve Strakoncích

v trestní věci vedené pod sp. zn. 1 T 282/95). S ohledem na výše uvedené skutečnosti, kdy obžalovanému v páchání úmyslné trestné činnosti nezabránilo ani předchozí odsouzení, pro něž byl v několika případech odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, při zjištění, že nebyly splněny podmínky pro uložení peněžitého trestu vzhledem k jeho majetkovým poměrům, uložil soud obžalovanému trest odnětí svobody v trvání dva roky, tedy pod polovinou zákonné trestní sazby, pro jehož výkon byl zařazen za splnění podmínek § 56 odst. 2, písm. a) tr. zákoníku do věznice s ostrahou.

22. Okresní soud uzavřel, že takto vyměřený trest, s přihlédnutím k osobě obžalovaného, způsobu a době páchání trestné činnosti, a následkům, postačí k nápravě obžalovaného a není potřeba na jeho osobu působit trestem přísnějším, případně dalším.
23. V průběhu trestního řízení před zahájením dokazování se proti obžalovanému připojila řádně a včas s nárokem na náhradu škody poškozená [REDAKCE] z titulu způsobené škody na majetku. V průběhu dokazování bylo zjištěno, že obžalovaný při konfliktních situacích zničil jmenované mobilní telefon, peněženku a brýle v celkové hodnotě 3 100 Kč, jejichž výše byla zjištěna odborným vyjádřením, a proto obžalovanému podle § 228 odst. 1 tr. ř. uložil, aby tuto částku zaplatil poškozené [REDAKCE]. Ve vztahu k dalším nárokům na náhradu škody vztahující se ke zničení oblečení, či požadavku na náhradu nemajetkové újmy (sankční vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání u úřadu práce, bolestné, psychické útrapy) byla poškozená odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních podle § 229 odst. 2 tr. ř., neboť podle výsledků dokazování nebyl podklad pro vyslovení takové povinnosti obžalovanému.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat k podepsanému soudu ve trojím vyhotovení odvolání, a to do osmi dnů od doručení jeho opisu (§ 248 odst. 1 tr. ř.). O odvolání by rozhodoval Krajský soud v Českých Budějovicích (§ 252 tr. ř.).

Státní zástupce tak může učinit pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení v předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo chybí (§ 246 odst. 1 tr. ř.).

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce (§ 247 odst. 2 tr. ř.).

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy (§ 249 odst. 1, odst. 2, odst. 3 tr. ř.).

Prachatice 30. dubna 2019

JUDr. Ing. Daniel Prouza, Ph.D.
předseda senátu

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích projednal ve veřejném zasedání konaném dne 28. 8. 2020 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Trnky a soudců JUDr. Stanislava Žížaly a JUDr. Tomáše Uldricha v trestní věci obžalovaného [REDACTED], narozeného [REDACTED], trvale bytem [REDACTED], t. č. [REDACTED] ve [REDACTED], stíhaného pro přečin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1 tr. zákoníku, o odvolání státního zástupce a obžalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Prachaticích ze dne 30. 4. 2020, č. j. 1 T 147/2019-368,

takto:

I.

Podle § 259 odst. 2, 3 tr. řádu z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. f) tr. řádu se k odvolání státního zástupce napadený rozsudek ve výroku o náhradě škody doplňuje tak, že obžalovaný je povinen zaplatit na náhradě škody poškozené [REDACTED], částku 3 235 Kč.

II.

Podle § 256 tr. řádu se odvolání obžalovaného [REDACTED] jako nedůvodné zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný [REDACTED] uznán vinným přečinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1 tr. zákoníku a odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Dále mu byla uložena povinnost uhradit na náhradě škody poškozené [REDACTED] částku ve výši 3 100 Kč, přičemž se zbytkem požadavku na náhradu škody a nemajetkové újmy byla poškozená odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.
2. Podle skutkových zjištění prvostupňového soudu se obžalovaný výše uvedené trestné činnosti dopustil tím, že:

„v době [redacted] v penzionu [redacted], okres [redacted], verbálně i fyzicky napadal [redacted], nar. [redacted], která s ním zde žila ve společné domácnosti, kdy ji vulgárně nadával, vybrožoval ji, v jednom případě ji bránil v útěku odebráním klik z dveří, opakovaně ji fyzicky napadal například tak, že ji uchopil za ústa a udeřil s ní o zem nebo ji silně uchopil za krk v oblasti hrtnu, krk sevřel v ruce, a poté s ní prudce hodil o zem, v důsledku čehož upadla na záda, jindy ji potom, co se po vzájemné hádce pokusila zavolat ze svého mobilního telefonu zn. [redacted], stáří jeden rok, v hodnotě 1 000 Kč, [redacted], vytrhl tento mobilní telefon z ruky a rozbil jej o zem, kdy

- dne [redacted] se po návratu ze zaměstnání choval agresivně a [redacted] vulgárně nadával slovy: „Jsi kunda a děvka!“, a proto [redacted] z penzionu ze strachu utekla k benzínové čerpací stanici, kde ji vyhledal, keřičel na ni, následně se [redacted] vrátila pro svůj občanský průkaz a další osobní věci, ale [redacted] ji nechtěl pustit do penzionu, a proto ve vzteku hodila zde volně položenou pneumatiku na vnější stěnu penzionu, načež [redacted] vyběhl ven, keřičel na ni, přistoupil k ní, chytil ji rukou silně za spodní čelist a silou ji přitiskl ke zdi penzionu, poté ji povalil na zem na záda, pokračoval v jejím fyzickém napadání a přestal útočit až potom, co mu [redacted] stříkla do obličeje pepřový sprej, načež se mu [redacted] vysmekla a utekla směrem k benzínové čerpací stanici, následně se opět vrátila do penzionu pro svoji peněženku v hodnotě 100 Kč, v níž měla občanský průkaz, průkaz pojištěnce zdravotní pojišťovny a kartičku uchazeče o zaměstnání, načež ji [redacted] zastihl u pokoje v prvním patře penzionu, sbodil ji ze schodů, udeřil ji pěstí do tváře a potom ji vytrhl peněženku z ruky, sundal jí z obličeje dioptrické brýle, nezjištěné značky, šest měsíců staré, v hodnotě 2 000 Kč a vše hodil do hořícího kotle, nato mu [redacted] řekla, že jde pryč, [redacted] jí řekl, ať jde naboru do pokoje, což ze strachu učinila, následně tento pokoj zevnitř uzamkl a začal [redacted] vulgárně nadávat, uchopil ji jednou rukou za hlavu a švihl s ní prudce proti poblíž stojící skříni, do níž narazila levým spánkem, bil ji napůl přeloženým koženým páskem, pak jí přikázal, aby se smlékla, osprchovala a lehla si k němu do postele, což [redacted] odmítla, načež ji [redacted] opět bil koženým páskem přeloženým napůl do oblasti paží, hrudníku a hlavně nobou, přičemž bití páskem trvalo zhruba patnáct až třicet minut,
- dne [redacted] potom, co [redacted] po nadávkách a urážkách ze strany [redacted] odešla z penzionu po silnici směrem na [redacted], dostihl [redacted] vozidlem, které řídil [redacted], nar. [redacted], donutil ji nastoupit do vozidla, kterým ji dopravil zpět do penzionu, zatáhl ji dovnitř penzionu, tento uzamkl a [redacted] nařídil, aby uklidila přezemi penzionu, a na odpor [redacted] reagoval tím, že ji po dobu asi patnácti minut bil napůl přeloženým koženým páskem, pak jí přikázal, aby šla naboru do pokoje, tam ji povalil na podlahu na záda, zaklekl ji jedním kolenem v oblasti hrudníku, vzal do ruky nůžky, ustržil jí vlasy, které měla v té době v tzv. drdolu, a potom ji zabnal dolů do přezemí, kde [redacted] chvíli uklízela, a poté vyskočila z okna v přízemí penzionu a utekla směrem k nedaleké benzínové čerpací stanici, kde se uzamkla na dámských toaletách a vyčkala na příjezd Policie ČR, kterou na její žádost přivolala obsluha čerpací stanice,

a tímto jednáním způsobil [redacted] škodu ve výši **3 100 Kč** a dílčími napadeními, k nimž došlo ve dnech [redacted] a [redacted], jí způsobil podvrtnutí a natažení krční páteře, bolestivé hematomy v oblasti hlavy, škrábnutí v oblasti obličeje, hematomy na levé paži, stehně a bérce pravé noby a stehně levé noby“.

3. Proti tomuto rozsudku podali řádně a včas odvolání státní zástupce i obžalovaný.
4. Státní zástupce podal odvolání směřující do výroku o náhradě škody v neprospěch obžalovaného. Namítl, že soud prvního stupně opomněl rozhodnout o návrhu poškozené [redacted]. Uvedená pojišťovna se řádně připojila s požadavkem na náhradu škody v částce 3 235 Kč, kdy tato částka představuje majetkovou škodu, která byla zdravotní pojišťovně způsobena trestným činem obžalovaného, neboť se jednalo o náklady na zdravotní služby poskytnuté poškozené [redacted]. Navrhl proto, aby odvolací soud napadený rozsudek doplnil o výrok o náhradě škody tak, aby podle § 228 odst. 1 tr. řádu uložil obžalovanému povinnost uhradit na náhradě škody poškozené zdravotní pojišťovně částku ve výši 3 235 Kč.
5. Obžalovaný [redacted] napadl rozsudek v celém rozsahu. Uvedl, že nesouhlasí s výrokem o vině a trestu, neboť má za to, že párkrát uhodil poškozenou a vynadal jí za její špatné chování vůči jeho osobě, avšak takové jednání bylo namísto posoudit jen jako přestupek proti občanskému soužití, a to i s přihlédnutím k tomu, že poškozená měla klíče od bytu a domu a mohla kdykoli poté, co se nepohodlí, či poté, co ji uhodil, odejít z domu a již se nikdy nevrátit, což však nikdy neučinila ani nevyužila nabídky [redacted], která jí nabízela bydlení u nich. Je tedy zřejmé, že závažnost a intenzita jeho jednání vůči poškozené nebyly takové, aby mohlo být jeho jednání posouzeno jako trestný čin podle § 199 odst. 1 tr. zákoníku.

6. Navrhl proto, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc postoupil správnímu orgánu k řešení přestupku proti občanskému soužití. Eventuálně navrhl, pokud by odvolací soud dospěl k závěru, že v jeho případě byla naplněna skutková podstata trestného činu dle § 199 odst. 1 tr. zákoníku, pak aby uložený nepodmíněný trest změnil na trest odnětí svobody podmíněně odložený na přiměřenou zkušební dobu.
7. Podle § 254 odst. 1 tr. řádu, nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytykánych vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytykány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Podle § 254 odst. 2 tr. řádu, mají-li však vytykané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání. Podle § 254 odst. 3 tr. řádu, jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytykané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání.
8. Ve smyslu citovaných zákonných ustanovení přezkoumal krajský soud k odvolání státního zástupce a obžalovaného napadený rozsudek v celém rozsahu stejně jako řízení, které rozsudku předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.
9. Řízení předcházející napadenému rozsudku netrpělo žádnými vadami, které by vedly k tomu, že napadený rozsudek by nemohl obstát a musel by být bez dalšího zrušen. Okresní soud konal řádně a při zachování veškerých zákonných lhůt hlavní líčení, v němž obžalovanému poskytl dostatečný prostor k uplatnění jejich argumentace a i v ostatních směrech plně šetřil jeho práva. Soud prvního stupně v hlavním líčení procesně řádným způsobem provedl veškeré dostupné důkazy potřebné ke zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností v rozsahu nutném pro své rozhodnutí.
10. Okresní soud dle názoru krajského soudu jím provedené důkazy náležitě vyhodnotil a vyhověl tak povinností uloženým v ust. § 2 odst. 6 tr. řádu. Hodnotící úvahy okresního soudu jsou dostatečně podrobné, logické a navzájem provázané, takže na ně postačuje odkázat, aniž by bylo třeba znovu je rozebírat, neboť by to představovalo jen jejich opakování. Nad jejich rámec lze vzhledem na odvolací námítky dodat následující.
11. Obžalovaný znovu namítal, že i přesto, že párkrát poškozenou uhodil a vynadal jí za její špatné chování vůči němu, není namístě posoudit jeho jednání jako trestné, nýbrž jako přestupkové, a to jako přestupek proti občanskému soužití. Znovu zopakoval, že poškozená měla klíče od bytu i domu, mohla kdykoli odejít, mohla využít nabídku jiného bydlení od [REDACTED] [REDACTED]. Obžalovaný tak okresnímu soudu v podstatě vytyká, že nedostatečně vážil, zda konflikty ve vztahu s poškozenou [REDACTED] překročily míru běžných partnerských neshod a dosáhly již intenzity dosahující trestněprávního rozměru. Poukázal, že sama poškozená některé konflikty i sama iniciovala.
12. V této souvislosti odvolacímu soudu nezbývá, než znovu konstatovat, že i kdyby poškozená veškeré hádky vyvolala sama, i kdyby vedla souběžně sexuální styky s dalšími osobami, i kdyby byla mimořádně nedbalou hospodyní, neochotnou řádně pracovat, neopravňovalo by to obžalovaného, aby se pasoval do pozice protektora povolaného k výchově a nápravě poklesků poškozené s použitím jakýchkoli nástrojů a bezohledného násilí.
13. S obžalovaným v žádném případě nelze souhlasit, pokud je z jeho strany namítáno, že jeho počínání vůči poškozené [REDACTED] spadalo pouze do kategorie běžných partnerských neshod a rozporů. Obžalovaný si musí uvědomit, že zlé nakládání je tvořeno souborem různých vystoupení pachatele vůči oběti, které zahrnují škálu projevů nepřiměřeného despotismu vůči ní

počínaje posměchem přes urážky a omezování svobody projevu či okolnosti až po fyzické ataky. Jednotlivé druhy těchto projevů přitom nemusí samy o sobě jako zlé nakládání působit, v kontextu s dalšími projevy utvářejícími ucelené chování pachatele vůči oběti však i takové (na první pohledu při izolovaném náhledu nezávadové) počínání tvoří součást týrání. Stejně tak k naplnění znaků týrání není zapotřebí, aby zlé nakládání pokrývalo všechny oblasti života oběti (fyzické násilí, sexuální násilí, emociální násilí, ekonomické násilí apod.). Poškozená [REDAKCE] opakovaně ve shodě popsala řádění obžalovaného, které počalo hádkami, vulgárními nadávkami a končilo jeho fyzickou agresí vůči ní. Obžalovaný velmi zbaběle opakovaně fyzicky atakoval poškozenou, a to škálou úderů počínaje sražením na zem, shoením ze schodů, opakovaným zmlácením koženým páskem přes celé tělo, mlácením hlavou o zeď, ustřížením vlasů. Konečně i svědci ([REDAKCE], [REDAKCE]) zcela jasně hovoří o tom, že se obžalovaný při konfliktech s poškozenou choval mimořádně agresivně a impulzivně. Fyzicky napadal poškozenou, vyhrožoval jí i další újmou. O překročení pomyslné hranice mezi přestupkem a trestným činem rovněž svědčí fotografická dokumentace poškozené skýtající hematomy na všech partiích těla. Evidentně se nejedná o žádné méně závažné jednání či o jednání zkratkovité, naopak poškozená byla napadena opakovanými fyzickými atakami v průběhu cca jednoho měsíce. Uvedené se podává i z lékařské zprávy Nemocnice [REDAKCE] ze dne [REDAKCE]. Soud prvního stupně proto správně u obžalovaného shledal naplnění všech znaků skutkové podstaty přečinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1 tr. zákoníku.

14. Z provedeného dokazování vyplynulo, že poškozená sice mohla kdykoli po jakémkoli z popsaných útoků ze strany obžalovaného odejít, nicméně pokud neodešla, ať už z jakéhokoli důvodu, neopravňovalo to obžalovaného, aby v jeho agresivním chování vůči poškozené i nadále pokračoval. Rozhodně s ním nelze souhlasit, že by v tomto případě o nic závažnějšího nešlo. Obžalovaný po dobu minimálně jednoho měsíce vystavil poškozenou fyzické a verbální agresii, při které neváhal poškozenou brutálně napadnout. Rozhodně neobstojí jeho námitka, že mohla kdykoli odejít, jinými slovy, pokud poškozená neodešla, rozhodně nebylo dáno oprávnění obžalovanému poškozenou či kohokoli jiného fyzicky napadat. Způsob a intenzita jednání obžalovaného, tak jak bylo zjištěno prvostupňovým soudem, zcela vylučují úvahy o nižší míře společenské škodlivosti. Jednání obžalovaného vůči poškozené se vyznačovalo velkou hrubostí, nejednalo se o ojedinělý incident, rozhodně se jednání obžalovaného poškozené nelíbilo, považovala ho za těžké příkoří. Pokud si obžalovaný i stýskal na to, že byla poškozená líná, nepracovala, nepomáhala mu v domácnosti, pak ji měl vyzvat, aby z domu či z jeho domácnosti odešla, rozhodně mu nic nedávalo právo řešit to vůči ní agresí.
15. Pochybení odvolací soud neshledal ani ve výroku o uloženém trestu. Okresní soud náležitě vážil veškeré polehčující i přitěžující okolnosti projednávaného případu a jim adekvátně ukládal trest. Nepřehlédl, že obžalovaný je osobou opakovaně soudně trestanou (15 záznamů), že pokud ho nenapravily ani předchozí početné i nepodmíněné tresty, nezbyvá, než na něho působit znovu trestem bezprostředně zasahujícím jeho osobní svobodu. Obžalovaný byl ohrožován trestem odnětí svobody od šesti měsíců do čtyř let, a pokud okresní soud v této trestní sazbě vyměřil trest ještě pod polovinou zákonné sazby, nemůže se jednat o potrestání přísné, natož pak nepřiměřeně přísné, aby bylo nutné do něho zasahovat. Správně byl obžalovaný pro výkon trestu zařazen do věznic s ostrahou. Je znovu nutné připomenout, že naprosto zbaběle využil svou fyzickou a tělesnou převahu, kdy opakovaně zmlátil osmnáctiletou dívku, která na něm byla zřejmě minimálně ekonomicky závislá. Z tohoto důvodu proto bylo odvolání obžalovaného jako nedůvodné podle § 256 tr. řádu zamítnuto.
16. Pochybení krajský soud shledal ve výroku o náhradě škody, neboť okresní soud opomněl rozhodnout o požadavku [REDAKCE]. Tato poškozená se řádně připojila s požadavkem ve výši 3 235 Kč, konečně jak je i patrné z protokolu o hlavním líčení ze dne 19. 9. 2019. Jedná se o požadavek související s trestnou činností obžalovaného, jde o náklady pojišťovny, které vynaložila v souvislosti

s poskytnutým lékařským ošetřením poškozené [REDAKCE] dne [REDAKCE] po napadení obžalovaným. Tento požadavek poškozená řádně vyčíslila a doložila, proto krajský soud obžalovanému podle § 228 odst. 1 tr. řádu uložil povinnost zaplatit na náhradě této pojišťovně částku 3 235 Kč. K odvolání státního zástupce tak odvolací soud napadený rozsudek ve výroku o náhradě škody doplnil o výše uvedený výrok.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do 2 měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně (§ 265c tr. ř., § 265e odst. 1 tr. ř.).

Dovolání mohou podat

a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i neprospěch obviněného,

b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr. ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr. ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. ř.) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až 1) nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr. ř.).

Dovolání podané v elektronické podobě musí být opatřeno uznávaným elektronickým podpisem (§ 6 odst. 1 zák. č. 297/2016 Sb.). Bez této náležitosti nejsou s elektronickým podáním spojeny žádné účinky řádného podání.

České Budějovice dne 28. 8. 2020

JUDr. Jiří Trnka
předseda senátu

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Prachaticích rozhodl v hlavním líčení konaném dne 30. května 2023 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kolbana, a přísedících, Zdeňky Bürgerové a Petry Kleinové,

takto:

obžalovaný

██████████

narozený ██████████, t. č. ██████████, bytem ██████████
██████████,

se uznává vinným, že

v období ██████████, vyjma období od ██████████
██████████, v ██████████, ve společném obydlí, nejprve na adrese ██████████
██████████, později na adrese ██████████, vše okres ██████████,
soustavně a opakovaně psychicky ponižoval ██████████, nar. ██████████,
když jí říkal, že je ubohá, že ji zašle do země a zavře do klece, kam patří, ██████████
██████████, vyžadoval po ní, aby byla ██████████ od půl třetí každé odpoledne doma, v tuto dobu se vracel z práce, když neuposlechla, tak jí vyhrožoval, že ji nahlásí na sociálku a nechá ji domů dotáhnout policisty, kontroloval její život, kam chodí, s kým se stýká, co dělá, a to i prostřednictvím mobilního telefonu, sdělil jí, že ji sleduje a má monitorovaný její telefon, zakazoval jí styk s její rodinou a jejími přáteli, omezoval ji v hospodaření s finančními prostředky, rozbil jí její mobilní telefon, říkal a psal jí, že je narušená osoba, že je blázen, magor, prase, tlustá, smradlavá, špína, kurva, píča, krysa, nula, lempl, psychopatka a neschopná, že má brát prášky, že nemůže mít v péči dítě, že ji nechá zavřít na psychiatrii, že musí být pod neustálým dozorem, že jí nedůvěřuje a že ji nechá kontrolovat sociálkou, zakazoval a omezoval jí styk s jejími rodiči, o kterých mluvil vulgárně, že je zadupe do země a zničí, že jsou socky a bydlí ve sqotu či prasečáku, mluvil o ní i její sestře a matce, že jsou ██████████ kurvy, špíny, nesměla chodit s dcerou sama k lékaři, zakazoval jí řídit auto, když poškozenou psychicky vystresoval tak, že plakala, začal si ji nahrávat

na mobilní telefon a snižoval tak její důstojnost, přičemž v [REDAKCE] ve společném obydlí na adrese [REDAKCE], po předchozí rozepři, kdy poškozená, která byla [REDAKCE], žádala obviněného a jeho rodiče o klid, ti jí však v tomto nevyhověli, proto poškozená zavolala svým rodičům o pomoc, přičemž obviněný se jí začal vysmívat, že je ubohá a že práh jejich bytu nikdo nepřekročí, kdy odešel do místnosti, kde má uložené zbraně v trezoru, jednu ze zbraní vyndal, nabil ji a opřel ji o zeď a řekl poškozené „a teď můžou přijít“, v průběhu měsíce [REDAKCE] ve společném obydlí na adrese [REDAKCE], poškozenou [REDAKCE] vybízel, aby si přestala psát přes mobilní telefon s její matkou, když neuposlechla, tak před ní napřáhl pěstí, ale neuhodil ji, následně jí vytrhl telefon z ruky a hodil s ním o zeď, když poškozená ze strachu opustila v [REDAKCE] společnou domácnost a odešla ke svým rodičům, po slibech a prosbách obviněného, že se změní a začal navštěvovat psychologa, se do společné domácnosti v polovině [REDAKCE] vrátila na adresu bytu [REDAKCE], kde ji opětovně ponižoval a omezoval shora uvedeným způsobem, přičemž dne [REDAKCE], poté, co poškozená vyčetla obviněnému, aby se zapojoval více do domácích prací a [REDAKCE], začal strkat svým tělem do poškozené, kdy jej poškozená žádala, aby ji nechal být, reagoval tak, že vzal víčko od PET lahve a zatlačil jí ho do levé tváře, poškozená ze strachu před ním utekla do vedlejší místnosti a zamkla se, a po tomto incidentu vyhledala i lékařské ošetření a začala ve spolupráci s organizacemi sociálních a pomáhajících služeb řešit odchod, přičemž po týdnu odešla definitivně ze společné domácnosti, přičemž poškozená byla v důsledku jednání svého [REDAKCE] nucena vyhledat odbornou psychoterapeutickou pomoc a projevíly se u ní dílčí příznaky syndromu týrané osoby, když obviněný takto činil i v přítomnosti [REDAKCE],

tedy

týral osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí a čin páchal po delší dobu,

čímž spáchal

zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku

a odsuzuje se

podle § 199 odst. 2 tr. zákoníku **k trestu odnětí svobody v trvání 30 (třiceti) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon trestu odnětí svobody odkládá na zkušební dobu v trvání **48 (čtyřiceti osmi) měsíců.**

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu se obžalovanému ukládá povinnost **uhradit na náhradě škody** poškozené [REDAKCE], částku ve výši **517 Kč** (pět set sedmnáct korun českých).

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu se obžalovanému ukládá povinnost **uhradit na náhradě nemajetkové újmy** poškozené [REDAKCE], nar. [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], adresa pro účely doručování [REDAKCE], částku ve výši **1 Kč (jedna koruna česká).**

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškozená [REDAKCE], nar. [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], **odkazuje** se zbytkem svého uplatněného, avšak nepřiznaného, nároku na náhradu nemajetkové újmy **na řízení ve věcech občanskoprávních.**

Odůvodnění:

1. Nyní vyhlášený rozsudek jest v pořadí druhým meritorním rozhodnutím v trestní věci vedené vůči obžalovanému. Prvý rozsudek podepsaného soudu ze dne [REDAKCE], č. j. 4 T 34/2021-869, zrušil Krajský soud v Českých Budějovicích usnesením ze dne [REDAKCE], č. j. 3 To 361/2022-943 (dále také jako „usnesení“ či „usnesení odvolacího soudu“), přičemž zavázal nalézací soud k provedení úkonů za účelem doplnění dokazování v podobě:
 - tzv. [REDAKCE] spisu ve věci [REDAKCE], spisu Policie ČR, [REDAKCE] č. j. [REDAKCE], civilního spisu [REDAKCE],
 - elektronické komunikace mezi obžalovaným a poškozenou, kterou předložil obžalovaný v rámci odvolacího řízení,
 - výsledku psychoterapeutky [REDAKCE] (případně jeho nahrazení podrobnější doplňující zprávou),
 - podrobnější zprávy od [REDAKCE] zaměřené na to v jakém období a kolikrát ji poškozená navštívila, co bylo předmětem konzultace,
 - doplňujícího výsledku znalkyně [REDAKCE] poté, co znalkyni bude k dispozici kompletní spisový materiál (rozšířený mj. o spisy dle prvního bodu shora).

Krajský soud v citovaném usnesení dále vyslovil právní názor, že podepsaný soud má prověřit, a případně odstranit, pochybnosti vážící se k možnému eskalování konfliktů v partnerském vztahu ze strany poškozené, zaměřit se na skutečnost, zdali míra jejího prožívání netkví spíše ve struktuře její osobnosti (tedy že nejsou tenze a jiné projevy poškozené spojeny s jednáním obžalovaného). Provedením civilních spisů a elektronické komunikace poškozené a obžalovaného (viz oboje shora) má nalézací soud dle názoru odvolacího soudu získat daleko hodnověrnější představu o dynamice jejich vzájemného soužití; ke všem shora uvedeným okolnostem má být ostatně znovu slyšena poškozená [REDAKCE]. Veškerá skutková zjištění pak mají být v případě důvodných pochybností hodnocena podle zásady *in dubio pro reo* ve prospěch obžalovaného. Dle názoru odvolacího soudu v případě zjištění okolností svědčících o spáchání trestního činu má být dále dokazování zaměřeno na naplnění zákonných znaků kvalifikované skutkové podstaty (§ 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku), popřípadě prověření, zdali se skutečně jednalo o zlé nakládání obžalovaného s poškozenou či o konfliktní soužití plné hostilních projevů způsobené jednáním z obou stran vykazující případně znaky přestupku. Odvolací soud taktéž označil odůvodnění výroku o náhradě škody okresním soudem za nepřezkoumatelné, nicméně neuvedl, v čem případná nepřezkoumatelnost tkví.

2. Nalézací soud nepřistoupil k vyžádání doplňujících zpráv od [REDAKCE] a [REDAKCE], neboť v takto složité věci by prosté písemné podání nedostačovalo k vytvoření si objektivního závěru; soud by se navíc ochudil o bezprostřední dojem, jenž může poskytnout toliko výslech, a proto uvedené osoby volal jako svědky. Nad rámec slyšení takovýchto svědkyň volal z vlastní iniciativy též aktuální terapeutku poškozené – [REDAKCE], dále [REDAKCE] (zaměstnankyni [REDAKCE], u níž podstupovala poškozené krizovou intervenci), [REDAKCE] a [REDAKCE] (zaměstnané [REDAKCE]) a bývalou zaměstnankyni [REDAKCE] – [REDAKCE], neboť tyto osoby (zejména pak svědkyně [REDAKCE] a [REDAKCE]) měly dle názoru nalézacího soudu daleko přímější vztah k projednávanému skutku, neboť poskytovaly poškozené asistenci ve vyhoceném období společného soužití (tj. zejména od [REDAKCE]). Z vlastní iniciativy pak soud do dokazování zahrnul i spisové materiály podepsaného soudu vztahující se k [REDAKCE]

- [REDACTED]
3. Po doplnění dokazování (po vrácení věci odvolacím soudem) je možné plně převzít závěry obsažené v prvním rozsudku okresního soudu, ty dále rozšířit o důkazy doplněným dokazováním získané, a „doladit“ výsledná skutková zjištění. Tento postup je dle judikatury přípustný (viz analogicky rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Ruiz Torija proti Španělsku, § 29, popř. Boldea proti Rumunsku, § 30) a odpovídá fázi řízení, v kterém se trestní stíhání nachází. Poslední hlavní líčení (dne [REDACTED]) pak soud konal za splnění podmínek dle § 202 odst. 5 tr. řádu na žádost obžalovaného v jeho nepřítomnost, přičemž dle názoru soudu podmínky vtělené do § 202 odst. 2 tr.řádu byly bezezbytku splněny a to zejména s ohledem na aktuální fázi trestního stíhání a rozsah důkazů, které zbývalo při takovémto posledním hlavním líčení provést; obžalovaný byl nadto osobně zastoupen obhájcem.
 4. Lze tedy konstatovat, že důkazy provedenými v přípravném řízení a v průběhu hlavního líčení byl zjištěn skutkový děj popsany shora ve výrokové části rozsudku. V nynějším odůvodnění soud uvádí rozhodné pasáže z výpovědí obžalovaného, svědků a obsahu stěžejních listinných důkazů, které byly významné pro meritorní rozhodnutí v předmětné trestní věci, a které soud hodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu; případné detaily, které vyplynuly při provádění důkazů, jsou zahrnuty v protokolech o jednotlivých hlavních líčeních, na které soud v podrobnostech odkazuje. Není účelem odůvodnění vypořádat se s každým jednotlivým argumentem, který některá ze stran vznesla, nýbrž souvisle vylíčit, které rozhodné skutečnosti má soud, pro účely rozhodnutí o vině, trestu, případně náhrady škody, za prokázané (srovnej např. judikaturu Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Van de Hurk proti Holandsku*, § 61 či *S.C. IMH Suceava S.R.L. proti Rumunsku*, § 40). Pro přehlednost a přezkoumatelnost skutkových zjištění proto soud nejdříve detailněji popíše, jaké důkazy zjistil provedením jednotlivých důkazních prostředků a až následně, výrazně úsporněji, vylíčí, které okolnosti má za prokázané, přičemž takovéto okolnosti vystaví vstřícně tvrzením obžalovaného, resp. jeho obhájce.
 5. **Obžalovaný** [REDACTED] svou vinu v průběhu celého trestního stíhání popíral, obžalobu považoval za účelovou, s [REDACTED] (poškozenou) [REDACTED] se soudí od [REDACTED] v rámci [REDACTED]. K osobním poměrům obžalovaného bylo zjištěno, že, pracovní poměr u společnosti [REDACTED] ukončil výpovědí ke dni [REDACTED], pracoval zde od roku [REDACTED] na pozici [REDACTED] ve dvousměnném provozu, následně v roce [REDACTED] a [REDACTED] na pozici [REDACTED] v jednosměnném provozu s flexibilní pracovní dobou, kdy do práce jezdil na 5:45 hodin, aby mohl skončit v 14:00 hodin. V tomto období měl také poměrně dost pracovních cest, které průměrně trvaly dva až tři dny (o dění doma v době, kdy byl v práci, se pak dozvídal pouze prostřednictvím Instagramu [REDACTED]). Nevlastní žádný hodnotný majetek, nemá žádné dluhy. [REDACTED]. Po zdravotní stránce se cítí zdrav. Ohledně vztahu s (nyní již bývalými) kolegyněmi se vyjádřil tak, že o žádných problémech nevěděl, myslí si, že z podstaty pozice nemůže být žádný vedoucí nikdy oblíbený.
 6. K předmětu trestního stíhání obžalovaný uvedl následující. S bývalou [REDACTED] se seznámili někdy na konci roku [REDACTED] v zaměstnání, posléze se začali scházet a od ledna roku [REDACTED] spolu začali bydlet. Vztah v počátečním období hodnotí jako naprosto bezproblémový, navštěvovali se navzájem i s ostatními členy rodiny. [REDACTED] Následně se projevíly první problémy již při [REDACTED]

- [REDACTED]
- [REDACTED]
7. Obžalovaný dále uvedl, že ho [REDACTED] vyřazovala z rodinných záležitostí, trávila denně okolo 10 hodin na telefonu (raději [REDACTED] hledala bývalá [REDACTED] nejprve ve facebookové skupině „[REDACTED]“, následně u matky a u své sestry). Takového chování si obžalovaný povšiml nejprve v době [REDACTED], následně až v době [REDACTED], kdy ještě chápal, že se [REDACTED] chce poradit se svou sestrou, [REDACTED] nastal zlom v jejich vztahu, [REDACTED] přestala obžalovaného považovat za rovnocenného partnera a jeho rodinu odstříhla úplně. Na obžalovaného to působilo tak, že [REDACTED] a dál má fungovat jen jako [REDACTED].
- [REDACTED]
- [REDACTED] měla také problémy s [REDACTED], po jedné návštěvě svých rodičů přišla s tím, že [REDACTED], a to aniž by se s obžalovaným poradila. Obžalovaný se styděl svěřit se se svými rodinnými problémy svým rodičům, maximálně se bavil s některou ze svých kamarádek [REDACTED].
8. Vše vyústilo v to, že se [REDACTED] dne [REDACTED] od obžalovaného odstěhovala a následujícího dne mu byl doručen [REDACTED]; nabyl tak dojmu, že vše bylo předem naplánováno. Poté, co [REDACTED] zahlédla fotografii obžalovaného s jeho kamarádkou, začala s obžalovaným komunikovat prostřednictvím zpráv a oba se dohodli, že se sestěhují zpět k sobě, což se uskutečnilo dne [REDACTED]. Vztah se však dále zhoršoval, což se projevovalo častými hádkami [REDACTED].
- [REDACTED]
- [REDACTED]
- [REDACTED]
- [REDACTED]
- [REDACTED]
9. Co se týče vedení domácnosti, s [REDACTED] hospodařili společně až do doby, kdy začala [REDACTED], který si ponechávala pro vlastní potřebu. Měli každý svůj účet, přičemž veškeré náklady domácnosti financoval obžalovaný, [REDACTED] nezařizovala ani nákupy, maximálně koupila [REDACTED]. Obžalovaný také po příchodu z práce uklízel, vytíral. K bytu, kde se nacházela jejich rodinná domácnost, měli nájemní právo oba. Pokud se jedná o využití výlučného majetku [REDACTED] pro potřeby [REDACTED], tak obžalovaný uvedl, že bývalá [REDACTED] prodala své auto asi za 18 000 Kč nebo 19 000 Kč, kdy možná využila tyto prostředky na financování [REDACTED]. [REDACTED] užívala též společné rodinné auto (poté, co se obžalovaný vrátil z práce) za účelem návštěvy svých rodičů a pro cesty do fitcentra.

10. Obžalovaný se též vyjádřil ke své osobnosti i k osobnosti [REDACTED]. Sám sebe popsal jako člověka, který má rád řád, je [REDACTED], [REDACTED] by udělal vše, nemá rád spory a hádky. [REDACTED] mu proto osobnostně vyhovovala, měla také ráda řád, naklizenou, navařeno, nakoupeno, což se však [REDACTED] úplně změnilo, neboť se zaměřila [REDACTED], nic jiného ji nezajímalo. Předtím byla sebejistá, [REDACTED] se zdála být vyplašená s častými změnami nálad. Obžalovaného vykárala v určité fázi vztahu také ze společné ložnice, kam vůbec nesměl chodit a kde ona trávila většinu času. Obsáhlost [REDACTED] spisu odůvodňuje obžalovaný tím, že se nechce smířit jen s [REDACTED]; představuje si [REDACTED]. Ze zoufalosti se rozhodl v [REDACTED] odjet [REDACTED] na 9 dní na dovolenou. V místě dovolenkového pobytu kontaktoval soudní znalkyni – psycholožku [REDACTED] (její jméno však neuvedl), se kterou byl domluvený, že mu bude v případě potřeby k dispozici; v případě komplikací by dovolenou okamžitě přerušil. [REDACTED] každý den zasílal e-mail s fotografií [REDACTED] [REDACTED] místo pobytu jí však nesdělil.
11. Volný čas trávili obžalovaný a poškozená společně, s tím, že oba měli čas i na své koníčky. On se věnoval sportovní střelbě a myslivosti, v letech [REDACTED] [REDACTED], pravidelně chodil ve čtvrtek a v neděli na střelnici, poškozená chodila do posilovny. V týdnu byli většinou doma v [REDACTED], o víkendech vyráželi na gastro výlety a za zábavou. V období let [REDACTED] nezaznamenal u sebe ani své [REDACTED] spánkovou deprivaci či poruchy spánku. Intimní život hodnotí jako normální, on byl méně iniciativní než [REDACTED], po [REDACTED] se pak jejich intimní vztah hodně změnil, [REDACTED] měla [REDACTED]. Za doby trvání jejich [REDACTED] neměl, a je přesvědčen, že ani [REDACTED] neměla, žádný paralelní poměr. Po definitivním rozchodu však [REDACTED] navázala nový vztah poměrně rychle, přičemž obžalovaný odhaduje, že od doby rozchodu poškozená navázala přibližně pět vztahů; partnery vídal při [REDACTED].
12. Obžalovaný měl za svůj život tři vážné vztahy v trvání dva až čtyři roky, každý skončil po vzájemné domluvě, když vprchala láska anebo proto, že obžalovaný nechtěl být vtahován do rozvodového řízení a sporů o děti bývalé přítelkyně [REDACTED], která byla o 14 let starší (manželství jmenované bylo v krizi již v době, kdy se s ní obžalovaný seznámil).
13. Obžalovaný je přesvědčen, že s rodinou [REDACTED] vycházel v letech [REDACTED] dobře, pravidelně je s poškozenou navštěvovali; tchán byl jeho kolega v práci. Do konfliktu s tchyní se dostal v okamžiku, kdy začala ovlivňovat svoji dceru (poškozenou). Ke konfliktu s rodiči bývalé [REDACTED] došlo poté, co si otec obžalovaného přišel s poškozenou vyjasnit možnosti vídání s jejich dcerou. Poškozená následně pozvala své rodiče domů a chtěla, aby obžalovanému vynadali, protože obžalovaný je z gauče vyzval k opuštění bytu.
14. Rodiče ani bratr obžalovaného se do jeho rodinných záležitostí nevměšovali. Před narozením dcery se všichni vzájemně navštěvovali, avšak situace se změnila narozením jejich dcery, kdy poškozená rodinu obžalovaného zcela zavrhl. Odpírala otcovským prarodičům též styk s jejich prvorozenou vnučkou, neboť jim nedůvěřovala, a dítě jim proto odmítala svěřit (např. poškozená bezdůvodně zrušila asi hodinu nebo půl hodiny předem domluvenou vyjížďku s kočárkem, kterou si s ní domlouvali sami, bez iniciativy obžalovaného). O rodině obžalovaného se vyjadřovala jako „celá ta tvoje famílie“.
15. K osobnosti rodičů se obžalovaný vyjádřil tak, že jeho matka je hodná, miluje děti, vždy se obžalovaného a jeho bratra snažila podporovat, což obžalovaný vidí i ve vztahu k [REDACTED].

Jeho matka na základě těchto svých vlastností změnila povolání a začala pracovat v mateřské školce. Od svého otce čerpal obžalovaný technické informace, měl ráznější výchovu, stál si za svým slovem. Ohledně vztahu svého bratra a [REDAKCE] obžalovaný uvedl, že se spolu přestali bavit po neshodách na jedné ze společných dovolených.

16. K rodině [REDAKCE] se obžalovaný vyjádřil tak, že se s jejím otcem znal již dříve z práce, připadal mu pod tlakem třech žen v domácnosti, dokázali se spolu bavit o společných tématech, neměli spolu žádný konflikt. Matka [REDAKCE] je pro obžalovaného nepředvídatelnou osobou, která proti němu postupem času manipulovala jeho [REDAKCE]. Se sestrou poškozené a jejím manželem se scházeli často do doby, než se z ní stala influencerka (bloggerka), která má ve všem pravdu a radí ostatním maminkám; toto obžalovanému nesedělo.
17. Problémy se snaží obžalovaný dle svých slov řešit jejich analýzou, tj. zda se má smysl jimi vůbec zabývat a podle toho reaguje. Stal se však postupem času velmi flegmatickým, nyní se spíše nevyjadřuje a myslí si svoje; v tomto směru těží hlavně z pracovních zkušeností (v momentě, kdy se konflikt začíná vymykat kontrole, odchází). Poškozenou fyzicky nenapadl, nesledoval ji pomocí jejího mobilního telefonu. Pokud použil sprostá slova (psychické ataky), tak jen v rámci hádek, nebylo to tak, že by [REDAKCE] začal slovně napadat a hrozit jí nějakou újmou. Na rozdíl od bývalé [REDAKCE] není zvyklý běžně užívat sprostá slova (titulovala ho nejčastěji slovy „svině, kretén, imbecil“). Myslí si, že on býval tím, kdo uklidňoval situaci a inicioval ukončení sporů.
18. Obžalovaný uvádí, že neměl nikdy problém s kamarádkami bývalé [REDAKCE], doma ji navštěvovala [REDAKCE] a [REDAKCE]. S kamarádkami se bývalá [REDAKCE] vídala i po porodu, buď venku, nebo doma.
19. Problémy ve vztahu zkusili řešit pomocí [REDAKCE] terapie, ale již druhé sezení [REDAKCE] bez udání důvodu zrušila, následně obžalovaný na tuto terapii chodil sám až do [REDAKCE]; poškozené taktéž navrhl, že může v terapii pokračovat sama. Obžalovaný dále uvedl, že neví, že by jí sám doporučoval, aby vyhledala odbornou psychiatrickou či psychologickou pomoc; lázně či jiné léčení jí taktéž nenavrhoval. [REDAKCE]
20. Obžalovaný se též vyjádřil k incidentu z listopadu [REDAKCE], kdy připouští, že mu asi poprvé ujely nervy poté, co na [REDAKCE] asi 15 minut bez odezvy mluvil a ona si stále psala na mobilním telefonu, který jí posléze rozbil. Sporoval však, že by ji chtěl uhodit pěstí, to by si k ženě nikdy nedovolil. Po incidentu si své selhání okamžitě uvědomil, odvezl tak poškozenou [REDAKCE] k švagrové a jel koupit poškozené nový telefon.
21. Incident ze dne [REDAKCE] však neproběhl, jak popisuje [REDAKCE]. Po jeho návratu z práce (kdy chtěl mít klid a být s [REDAKCE] v obýváku) bylo zvykem [REDAKCE], že si stoupla přímo před něho a začala na něho řvát, případně po něm chtěla nějaké domácí práce. Jelikož se tento scénář opakoval již několikrát den, napadlo jej strčit poškozené víčko od PET láhve do pusy, *aby už nekřičela*; nenapadlo jej, že by jí tím mohl ublížit. Záměr však nedokončil, neboť dostal facku a odešel.
22. Obžalovaný též popřel, že by někdy hrozil některou ze zbraní, které držel, neboť jako držitel zbrojního průkazu skupiny E zná legislativní dopady takového jednání; aktuálně jsou zbraně uložené u jeho otce v trezoru. Obžalovaný taktéž uvedl, že [REDAKCE] bylo známo, že

obžalovaný drží zbraně, že jsou tyto zbraně doma uzamčeny v trezoru; sama poškozená se jich nebála.

23. Změnu rozsahu výpovědi (učiněné v hlavním líčení v porovnání s výpovědí u policejního orgánu), odůvodnil obžalovaný změnou svého postoje, neboť mu při vyšetřování scházela nestrannost; policejní komisařka se k němu chovala zaujatě a vnucovala mu své názory (*nutno však upozornit, že u výslechu byl přítomen obhájce obžalovaného, jenž nevznnesl námitky proti protokolaci*).
24. **Poškozená** [REDAKCE] se během výpovědi několikrát (při líčení různých zážitků) rozplakala, v jejím hlase byla při dotazu ohledně vlivu projednávané věci na její život patrná tenze. Poškozená uvedla, že se s obžalovaným seznámila v práci. Z počátku vztahu vyvíjel iniciativu hlavně on, jí to poměrně vyhovovalo, neboť byla čerstvě po rozchodu a pozornost obžalovaného jí poskytovala útěchu. Za svůj život měla asi 5 vážných vztahů, které trvaly cca 2 až 4 roky a které skončily na základě rozporů z důvodu rozdílného pohledu na život. Ve vztahu s obžalovaným postrádala více času pro sebe navzájem. [REDAKCE]
25. Před [REDAKCE] společně trávili volný čas převážně doma a v práci, občas jeli do kina, většinou ale navštěvovali rodiče obžalovaného na chalupě, zhruba každý víkend. S jejími rodiči sice nejezdili na společné výlety, avšak do porodu je s obžalovaným navštěvovali. Před porodem i po porodu byla svědkyně doma, občas šla ven, kde se sešla s rodinou či přáteli. Obžalovaný naproti tomu nemá žádné kamarády. Scházeli se proto jen s jeho rodinou, se kterou svědkyně vycházela zpočátku dobře. Zanedlouho po početí však počala vnímat nezáměr o její osobu, o její zdravotní stav, o který se zajímal jen obžalovaný, jenž jej svým rodičům zprostředkovával. Situace se naprosto změnila [REDAKCE]. Svědkyně se tak cítila odstrčená, začala tíhnout ke své matce, čímž upřednostňovala svou rodinu; to byl pravděpodobně ten největší problém pro obžalovaného.
26. Poškozená se taktéž vyjádřila k údajnému konfliktu, ke kterému mělo dojít při [REDAKCE], když celou situaci zná jen zprostředkovaně. Dle jejích slov byla celá situace vyvolaná tím, že otec obžalovaného se o ní měl vyjádřit jako o „slabém článku“, ačkoli její matka tvrdila, že se umí bránit. Dále se jednalo o oslovení „[REDAKCE]“, kdy bylo rodiči svědkyně rodičům obžalovaného vysvětleno, že toto oslovení svědkyně úplně nemusí, že jí mají raději oslovovat „[REDAKCE]“.
27. První konflikty nastaly prakticky bezprostředně po [REDAKCE], kdy se na miminko přišlo do porodnice podívat blízké příbuzenstvo ze strany poškozené i obžalovaného. Při návštěvě našli rodiče obžalovaného poškozenou, že jim neumožňuje, aby se na vnučku podívali, že jim jí tělem zakrývala. Později, po návratu z porodnice domů, zas poškozenou tchán s tchyní lživě obvinili, že vnučku schválně schovává v postýlce nebo že jí má uvázanou v šátku. Rodiče obžalovaného chtěli navštěvovat jejich domácnost několikrát do týdne, což jí v období šestinedělí nebylo příjemné. Pokaždé, když obžalovaný oznámil, kdo z rodičů přijde, neprojevila svůj nesouhlas, nicméně vyjádřila přání být při dané návštěvě přítomna, aby měla nad celou situací dohled, neboť neměla dobrý pocit z celé rodiny [REDAKCE], zvláště z toho, zdali se zvládnou o čerstvě narozené dítě postarat; tento požadavek však rodiče obžalovaného odmítali.
28. Poškozená se vyjádřila i k incidentu, který se stal v listopadu nebo v prosinci [REDAKCE], kdy naplánovanou návštěvu rodičů obžalovaného zrušila, protože se cítila unavená a měla teplotu. Následně ji navštívil tchán a urážel jí slovy, že je „narušená“, že by „se sebou měla něco dělat“, „vyhledat odbornou pomoc“ apod. Zavolala proto na pomoc své rodiče, protože obžalovaný se jí

po porodu už nezastával. Když přišli rodiče poškozené, měl obžalovaný v průběhu dané hádky jejímu otci sdělit, že má poškozená nabouraný telefon; poté, co se do hádky vmísila matka poškozené, vykázal ji obžalovaný hrubými slovy z bytu. Těsně předtím, než přišli rodiče poškozené, odešel obžalovaný do místnosti, kde má zbraně, jednu dlouhou zbraň zalomil, možná tam dal náboj nebo slepý náboj a řekl: „*a teď můžou přijít*“. To samé jako tchán přišla druhý den, byť slušnější formou, sdělit poškozené tchyně. Poškozená pak kontakty „*utnula*“ na 14 dnů, dovolila docházet za vnučkou jen tchyni, tchána si již vidět nepřála.

29. Další konflikty s rodiči obžalovaného měla poškozená až po jejím prvním odchodu v lednu [REDAKCE]. V době, kdy byli od sebe s obžalovaným odloučeni, umožňovala po poradě s orgánem sociálně-právní ochrany dítěte (OSPOD) styk otce s dcerou na hodinu a půl, později na dvě a půl hodiny, a to obden; rodiče a bratr obžalovaného mohli dceru vidat v rámci styku s otcem. Po návratu k obžalovanému sama poškozená zkoušela kontaktovat tchyni a jednou nebo dvakrát jí dala dceru ven do kočárku. Po jejím konečném odchodu od [REDAKCE], a to až do soudní úpravy styku, se obžalovaný mohl s dcerou stýkat opět každý lichý den v týdnu, dvě hodiny.
30. Souhrnně řečeno, z počátku soužití se vztah jevil poškozené jako ideální, idylický, cítila se doceněná, líbilo se jí lichocením. Od počátku těhotenství začala vnímat, že prvotní zamilovanost opadá, občas diskutovali o tom, že vztah ukončí [REDAKCE]. Hádky probíhaly průběžně, někdy byla iniciátorkou i poškozená, ale jen na popud obžalovaného; na příčinu hádek si už poškozená nevzpomněla. Diametrální změna vztahu nastala po porodu, kdy se poškozená cítila jak „*páté kolo od vozu*“, odstrčená, na její názor ohledně návštěv se jí nikdo neptal; obžalovaný jí sdělil, že nechodí za ní, ale za vnučkou. Obžalovaný jí byl nápomocen jen během otcovské dovolené, poté už nikoli. Po incidentu z konce roku [REDAKCE], kdy se rodiny pohádaly, už byl vztah obžalovaného a poškozené chladný, komunikovali jen ohledně dítěte. Poškozená uznala, že její prioritou po porodu byla dcera, avšak snažila se jak obžalovaného, tak i domácnost nezanedbávat, a to až do doby, než jejich rozepře nabraly spád, neboť poté se už staral každý sám o sebe.
31. Rozpory s obžalovaným se snažila řešit pomocí terapie v [REDAKCE]. Absolvovali první sezení, při kterém se však poškozená necítila komfortně; proto se s obžalovaným dohodli, že zvládnou situaci řešit sami. Impulzem k prvnímu odchodu v lednu [REDAKCE] byly řeči obžalovaného o tom, že je poškozená labilní a nemocná ženská, že ji nechají zavřít do blázince, když se nepůjde léčit a že přijde o dceru. Obžalovaný jí první měsíc po odchodu neustále kontaktoval prostřednictvím SMS zpráv a urážel ji; i přesto mu předávala dceru ke styku. V rámci odluky nastal zlom v momentě, kdy jí obžalovaný napsal, že navštěvuje odborníka a apeloval na ni, že nemohou připravit dceru o úplnou rodinu.
32. Obnovu vztahu tudíž inicioval obžalovaný; v té souvislosti nicméně poškozená vyjádřila jisté znepokojení nad tím, že má obžalovaný na Facebooku fotografii s cizí ženou. Jelikož poškozená uvěřila slovům obžalovaného, vrátila se zpět do společné domácnosti v březnu roku [REDAKCE]; dobrý pocit z úplné rodiny jí však vydržel přibližně měsíc. Obžalovaný poškozené neustále připomínal, že v bytě nemá právo žít, že je zde tzv. „*na černo*“. Rozepře se stále týkaly péče o dítě, toho, kdo kdy půjde s dcerou ven ke svým rodičům. Obžalovaný vyčítal, že se nezvládá o dítě starat, že je psychicky nekompetentní, že popř. nesmí řídit vozidlo, jelikož je zde obava, zda by dokázala dítě pro svůj špatný psychický stav ve vozidle zabezpečit (mj. těmito argumenty obžalovaný odůvodňoval, proč se klíče od vozidla nenacházely doma, popř. proč je obžalovaný poškozené na výzvu nevydal). Automobil jí obžalovaný nechával

řídít pouze příležitostně (např. při cestě za její babičkou, popř. v období měsíců března až května roku ■■■■, kdy mohla dojíždět na cvičení), jinak musela chodit pěšky.

33. Definitivní konec vztahu nastal v červenci ■■■■ v důsledku fyzického napadení poškozené obžalovaným. Důvodem rozmíšky bylo, že poškozená po obžalovaném požadovala, aby se více věnoval dceři, jelikož nestačí, že ji pouze položí na zem s hračkou a bude u toho hrát na telefonu nebo na počítači hry; navrhovala taktéž dohodu ohledně naplánování a rozdělení povinností. Jelikož ji obžalovaný ignoroval, stoupla si před televizi, aby jí víc vnímal. Když jí i nadále ignoroval, přistoupila ještě blíž k němu (až k sedačce), kde mu vše hlasitěji zopakovala, načež se obžalovaný zvedl, vzal víčko od PET lahve a to ji cíleně zatlačil do tváře. Po konfliktu vzniklou situaci řešila nejprve s krizovým a intervenčním centrem, poté se svými rodiči, jejichž reakce se obávala, neboť s jejím návratem k obžalovanému nesouhlasili.
34. Poškozená přiznává, že jednou nebo dvakrát již byla tak psychicky zlomená, že obžalovanému dala facku. On ji nikdy za dobu trvání jejich vztahu neuhodil, jen jednou vůči ní napřáhl ruku a jednou do ní narazil ramenem ve dveřích. Na druhou stranu musela poškozená čelit celé řadě verbálních výpadů obžalovaného, který ji častoval nadávkami „nula, špína, krysa, ■■■■ kurva stejně jako matka, píča“, verbálně ji vyhrožoval, že „*ji zasašape do země*“ či „*at' pohne nebo že ji jednu vypálí*“. V době, kdy obžalovaný odcházel do práce, jel na vícedenní školení, popř. když se poškozená jeden den nevrátila do půl třetí odpoledne domů, tvrdil, že ji „*bude hlídat sociálka*“ nebo že ji bude chodit kontrolovat jeho matka, aby měla nad sebou dozor, jak se stará o dceru, případně že ji „*nechá dotáhnout policií a sociálkou*“. Po narození dcery měl obžalovaný taktéž výhrady ke vzhledu poškozené, tvrdil jí, že je „*šmudlá*“, neupravená, že má „*velký zadek*“, že je tlustá a vůbec o sebe nepečuje, že má neustále drdol. Když se nalíčila a upravila, tvrdil zase, že je „*štětka*“, že jde „*nabánět chlapy*“, apod. Sama svědkyně naproti tomu přiznala, že obžalovaného v rámci hádky vulgárně titulovala slovy „*magor, debil, psychopat*“, možná i „*svině*“, říkala mu, aby „*držel hubu*“, připustila, že o jeho rodině mluvila jako o „*familií*“.
35. Obžalovaný si poškozenou taktéž několikrát nahrával na mobilní telefon při předávání dcery, popř. ji natáčel ve vypjatých situacích, kdy byla v afektu, hádku již neustála a začala brečet a hůře se jí dýchalo; zmíněné situace obžalovaný doprovázel slovy „*co ti je, co ti je, nechceš pomoc, zavolat sanitku, pít*“. Poškozená neví, zda obžalovaný nahrávky někde sdílel, myslí si však, že je chtěl někde ukázat s cílem připravit ji o dceru; tímto ji i vydíral. Ona sama před jejím prvním odchodem na radu krizového centra a advokáta pořídila také několik nahrávek, které použila v trestním řízení.
36. Aktuálně má poškozená k obžalovanému nenávistný vztah, nejhůře se vyrovnávala s neustálým shazováním její osoby, začala dokonce o sobě pochybovat, zda je zdravá, zda je dobrý člověk, necítila se vůbec komfortně. Obžalovaný se jí neustále snaží zasahovat do osobního života prostřednictvím dcery. Poškozená navštěvuje psychologa, krizové centrum, trpí atopickým ekzémem; myslí si, že bez pomoci by to nezvládla.
37. Pokud měla poškozená popsat svou osobnost a osobnost obžalovaného, pak sama sebe hodnotí jako ne úplně sebevědomého člověka. Je hodná, společenská, upřímná a bojácná. Její negativní vlastností je vztahovačnost, avšak není vyčítavá; věci si pamatuje a dlouho v ní zůstávají (dříve by dokonce hádky gradovala do extrému, v nynější době už je však jiná). Naproti tomu obžalovaného popsala jako zákeřného, zlého a manipulativního lháře; jeho skutečných vlastností si začala všimnout až v průběhu těhotenství. U obžalovaného se taktéž nedalo předem odhadnout, jakou bude mít náladu, byl značně nevyzpytatelný. K osobnosti svých rodičů se poškozená vyjádřila tak, že její matka je normální, zdravá žena, která se nebojí

vyjádřit svůj názor, je milá a zásadová, otec je ráznější, ale hodný člověk, její sestra je komunikativní, společenská, zásadová a charismatická. K rodině obžalovaného se poškozená vyjádřila tak, že jeho matka působí tiše a neškodně, ale když cítí podporu některého muže z její rodiny, tak umí být zlá; otec obžalovaného je zlý a zákeřný člověk.

38. Poškozená se taktéž vyjádřila velmi detailně k průběhu těhotenství a k péči o dceru v době prvních měsíců po porodu. Popřela, že by při porodu měla větší komplikace. Po porodu se asi 4 týdny cítila lítostivě vlivem hormonálních změn; obžalovaný na to reagoval tak, že má laktační psychózu a že je nemocná. Zpočátku rodičovství se v noční péči o dceru asi měsíc střídala s obžalovaným, neboť se snažila více spát. Po ukončení jeho rodičovské dovolené se střídali v koupání a v přípravě dcery na spánek, později (po obnově vztahu) se staral obžalovaný o dceru třikrát v týdnu sám. V té době chodila poškozená s rodiči cvičit, přičemž obžalovaný chodil s dcerou ke svým rodičům; občas se šli i společně projít. Po narození dcery obžalovaný nejspíše i uvařil a vyluxoval; odhadem však 80 % všech domácích prací zastala poškozená. Obžalovaný v době po narození dcery přijížděl z práce zpravidla kolem třetí hodiny, později přijel pouze ve chvíli, kdy se musel účastnit pracovních porad, popř. jel po práci za známými do obchodu se zbraněmi. Do doby, než pediatr nařídil s dcerou cvičit [REDACTED], chodila poškozená na vyšetření sama. Od indikace „[REDACTED]“ se žádná prohlídka u lékaře neobešla bez přítomnosti obžalovaného, který dojížděl i do [REDACTED]. V době, kdy byli ve vztahu, toto svědkyni přišlo běžné a normální, nicméně v období prvního vzájemného odloučení si bral obžalovaný v práci dovolenou, aby s nimi jezdil na cvičení; vše však probíhalo tak, že s dcerou jel v jednom autě a ona za nimi v autě druhém, což to bylo pro poškozenou značně omezující a stresující. Celá situace na poškozenou nepůsobila vůbec jako projev zájmu obžalovaného o jejich společnou dceru, neboť si vždy cvičení dcery pouze fotil nebo nahrával na mobilní telefon; za dobu vzájemného soužití s dcerou nikdy necvičil.
39. V otázkách těhotenství a péče o dceru se poškozená radila se sestrou, která v té době už měla malé dítě, se svou matkou a kamarádkami; s obžalovaným taktéž rozebírali, jak dcera roste. Obžalovaný se k návštěvám, které přišly za poškozenou, choval slušně, ojedinělý incident měl jen s její sestrou a švagrem, popř. jednou poškozené za přítomnosti kamarádky řekl, že nesouhlasí s tím, aby šla ven sama s kočárkem a kamarádkou. S problémy ve vztahu se svěřila své sestře, matce a kamarádkám ([REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]), občas jednala s krizovým centrem.
40. Poškozená taktéž uvedla, že jí obžalovaný po porodu dcery hrozil sledováním prostřednictvím kamer. Po návratech ze služební cesty se jí např. zeptal, koho *měla doma, jaký byl*, tvrdil jí, že ví o tom, že tam měla chlapa a že má doma nastavené kamery. Vzhledem k přesvědčení k tomu, že byla poškozená přesvědčena, že je obžalovaný pokročilý uživatel počítačů, stejně jako věděla, že je obžalovaný nevyzpytatelný, nebyla si jista, jestli jeho tvrzení jsou či nejsou pravdivá; doma se necítila komfortně.
41. Osobní volný čas měla během vztahu poškozená omezen tak, že v době, kdy se obžalovaný vracel z práce (tj. v půl třetí či ve tři odpoledne), musela být doma a musela mu sdělovat, kdo u nich byl na návštěvě, což obžalovaný odůvodňoval tím, že jako držitel zbraní, které má uložené doma, musí vést o takových osobách evidenci. Ve vztahu ke zbraním poškozená uvedla, že o nich věděla, respektovala, že je obžalovaný má doma, ale nijak k nim netíhla.
42. Intimní život s obžalovaným hodnotí poškozená do doby narození dcery jako normální, po porodu naproti tomu už skoro vůbec neexistoval, neboť neměla ani náladu, ani sílu (postupně u ní potřeba úplně vymizela). Již v průběhu těhotenství spal po rozepřích jeden z nich v ložnici a druhý v obýváku; zhruba měsíc až dva měsíce po porodu již přestali sdílet

prostřednictvím jednoho až dvou emailů za den, mobil měl obžalovaný vypnutý. Právě díky sdílení události na sociálních sítích její sestrou došlo k získání kontaktů na svědkyni [REDACTED] a [REDACTED], které na předmětný příspěvek na sociální síti reagovaly; s nimi se pak poškozená sešla též osobně.

49. Pokud se jedná o jednotlivá občanskoprávní řízení, která byla u prachatického soudu vedena (řízení o [REDACTED]) uvedla poškozená, že se ve všech takovýchto otázkách chtěla s obžalovaným domluvit, ten však nebyl ochoten přistoupit na žádnou dohodu před podáním předmětných návrhů, a to ani v počátečních fázích kteréhokoli z řízení. Obžalovaný blokoval její vyvázání se ze společného nájmu bytu, což podmiňoval finančním vyrovnáním z její strany (prakticky požadoval úhradu poloviny nákladů za bydlení v tomto bytě, i když zde poškozená již dávno nebydlela), s touto věcí se taktéž musela obrátit na soud. Pokud se jednalo o skutečnost, že určité okolnosti týkající se společného soužití neuváděla v návrhu na prvou úpravu péče o nezletilou dceru a stanovení výživného, avšak v návrhu na [REDACTED] takovéto okolnosti uváděla, sdělila poškozená, že předmětné návrhy sepisoval po jednotlivých poradách s ní její právní zástupce [REDACTED].

50. Pokud byla poškozená konfrontována s tím, že v průběhu opatrovnického řízení byla vyzývána soudem, aby umožnila otci styk s nezletilou, tak poškozená takovouto okolnost popřela. Uvedla, že otci ve styku nikdy nebránila a že motivací k tomu, aby styku bránila bylo v konečném důsledku pouze a jenom trestní oznámení, [REDACTED]

[REDACTED] poškozenou velmi překvapilo, nedokázala si jednání obžalovaného vysvětlit, celou situaci řešila s její sestrou; obžalovaného nekontaktovala, neboť jí byla známa jeho možná reakce, tedy popření všeho a svalení viny pouze na poškozenou. V situaci jednala instinktivně tak, jak si myslela, že je správné, rozhodně nechtěla nikoho očernit, rizika v podobě například zákazu styku nezletilé s obžalovaným jí nebyla známa, resp. se na ně nedotazovala. Z celé situace byla velmi rozhozená, nevěděla, jak se v ní má orientovat, a proto vyhledala odbornou pomoc uvedených osob (tj. krizového centra, advokátky a OSPOD). [REDACTED]

51. Pokud se jedná o skutečnost, že přerušila [REDACTED] terapeutickou pomoc, uvedla, že ona sama byla iniciátorem takovýchto partnerských sezení, nicméně při prvním sezení s [REDACTED]

██████ se necítila vůbec komfortně, neboť očekávala, že při sezení budou pracovat všichni tři jako tým, nicméně při sezení na ní ██████ tzv. sypal ne úplně hezké věty, což v ní vyvolalo úzkost a tenzi a proto se ona sama rozhodla v terapiích dále nepokračovat, přičemž oba dva se shodli na tom, že ██████, jakožto partneri zvládnou.

52. Nestabilitu, kterou cítila po narození dcery přisuzuje zejména ke změně své životní role, hormonální nestabilitě, určité nerovnováze po porodu, a zejména pak napjaté situaci, která mezi ní a ██████ v domácnosti panovala (plus nikoli vlídný přístup rodiny obžalovaného k ní); veškeré takovéto okolnosti se sešly naráz a bylo to pro ni zatěžující. Společně s ██████ také navštívila krizové centrum v ██████, kde byli na jednom sezení, přičemž od organizace ██████ jim bylo nabídnuto, že kdykoliv se budou cítit nekomfortně mohou sezení ukončit. Poškozené bylo při sezení značně nepříjemné, že musela čelit posměchům ze strany obžalovaného, a proto takovouto schůzku zrušila. Jiné schůzky pak byly zrušeny ze strany obžalovaného, který poukázal na skutečnost, že paní ██████ (zaměstnankyně organizace ██████) byla na její straně.
53. Poškozená taktéž ozřejmila, proč podávala trestní oznámení na Vrchní státní zastupitelství v Praze, přičemž k takovému kroku jí vedl fakt, že ██████. Pokud v jednotlivých civilních řízeních podala návrh na pokračování v řízení (tzn. v řízení o ██████) činila tak s vědomím, že vztah již nelze obnovit a není pro ni cesty zpět.
54. Poškozená se vyjádřila k elektronickým komunikacím, které vedla s obžalovaným, zejména po Facebooku – Messenger, SMS a možná i přes WhatsApp. Uvedla, že obžalovaný jednotlivé projevy nálad a výbuchy, startování, ponižování, prováděl zejména osobně, v elektronické komunikaci vystupuje výrazně kultivovaněji vůči ní, a to i v dnešní době. Cíleně svou komunikaci nepromazávala, komunikaci na externím úložišti (cloud) neprováděla. O svá data přišla ve chvíli, kdy jí obžalovaný rozbil mobilní telefon v roce ██████. Pokud byla poškozená konfrontována se zněním zpráv předložených obhajobou (žurnalizováno na č. l. 805-840 spisu), uvedla, že nejspíše byla schopná obžalovanému čelit přes SMS zprávy, neboť psaná zpráva je daleko snazší, než čelit určité osobě tváří v tvář. K jednotlivým zprávám se pak poškozená velmi obtížně vyjadřovala, neboť takovéto zprávy byly pro ni vytrženy z kontextu, tudíž nevěděla, co jim přecházelo. Pokud obžalovanému poškozená uváděla, že je ve stresu, tak původem takového stresu bylo právě chronické opakování ze strany obžalovaného, že je labilní, že jí zašlape do země, že se musí léčit, toto všechno bylo největším spouštěčem – tedy tlak, který se na ní valil ze strany ██████ a jeho rodiny. V jeho rodině všichni stáli za jedno (jak u předešlého hlavního líčení uvedla, působili jako sekta), měla z nich strach; z takovéhoto důvodu se vůči členům jeho rodiny vyjadřovala v jistých směrech hanlivě. Pokud byla poškozená konfrontována s tím, že některé pasáže elektronické komunikace jsou nekonfliktní, ba dokonce jsou harmonické, uvedla, že se v jejich vztahu nehádali konstantně dvacet čtyři hodin denně, sedm dnů v týdnu, tedy že byly i světlé okamžiky, dle ní neshody v partnerském vztahu nemohou být zřejmé jenom z předložených SMS zpráv.
55. Poškozená uvedla, že prakticky celé její těhotenství byly hádky, občas byl vůči ní i obžalovaný hrubý (například, když přišel z hospody a ona spala na gauči, vyhazoval ji, strkal do gauče, že zde spát nebude, že zde bude spát on). Pokud obžalovaného po SMS zprávách ujišťovala, že mu nebude bránit v kontaktu s dcerou, pokud se rozejdou, vybavila si, že obžalovaný navrhoval stěhování do jiného místa, což pro ni bylo neakceptovatelné, stejně jako si vybavila, že jednou obžalovaný vypracoval návrh dohody na úpravu poměrů k nezletilé

s návrhem, že [REDAKCE] a ona na takto nastalou situaci reagovala tím, že mu nebude bránit ve styku s dcerou.

56. Pokud v SMS zprávách, které jí byly předloženy líčila, že má strach, že se bojí, tak původ takovýchto pocitů tkvěl v rodině obžalovaného a v obžalovaném samotném, neboť se bála o rodinu, bála se o dceru i přesto, že sama dcera žádné příkoří při jejich péči nezažila. Právě za takovéto situace chtěla vědět, kdy se členové rodiny stýkají s nezletilou, pokud jí má obžalovaný například na vycházce (v době, kdy byla například na cvičení). Na dotaz, proč vztah neopustila dřív, když byl tak disharmonický uvedla, že jí tížila obava – strach, stejně tak jako dcera samotná, které chtěla zajistit úplnou rodinu, která pro ni byla zcela samozřejmou hodnotou. Pokud se měla poškozená vyjádřit k tomu, co v SMS zprávě má znamenat „že až do určité doby u nich bylo všechno v pořádku“ (viz č. l. 832 spisu) uvedla, že tím myslela právě výstup jejího tchána u nich v domácnosti poté, co se vrátila z nemocnice, jak ní velmi hrubě zaútočil. Poškozená taktéž uvedla, že k některým zprávám se jednoduše nemůže vyjádřit, proto že se jedná o zprávy buďto vytržené z kontextu, a tedy že jí není známo to, co zprávám předcházelo, případně, že se jedná o zprávy čtyři roky staré a nemůže si pamatovat všechno, co se v takovémto vztahu událo.
57. Po jejím návratu do domácnosti rozepře začaly po velmi krátké době, co se v březnu vrátila. První, co jí zarazilo, byla lepítka s upozorněním na kamerový systém, toto v ní vyvolalo velký diskomfort a nejistotu, přičemž obžalovaný jí nijak neodůvodňoval, proč takovéto nálepky na dveřích jsou (v jejich domě přitom nedocházelo k vykrádání bytů či sklepů, obžalovaný pouze sdělil, že na něj někdo v domě zvonil). Poškozená taktéž uvedla, že obžalovaný měl narážky na její postavu – z toho důvodu začala po návratu z porodnice cvičit. Díky takovýmto narážkám o sobě začala pochybovat jakožto o ženě, neboť takovéto narážky se dotýkaly její ženskosti; když se nalíčila byla kurva, když nebyla nalíčená byla šmudla, takovéto narážky v ní také vyvolávaly lítost. Pokud se jedná o kamery, tak její podezření zvýšila hlavně skutečnost, že jí obžalovaný obvinil z toho, že v době jeho nepřítomnosti v bytě měla chlapa. Na konfrontaci soudem, proč po svém návratu setrvala v domácnosti daleko delší dobu, než tomu bylo v období od narození dcery do jejího prvního odchodu uvedla poškozená, že se obávala, že se nebude mít kam vrátit, neboť její rodiče byli značně proti tomu, aby se k obžalovanému v březnu roku [REDAKCE] vrátila; prakticky jí řekli, že u nich má dveře zavřené (po tomto sdělení se poškozená opět rozbředla). Pokud se jedná o její kontakt s [REDAKCE], tak toto učinila poškozená i přesto, že členové její rodiny jí nabádali, aby ze vztahu odešla. S dvěma zaměstnankyněmi [REDAKCE] probírala možný odchod z rodinné domácnosti.
58. Poškozená též ohodnotila změnu v chování obžalovaného a v jejich společné komunikaci v péči o nezletilou v době jejího druhého výslechu. Uvedla, že situace se oproti době před dvěma, třemi lety velmi zlepšila, jsou schopni spolu mluvit na docela slušné úrovni, i přesto, že největší kontroverze zpravidla budí situace, kdy nevyhoví představě obžalovaného. Poškozená taktéž uvedla, že obžalovaný jednotlivou elektronickou komunikaci dokládá nejenom v trestní věci, ale taktéž v opatrovnických sporech, nejvíc formální vůči ní a tzv. uhlazený je pak v komunikaci emailem. Ona sama si taktéž pořizovala určité nahrávky, a to ve chvíli, kdy věděla, že bude z domácnosti, jak v prvním případě, tak i v případě druhého odchodu, odcházet. Konflikty mezi nimi neprobíhaly nikdy na veřejnosti nebo před některým z rodinných příslušníků, odehrávaly se prakticky výhradně v jejich domácnosti.
59. Poškozená opětovně potvrdila, že obžalovaný opakovaně schovával klíče od osobního automobilu, neboť usoudil, že není schopná jej řídit z důvodu psychické nepohody – měl strach o dceru. Měli oddělené účty, kde obžalovaný hradil náklady na bydlení, nájem,

poplatky, ona hradila náklady spojené s domácností a nákupy, a to z peněžité pomoci v mateřství, resp. z rodičovského příspěvku.

60. Pokud poškozená navázala nový vztah, byla v jeho začátcích výrazně opatrnější, cítila zde určitou nedůvěru, byla ostražitá, začala partnerovi věřit až později, strach o nezletilou má i nadále; na roli matky si nicméně již zvykla, nezletilá navštěvuje též otce. Pokud měla poškozená popsat, jak se vnitřně cítila vzhledem k neúspěchu ve vztahu s obžalovaným uvedla, že se cítila zlomená, zničená. Když došlo k vyhlášení rozsudku v této věci cítila určité zadostiučinění – spravedlnost, zrušení nalézacího rozhodnutí krajským soudem bylo pro ni stresující v tom směru, že bude muset všechno absolvovat znovu.
61. Pokud se jednalo o soužití s obžalovaným, tak se poškozená obžalovaného vědomě v určité momenty nebála, když byl klid, když se nehádali, nicméně v podvědomí pořád měla i v dobách, kdy se nehádali, že nesmí dělat určité věci, které ho naštvou, například nemůže vzít telefon do ruky, protože jí toto bylo vyčítáno, proto se například s telefonem schovávala na záchodě, aby byl klid, který byl do doby, než se toto provalilo. I přesto, že kamery byly tzv. na oko, měla z nich strach, byla z neklidná. Domu si prakticky nevodila žádné návštěvy, neboť si nebyla jistá, jestli si mohou v jednotlivých věcech povídat.
62. Poškozená též potvrdila, že se v průběhu těhotenství její tchýně o její zdravotní stav nezajímala přímo od ní, ale prostřednictvím jejího syna, což přišlo poškozené zvláštní. Ona sama se také několikrát snažila vztah s tchýní udržet v určitých, normálních mezích, zvala jí například na kávu, nicméně takovéto snahy byly neúspěšné.
63. Pokud se jedná o strach obžalovaného o poškozenou ohledně řízení auta, tak ten byl pouze v jeho subjektivní rovině, poškozená v průběhu těhotenství ani po porodu neměla s řízením motorového vozidla žádné problémy, nikdy se žádný incident nestal. Pokud vůči obžalovanému užívala nevhodná slova – například nadávky, činila tak ve chvíli, kdy se jejich konflikt vyhrotil, běžně takhle s obžalovaným nemluvila.
64. Nejistota, resp. nedůvěra, kterou měla k členům rodiny obžalovaného se v určitém směru zintenzivnila poté, co došlo „k únosu“ nezletilé – jejího nevrácení ze styku s otcem, nicméně míra strachu z nich, resp. o nezletilou, když je v kontaktu s členy rodiny obžalovaného se postupně snižuje, poškozená si zvykla. Obavy, které o dceru měla pramenily i mimo jiné z toho, že se poškozená bála toho, že o dceru přijde. Poškozená uvedla, že si myslím, že jejich [REDAKCE] by nevydrželo ani bez zásahu rodiny [REDAKCE], neboť je o tom přesvědčená s ohledem, jak se obžalovaný choval ve svých přecházejících vztazích.
65. Svědkyně [REDAKCE] (sestra poškozené) popsala vztah se sestrou jako skvělý, k obžalovanému má vztah přesně opačný. Uvedla, že se jí sestra se vztahovými problémy svěřovala prakticky až po narození neteře [REDAKCE] (svědkyně nicméně měla dojem, že vztahové problémy měli již před narozením dcery). Z počátku, kdy její sestra s obžalovaným sdílela společnou domácnost, bylo pro poškozenou vyprávění o vztahových problémech velmi citlivé téma; plakala, byla citově rozhozená, vyčítala si, že neudrží pro dceru plnohodnotnou rodinu, později však začala být klidnější. Poškozená se svědkyni svěřila, že ji obžalovaný jednou fyzicky napadl. Následky napadení viděla přes aplikaci FaceTime (přes kterou si volaly), přičemž na obličej poškozené byla patrná nateklá tvář; druhý den ji svědkyně s manželem vezla na pohotovost.
66. Svědkyně má všechny informace o vzájemném soužití sestry s obžalovaným zprostředkované od poškozené. Osobně byla jen u jedné hádky na Silvestra [REDAKCE], kdy měl znenadání

obžalovaný k překvapení ostatních nspecifikovaný problém, chtěl odejít, byl vulgární, ba dokonce tam chtěl poškozenou nechat, aby musela jít domů sama po tmě a nechťel jí dát klíče od bytu. Dále se účastnila v několika případech předávání [REDACTED], při kterých obžalovaný odmítal od poškozené převzít připravenou tašku; tu spolu s láhví s pitím upustil na zem, došlo též na urážky, obžalovaný byl afektovaný. V nynější době nebyvají při předáních problémy, neboť nezletilá mezi rodiči přebíhá.

67. Obžalovaný za trvání vztahu zakazoval poškozené, aby za svědkyní docházela, mohla ji navštívit pouze v době, kdy byl v práci, v půl třetí však musela být doma. Svědkyně si taktéž vybavila, že obžalovaný při jedné z návštěv zasílal poškozené výhrušné zprávy, že pokud nebude včas doma, kontaktuje své rodiče nebo OSPOD, aby jí hlídali. V takto obžalovaným stanoveném časovém úseku se však svědkyně se sestrou vídala, jejich rodiče však byli v horší pozici, neboť nemohli poškozenou vídat, jelikož chodili do zaměstnání. Obžalovaný chtěl trávit společný rodinný čas prakticky jen s jeho rodinou. Poškozené taktéž fakticky zakázal užívání auta, pokud si jej chtěla sestra vzít, byl to pokaždé značný problém. Další případy, kdy se spolu se svou sestrou vídaly, byly pravidelné návštěvy fitcentra (zpravidla třikrát v týdnu), kam docházela poškozená v roce [REDACTED], aby shodila kila nabraná těhotenstvím. Do fitcentra dojížděla poškozená autem, aby se stačila kvůli dítěti brzy vrátit ze cvičení. Vedle osobních schůzek byla s poškozenou v kontaktu též prostřednictvím mobilního telefonu, a to v naprosto normální intenzitě, rozhodně netrávily hodiny psaním zpráv.
68. Na počátku jejich vztahu (v roce [REDACTED]) docházela poškozená za svědkyní (občas i s obžalovaným), párkrát byli spolu s obžalovaným i na návštěvě u jejich rodičů. Po narození [REDACTED] se však celá situace diametrálně změnila, neboť vzájemné vztahy nebyly dobré; to už obžalovaný na návštěvy nechodil. Po narození neteře bylo hlavním bodem sváru mezi obžalovaným a poškozenou načasování a frekvence návštěv jednotlivých rodin. Dle svědkyně však poškozená po narození neteře nikomu ve styku s ní nebránila. Když se nezletilá narodila, přijela rodina obžalovaného do porodnice, všichni si ji pochovali. V šestinedělí se obě rodiny sešly v domácnosti obžalovaného a poškozené. Při návštěvě měla její sestra neteř u sebe tak, aby jí mohli všichni vidět, rozhodně nikomu nezakazovala se na ní podívat. Při tomto setkání však nepanovala příjemná atmosféra, obžalovaný na manžela svědkyně již při pozdravení „udeřil“ kvůli zapíjení [REDACTED], navíc mezi rodinami neproběhla žádná velká konverzace; jiný konflikt při tomto setkání svědkyně nezaznamenala.
69. Obžalovaný postupem času vyvíjel na poškozenou psychický nátlak, vznášel vůči ní jednotlivé požadavky (rodiče obžalovaného totiž chtěli neteř už od útlého věku brát ven, což poškozená nechťela), které v důsledku rozdílnosti názorů stupňoval. Poškozená ze strachu z obžalovaného pak opustila společnou domácnost, neboť celou situaci už nebyla schopna dále snášet. V pozdější době pak dle svědkyně vygradovala celá situace „únosem“ malé [REDACTED] obžalovaným, který nepředal zpět sestře dceru po ukončení styku. Obžalovaný poslal poškozené toliko zprávu, že [REDACTED]. Ukončení soužití s obžalovaným však mělo v globálu na její sestru pozitivní dopad, nyní je konečně šťastná, byť se stále ještě nezabavila určitých stresových situací, nicméně v porovnání s dřívější dobou (kdy byla vystresovaná, emočně vyčerpaná, smutná, navštěvovala krizová centra, chodila k psychologce) je stávající situace u sestry o poznání lepší.
70. Pokud se jedná o zdravotní stav její sestry po porodu, tak ten byl dle svědkyně normální – jako každá žena byla unavená a bolavá, kojila však jen chvíli, protože ztratila (dle názoru svědkyně) vlivem stresu mléko. Obžalovaný s její sestrou novorozenou dceru společně koupali, občas se u ní střídali v noci, když nespala (nicméně v tomto směru obžalovaný příliš

nepomáhal s odůvodněním, že se musí vyspat, protože chodí do práce). V šestinedělí sestry pak došlo ke konfliktu, při němž přišel za sestrou tchán (██████████), jenž na ni začal křičet, proč jim nepůjčuje ██████████; při tomto konfliktu se obžalovaný poškozené nezastal.

71. Svědkyni je taktéž známo, že obžalovaný měl doma zbraně, a to v místnosti vedle obývacího pokoje. Zprostředkovaně se taktéž dozvěděla, že obžalovaný nechal přes zbraň lézt ██████████, slyšela i o situaci, kdy obžalovaný vyhrožoval ve chvíli, kdy měli přijít jejich rodiče na návštěvu; to stál se zbraní v ruce a řekl, že „teď můžou přijít“.
72. Obžalovaný je dle svědkyně rozdvojená osobnost, pokaždé je někým jiným. Je dobrý manipulátor a zlý člověk. Naopak její sestra je přátelský, nekonfliktní, inteligentní, reálně uvažující člověk. Je skvělou matkou, která by udělala pro své dítě vše. Rozhodně není emočně nestabilní či o sobě pochybující člověk. Jejich rodiče vyjdou s každým, do řešení rodinných problémů sestry se rozhodně nezapojovali. Otec znal obžalovaného z práce, tykal si s ním. Matka si s obžalovaným taktéž tykala, avšak jen do doby, než ji jednoho dne vyhodil z bytu. Rodiče obžalovaného neměli její sestru (z jí neznámého důvodu) od počátku rádi. Svědkyně nebyla u mnoha ataků obžalovaného vůči poškozené, nicméně si vybavila, že když její sestra trávila v rodině obžalovaného Vánoce, dostala mýdlo, což bratr obžalovaného odůvodnil slovy „protože smrdíš!“. Její sestra byla též vystavena řadě bezdůvodných útoků, jejichž příčinu neznala, nicméně i přesto se snažila do rodiny začlenit například tím, že několikrát pozvala matku obžalovaného bezvýsledně na kávu. Rodiče svědkyně se do výchovy vnoučat nikdy nevměšovali (a to ani v případě dětí svědkyně). Svědkyně svou sestru v partnerské rovině k ničemu nenabádala, snažila se jí vyslechnout, poskytnout určité rady, a být jí oporou; jednotlivá rozhodnutí však nechávala vždy na ní (svědkyně taktéž nikdy neradila obžalovanému s výchovou dítěte, své sestře radila toliko na její žádost). Předchozí vztahy sestry hodnotila jako zcela odlišné od toho s obžalovaným, neboť v nich nebyly žádné vyhraněné konflikty, napadání či vulgarismy; vztahy skončily zpravidla proto, že si sestra přestala ve vztahu s partnery vzájemně rozumět. Časový odstup, se kterým poškozená podávala trestní oznámení, si svědkyně vysvětluje přetížeností své sestry, která měla příliš věcí k řešení (musela vyřešit bydlení, měla starosti s dítětem a s penězi apod.); v době soužití s obžalovaným pak poškozená neměla vztah s jinými muži.
73. Sama svědkyně se s obžalovaným do žádného přímého konfliktu nedostala, nikterak s ním nespolečně pracovala. Pouze jej jednou požádala (možná jí to i sám nabídl) o vytvoření webové domény pro svůj blog, který byl však po nějaké době zablokovaný; přístupové údaje k němu však měl kromě svědkyně pouze obžalovaný. Konflikt se řešil ještě v době, kdy poškozená s obžalovaným společně žila; její sestra se však překvapivě přiklonila na stranu obžalovaného.
74. Svědek ██████████ – otec poškozené velmi věcně při své výpovědi popsal poměry soužití obžalovaného a poškozené, nicméně i on se v určitých chvílích výpovědi neubráníl úzkostlivému držení výslechového pultu a mačkání rukou. K obžalovanému cítí odpor a lítost, popsal jej jako manipulativního, prolhaného, sebejistého a arogantního člověka. Obžalovaný se dle svědka před narozením dcery nikterak neprojevoval, při návštěvách seděl a byl pořád na mobilu, případně odpověděl na dotaz. Po narození jejich dcery však potřeboval vše kontrolovat, kdy například nechtěl, aby jeho dceru vozil v autě někdo jiný než on (s tímto odůvodněním měnil bez vědomí poškozené například i termíny na cvičení ██████████ v ██████████ a to tak, aby vyhovovaly jemu). Svou dceru označil za společenskou, hodnou, nikterak neobvykle citlivou, obětavou a pracovitou osobu, která se nechá lehce zmanipulovat, a která má ráda jistotu a klid. Nemyslí si, že jeho dcera je člověk, který by měl potřebu komandovat druhé, naopak, není se schopna sama bránit. S rodiči obžalovaného se svědek za dobu vztahu jeho dcery viděl jen několikrát. Pokud může vyvozovat jejich povahu

(i ze setkání při jiných soudních jednáních), tak se neštítí ničeho, lžou, udávají klamné informace; ostatně obžalovaný se jim několikrát chlubil určitým vlivem jeho rodiny, díky kterému například nemusel platit pokuty (v jiném případě, kdy měl autonehodu, byla takováto nehoda šetřena nestandardním způsobem). S rodinou obžalovaného se taktéž dostal na [REDACTED] do krátké „výměny názorů“, neboť otec obžalovaného označil poškozenou za slabý článek v rodině ([REDACTED]).

75. Svou osobnost hodnotí jako „průměrného chlapa“, jeho manželství je normální, bez problémů, nicméně na jeho fungování se v jisté době podepsaly partnerské problémy poškozené (celá situace na něj dopadala značně neblaze psychicky, neboť nemohl nijak zasáhnout, byl pouhým „zúčastněným pozorovatelem“). Pokud jde o vzájemné návštěvy, tak před porodem vnučky je dcera s obžalovaným navštěvovali několikrát týdně odpoledne, k rodičům obžalovaného jezdili o víkendu na chalupu (v té době s nimi měla jejich dcera ještě normální vztahy); po porodu se s dcerou už příliš neviděli, neboť byla pod vlivem obžalovaného, pouze manželka svědka si vzala v několika případech dopoledne dovolenou, aby za dcerou mohla zajít. S poškozenou se posléze vídali až od jara roku [REDACTED], kdy s nimi docházela na přibližně hodinu cvičit do fitcentra.
76. Svědek má mnoho informací zprostředkovaně, neboť se poškozená svěřovala spíše své matce; ta posléze svědka o všem informovala. On sám tudíž mohl určité okolnosti vnímat spíše nepřímě až do chvíle, kdy poškozená poprvé odešla od obžalovaného (a bydlela v jejich domácnosti). V tu dobu byl svědek konfrontován s mnoha situacemi, kdy byla poškozená obžalovaným neustále bombardována SMS zprávami, ve kterých jí vyhrožoval, nadával (např. slovy, že je „svině“, že si „vydělává na zádech“) a citově vydíral; tento nátlak působil velmi stresově nejen na poškozenou ale též na samotného svědka. Problémy v [REDACTED] dcery mu však zpětně indikovalo několik situací po narození vnučky. Jednalo se nejprve o podivný průběh návštěvy rodin po návratu dcery z porodnice, při které se obžalovaný choval silně vyhraněně vůči svému švagrovi (manželovi svědkovy druhé dcery), a při které se s nimi nikdo z rodiny obžalovaného nebavil. Dalším konfliktem byl výstup otce obžalovaného, po kterém je s manželkou telefonicky přivolala silně rozrušená dcera, která se na ně do té doby s [REDACTED] problémy nikterak neobracela. Obžalovaný se v daný moment vůči svědkově manželce (své tchyni) choval arogantně a vyhraněně, svědkovi tvrdil, že poškozené napíchl telefon, že má proti ní důkazy a že si ji nechtěl vzít, poté zase hned tvrdil, že ji miluje; od tohoto konfliktu se svědek s obžalovaným již nestýkal.
77. Svědkovi obžalovaný přímo nevyhrožoval, jen dceři říkal, že rodinu poškozené zašlape, zadupe, že jsou všichni kriminálníci, alkoholici, že bydlí ve squatu. Z vulgarismů, o kterých zprostředkovaně slyšel, se svědkovi vždy vybaví situace, kdy obžalovaný držel vnučku v náručí a říkal jí, že to nebude „taková [REDACTED] kurva jako je její máma“ a že „jí koupí bundu, na kterou jí napíše na záda [REDACTED], aby všichni věděli, co je to zač“. Svědek se taktéž dozvěděl, že obžalovaný poškozené jednou silně zatlačil víčko od PET lahve do tváře a jednou jí rozbil mobilní telefon. Ve zbylých případech padaly ze strany obžalovaného jen náznaky fyzického násilí, při kterých přecházel z verbální konfrontace do silného funění. Pokud jde o násilí ze strany poškozené, tak svědek neví, zdali poškozená udeřila někdy obžalovaného, nicméně předpokládá, že mu někdy musela dát facku v sebeobraně. V jednom případě se obžalovaný pokusil narovnat vztahy zasláním omluvného dopisu (žurnalizován ve spise na č. l. 167), který však svědek považuje za účelový, vytvořený pro potřeby soudního řízení.

78. I přesto, že svědek pracoval s obžalovaným u stejného zaměstnavatele (██████████), neměl o něm žádné bližší informace, neboť nebyli kolegové. Až poté, co obžalovaný odjel s vnučkou na neznámé místo, začal se od jednotlivých lidí v práci dozvídat, že chování obžalovaného vůči jiným zaměstnancům vykazovalo prvky šikany, obžalovaný svým podřízeným vyhrožoval (za obět' si vybral častokrát nějakou slabou ženu), přičemž obdobně se měl chovat i na předchozích pracovištích. Zaměstnanci též vznesli vůči vedení stížnost na obžalovaného, která byla později vzata zpět. Na pracovišti se svědek dozvěděl taktéž o jednom předchozím vztahu obžalovaného, jelikož ██████████ s ním pracovala na stejné hale; o jeho druhém vztahu se dozvěděl až následně. Jednalo se o paní ██████████ a ██████████, přičemž jeden vztah dopadl tragicky, druhý ukončila dotyčná partnerka (té obžalovaný dlužil peníze, které za něho uhradili rodiče). Jedná-li se o dřívější vztahy poškozené, tak ty nebyly dle svědka ničím zvláštní, byly ukončeny klidně, přičemž poškozená navázala vztah s obžalovaným až nějakou dobu po ukončení předchozího vztahu.
79. Fungování společné domácnosti obžalovaného a poškozené (a jejich společné hospodaření) nemohl svědek přesně popsat, neboť má jen kusé zprávy. Je přesvědčen, že většinu vstupních nákladů hradila jeho dcera, neboť obžalovaný byl v zajišťování hmotných potřeb rodiny značně nestabilní. I přesto, že obžalovaný tvrdil, že veškeré náklady nese on, nebyl schopen častokrát náklady hradit, neboť mu nefungovala platební karta (v ten moment musela vše hradit poškozená). Obžalovaný si taktéž nepřál, aby poškozená užívala věci, které financoval výlučně on, zato ve chvíli, kdy něco pořídila do domácnosti svědkovo dcera, pokládal to obžalovaný za společný majetek.
80. Svědek taktéž ví, že obžalovaný v týdnu po porodu dceři pomáhal pečovat o dítě. Jeho přístup se však následně změnil, když prohlašoval, že péče o dítě je starostí poškozené, neboť je na mateřské dovolené. Zprostředkovaně má též informace, že poškozená nesměla ven po 14:30 hodin, neboť obžalovaný tvrdil, že mají společný program. Obžalovaný též omezoval poškozenou v řízení vozidla. I přesto, že poškozená před porodem běžně autem jezdila, nemohla po porodu na výslovný požadavek obžalovaného řídit, neboť ten jí řekl, že toho není schopna (přitom se na Facebooku v jednom z příspěvků, jenž později smazal, chlubil tím, že „koupil mamíně auto“). Svědkovi též přijde nepravděpodobné, že by poškozená bránila v porodnici rodičům obžalovaného, aby si prohlédli vnučku, jelikož se rodina obžalovaného chlubila, že mají doma rozvěšené fotky z porodnice.
81. Dle svědka měla při prvé rozluce poškozená pravděpodobně strach ukončit vztah kvůli manipulaci ze strany obžalovaného. Když se k němu chtěla vrátit, a pokusit obnovit ██████████ soužití, vyjádřil zcela kategoricky nesouhlas s takovýmto postupem, nechápal chování své dcery; s manželkou jí však nic nerozmlouvali. Od definitivního konce vztahu s obžalovaným měla poškozená celkem 3 partnery, které rodičům představila; první vztah navázala v zimě ██████████. Poškozená se aktuálně obžalovaného stále bojí (na předání dcery s ní chodí jako podpora manželka), celá situace na ní zanechala stopy zvláště v souvislosti s opatrovnickým řízením, při kterém obžalovaný na adresu poškozené adresoval extrémní až citově vydírající výhrůžky a nadávky, které zasílal prostřednictvím elektronické komunikace; nebýt soudních jednání, choval by se obžalovaný stále agresivněji.
82. **Svědkyňě** ██████████ – matka poškozené, uvedla, že k obžalovanému chová díky konfliktům v domácnosti dcery silné antipatie. Obžalovaného popsala jako velmi zlého člověka, který jejich rodině hodně ublížil, na člověka nahlíží jako na předmět, na věc, kterou využívá ve svůj prospěch; je to psychopat, na kterém nelze nalézt nic pozitivního. Naproti tomu se svou dcerou má dobrý vztah. Poškozená je velmi vřelá, láskyplná, obětavá, ochotná pomoci, nyní je však bojácná a zdrženlivá. Nikdy si u ní nevšimla, že by špatně zvládala

stresové situace, v souvislosti s porodem určitě neměla žádné psychické problémy. Poškozená je sice schopna bránit se, nicméně dle přesvědčení svědkyně nemá dostatek kapacit, aby dlouhodobě obžalovanému čelila. Se svými osobními problémy se poškozená svěřovala jak svědkyni a své sestře, tak i kamarádkám [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]. O rodině [REDACTED] svědkyně před vztahem dcery nic nevěděla. Svědkyni je nyní známo, že otec obžalovaného pracoval na [REDACTED] (obžalovaný se ostatně chlubil tím, že [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]).

83. Vztah s poškozenou inicioval obžalovaný, v době, kdy poškozená byla plně vyrovnána z předchozího rozchodu (svědkyně tak nemá pocit, že by byla její dcera citově nenaplněná); ostatně její předchozí vztahy byly normální, plné radosti, s rodinami partnerů vycházela poškozená dobře. Svědkyně se snažila poškozené ve vztahových problémech naslouchat, k žádným krokům ji nenabádala. Pouze v době, kdy k nim těsně před porodem utekla poškozená od obžalovaného, jí svědkyně navrhl, zdali si nechce vztah s obžalovaným rozmyslet.
84. O frekvenci návštěv před porodem a po něm vypověděla svědkyně obdobně jako její manžel, doplnila pouze, že si sama nepřála, aby obžalovaný po výpadu vůči její osobě k nim ještě někdy přišel. Ona sama byla u dcery po porodu „na zapřenou“ asi třikrát dopoledne, jelikož dcera k nim chodit nesměla. Když při těchto návštěvách u dcery v bytě něco zapoměla, obžalovaný dceru vyslychal, kdo tam byl. Naproti tomu tchyně dcery chtěla být u nich v domácnosti dnes a denně, navíc o poškozené tvrdila, že je psychicky narušená.
85. Svědkyně označila (stejně jako její manžel) za okamžik podstatných změn porod vnučky, resp. společnou rodinnou návštěvu u dcery doma; problémy však registrovala již v době, kdy dceři zbývaly asi dva měsíce do porodu. Na [REDACTED] k žádné rozepři nedošlo, jen ji velice překvapilo, že otec obžalovaného označil poškozenou za „slabý článek, že s ní nebude problém“. Proč tak činil a jaký problém měl konkrétně na mysli, však nebyl schopen [REDACTED] vysvětlit, nicméně dle jejího přesvědčení ji rodina [REDACTED] mezi sebe do příbuzenstva vůbec nepřijala. Zprostředkovaně od dcery ví, že příčinou konfliktů bylo neustálé lpění obžalovaného na tom, že vše muselo být vždy po jeho vůli. Financování společné domácnosti pak označila svědkyně za značně nevyrovnané, neboť obžalovaný bral vybavení, které nakoupila její dcera, za společný majetek; vybavení, které koupil on, však dcera užívat nesměla. Poškozená mu taktéž několikrát hradila i nájem, když jí v jiném případě kupoval léky v lékárně, musela mu je zaplatit. Ve zbylém rozsahu podala svědkyně ohledně zajišťování domácích prací a společného hospodaření totožnou výpověď jako její manžel.
86. Sama svědkyně byla přítomna u konfliktu při návštěvě rodin po porodu, kdy obžalovaný měl slovní potyčku s manželem její druhé dcery [REDACTED], kterému bezdůvodně řekl, aby odešel. Návštěva poté probíhala velice chladně, z příbuzenstva [REDACTED] se bavili pouze s babičkou obžalovaného. Další konflikt, kterému byla svědkyně přítomna, se stal, když jim dcera volala o pomoc, jelikož na ni křičel otec obžalovaného; dcera po nich žádala, aby okamžitě přišli. Když dorazili do bytu, dozvěděli se, že otec obžalovaného měl na jejich dceru křičet, že je „psychicky narušená, že ví, o čem mluví a že může přijít o dítě“. Když s tímto konfrontovali obžalovaného, byl k celé situaci naprosto netečný, seděl v křesle, popíjel vodu, arogantně se smál. Svědkyni poté přikázal, že má vypadnout z jeho domu a manželovi sdělil, že „nemůže za to, že je jeho otec hluchý“; manžel svědkyně se v daný moment zmohl pouze na to, že mu řekl, že je „ubožák“. Až později se od poškozené dozvěděla, že měl obžalovaný předtím, než přišli, jednu ze svých zbraní nabít a říct „tak teď můžou přijít“.

87. Svědkyni jsou známy verbální útoky na poškozenou v tom směru, že „je narušená, nedokáže se starat o dítě, že jí ho vezme, že je špinavá, smradlavá, tlustá, že ji zašlape do země“; vůči zbytku jejich rodiny se vyjadřoval tak, že poškozenou nazýval „[redacted] kurvou“, tvrdil, že je stejná jako její rodina, že jim všem nechá ušít bundu s tímto nápisem, že bydlí v „prasečáku“, že je „všechny zašlape do země“.
88. Obžalovaný zakazoval poškozené vídat se se svou rodinou (ta mohla navštívit na Vánoce pouze svojí babičku), psát a volat si s nimi, zakazoval jí řídit auto, s odůvodněním, že je jeho a že je špatná řidička; v jenom případě rozbil mobilní telefon o balkonové dveře. V období prvé [redacted] rozluky, se obžalovaný stýkal s poškozenou ob den, psal jí výhrušné SMS zprávy. Jakmile obnovili společné soužití, mohla s nimi poškozená chodit pouze cvičit. Obžalovaný měl tendence poškozenou neustále kontrolovat, tvrdil jí například, že nainstaloval do bytu kamery (ostatně na dveře bytu dal nápis „tento objekt je střežen kamerovým systémem“), oznámil poškozené, že jí „napíchl“ telefon. Poškozená se jej díky tomu všemu zprvu bála, nicméně později již jeho zákazy respektovala. Když už spolu nežili, bral si v práci dovolenou, aby na poškozenou a dceru mohl čekat po návštěvě doktora; dle svědkyně však toto obžalovaný nečinil ze zájmu o zdraví dítěte, ale s cílem kontrolovat poškozenou.
89. Po definitivním rozchodu došlo ke konfliktu s rodinou obžalovaného v okamžiku, kdy obžalovaný poškozené napsal, že je na služební cestě a že si jejich dceru vyzvednou jeho rodiče. Těm však poškozená odmítla dítě předat, neboť jim nevěřila; ti si na ní posléze počkali na chodníku a nahrávali si ji. Dalším konfliktem byl „únos“ dcery obžalovaným na celých devět dní. Důvodem, proč poškozená podala trestní oznámení až s delším časovým odstupem po odchodu od obžalovaného, byla dle svědkyně právě tato událost, neboť jiná řízení (přestupková) nevedla k nápravě; dle svědkyně trestní oznámení snížilo agresivitu obžalovaného.
90. Po rozchodu s obžalovaným dcera navázala tři vztahy, třetí stále trvá. Začíná se jí lépe žít, chtěla by mít normální rodinný život, ale obžalovaný jí tuto snahu stále ztěžuje prostřednictvím opatrovnického řízení. Její sebevědomí bylo vztahem s obžalovaným narušeno, byla ponížena, bezmocná, necítila se jako žena. Svůj 31letý manželský vztah pak svědkyně označila za skvělý, klidný, doma se s manželem nehádali.
91. Průběh výslechu **svědka** [redacted] byl co do non-verbálních projevů těla svědka velmi zajímavý, když na samém počátku výslechu se svědek pohupoval v bocích doprava a doleva (něco jako kyvadlo od hodin), což odůvodnil problémy s páteří, při konfrontačních dotazech (ohledně své účasti na devítidenním pobytu obžalovaného s dcerou bez vědomí matky, popř. ohledně intervence svědka vůči veřejným institucím v rodinných záležitostech obžalovaného) zase opakovaně pohyboval bezprostředně po položení otázky občanským průkazem po výslechovém pultu dívaje se na obžalovaného.
92. V průběhu výslechu uvedl ke své osobě, že působil v privátním bankovním sektoru, poté vedl zdejší [redacted], následně byl jednatelem soukromé firmy, nyní pracuje jako tajemník v samosprávě; má tedy bohaté zkušenosti s vedením kolektivu lidí. Svůj 34letý manželský vztah hodnotil svědek jako harmonický, normální, ve vztahu je on tím dominantnějším.
93. Vztah k obžalovanému – svému synovi a poškozené označil za normální, přátelský. Obžalovaného hodnotí jako pracovitého, odpovědného, přátelského, někdy trochu

nespolehlivého člověka; předpokládá, že konflikty by řešil rozumně, slovně, spíše by ustoupil, nezažil, že by užil vulgárních výrazů. O bývalých vztazích svého syna neví nic bližšího, na druhou stranu při hodnocení bývalých partnerek syna uvedl, že partnerky obžalovaného byly (na rozdíl od poškozené) přátelské, rozuměli si, nebyly tak umíněné a nesnášenlivé. Svědek popřel, že by se synem měl nějaké vzájemné konflikty, pokud ty už vznikly, tak je řešili spíše formou výměny názorů; se svou matkou pak obžalovaný žádné konflikty nemá, mají naopak nadstandardní vztah. Pokud měl obžalovaný nějaké problémy, svěřoval se rodině, svému bratrovi, matce, možná i svým kamarádům; ty však měl svědek problém vůbec vyjmenovat (jakmile si vzpomněl na jedinou osobu – pana [REDAKCE], pohlédl na obžalovaného). [REDAKCE] (poškozenou) popsal jako spořivou, pořádku milovnou, v poslední době i odpovědnou osobu (co se týče výchovy a péče o vnučku [REDAKCE]). Za její negativní vlastnost označil povýšenost, sebejistotu, netolerantnost, nadřazenost, agresivitu až zlobu, popř. její nechuť se přizpůsobit. Její negativní vlastnosti se začaly projevovat již [REDAKCE], nejvíce však po porodu. Do vztahu synovi s [REDAKCE] nezasahovali, neboť na ně působili zamilovaně. Vzájemně se taktéž navštěvovali, jezdili společně na rodinnou chatu. Při návštěvách sice poškozená příliš nemluvila, zato připravila pohoštění; jakmile si však dala pivo, proměnila se a byla přátelská. S rodinou poškozené se svědek viděl za dobu trvání vztahu jen několikrát (v rodině je dle jeho názoru dominantní matka poškozené, což se nějakým způsobem přenášelo i na samotnou poškozenou).

94. Pokud jde o [REDAKCE], ta dle svědka byla standardní, všichni se do ní zapojovali. Na [REDAKCE] však na svědka povýšenecky zaútočila matka [REDAKCE] (tj. [REDAKCE]) v tom směru, že ony jsou „holky [REDAKCE]“, a že má být poškozená oslovována „[REDAKCE]“ nebo „[REDAKCE]“, což svědkovi přišlo divné; navíc svědek popřel, že by [REDAKCE] mluvil o poškozené jako o slabším článku. Bratr obžalovaného se zúčastnil pouze [REDAKCE], neboť se se svou přítelkyní rozhodli, že na [REDAKCE] nepůjdou. Vzájemný vztah svých synů hodnotil svědek nicméně jako přátelský i přesto, že druhý syn ([REDAKCE]) je výbušnější; právě on možná projevil nesouhlasný názor na vztah obžalovaného s poškozenou.
95. Frekvence návštěv byla před porodem častější, po porodu se snížila na minimum, neboť si je poškozená (dle sdělení obžalovaného) nepřála, dokonce obžalovanému nepůjčila dceru ani do kočárku (což svědkovi nepřijde normální). Svědek v jiné fázi výslechu však připustil, že nejspíš poškozená žádala obžalovaného, aby jeho rodiče v šestinedělí nechodili na návštěvu, že si chce odpočinout.
96. Svědek si není vědom žádných konfliktů mezi obžalovaným a poškozenou [REDAKCE], dle jeho přesvědčení byl spouštěčem partnerských neshod až porod. Již v porodnici byl překvapen, že se k nim poškozená otočila zády, neodpověděla jim na pozdrav, a zakrývala dítě tělem. Dítě nechtěla nikomu ukázat, přivlastňovala si jej jako zboží. Až když novorozeně předala obžalovanému, mohli se na vnučku na chvíli podívat. Pro svědka a jeho manželku bylo narození vnučky významnou událostí, neboť svědkova manželka trpěla v tu dobu vážnou nemocí a omezení kontaktu s ní bylo pro jeho manželku obrovskou ranou. Po návratu z porodnice již následovaly ze strany poškozené pouze samé zákazy, obžalovaný se snažil situaci přizpůsobit a činit vše pro dobro rodiny.
97. Jelikož poškozená zakazovala obžalovanému návštěvy u rodičů, šel svědek asi tři týdny po porodu k obžalovanému domu, (dle svého tvrzení) aby mu poradil s technickým problémem. Svědek popsal, že poškozená seděla na gauči a držela vnučku, na kterou se chtěl podívat, popř. si ji pochovat, což mu poškozená neumožnila. Když se zvedla a odcházela, odpověděla na dotaz svědka „proč to tak dělá“ arogantním tonem, že „je to jedno“. Svědek reagoval dalším dotazem, kdy se jí zeptal, zda jí mohou s něčím pomoci (myšleno ve smyslu i odborné

lékařské pomoci). Svědek kategoricky popřel, že by na ni křičel, nicméně uvedl, že obecně má hlasitější způsob mluvy (při svém výslechu v rámci hlavního líčení však hovořil naprosto běžným hlasem, naopak byl několikrát žádán ze strany soudu, aby mluvil hlasitěji, neboť mu nebylo rozumět). Do této debaty obžalovaný nijak nezasahoval, neboť nebyl důvod.

98. Ohledně vztahu poškozené k její rodině svědek vypověděl, že bez rodičů a sestry nebyla poškozená ničeho schopna. Neustále je navštěvovala, po rozchodu se k nim dokonce odstěhovala, i přesto, že dcera (jeho vnučka) měla ve společném bytě perfektně zařízený pokoj. Rodiče potřebovala mít vždy takřkajíc „za zády“, proto je po svědkovo návštěvě (popsáno výše) zavolala; to hodnotí svědek jako určitý projev arogance ze strany poškozené. Setkání rodin po porodu v bytě poškozené a obžalovaného se svědek neúčastnil, neboť byl na služební cestě.
99. Obžalovaný se dle svědka na dítě těšil. Po narození v domácnosti pomáhal, vnučku koupal, uspával, využíval každou chvíli, kdy nebyl v práci; velmi těžko snášel, když mu poškozená za trvání rozluky stanovila dobu, kdy může svou dceru vidat. I přesto, že není obeznámen s důvodem prvního odchodu poškozené z domácnosti, vrátila se poškozená dle jeho přesvědčení k obžalovanému, jelikož jeho syn měl velký zájem na zachování úplné rodiny. Dle svědka tkvělo jádro konfliktů v nespokojenosti obžalovaného s tím, že poškozená svou rodinu neustále navštěvovala, zatímco on nemohl dopřát svým rodičům vidat kdykoli jejich vnučku.
100. Svědek nemá ponětí, že by došlo mezi obžalovaným a poškozenou k fyzické rozepři. Podání trestního oznámení si vysvětluje jako nástroj pro potřeby občanskoprávních sporů, popř. též jako odvetu za to, že obžalovaný odjel bez vědomí poškozené s dcerou na dovolenou. Co se týče samotné dovolené, nevidí v ní svědek žádný problém zvláště za situace, kdy je dítě na umělé stravě (následně však přiznal, že tento postup úplně standardní není). Na této dovolené s obžalovaným nebyli, nicméně věděli, kde se nachází, neboť jim pravidelně telefonoval a posílal fotky. Jakmile byl však svědek dotázán na souhlas s poskytnutím geo-lokačních dat svého mobilního telefonu v době dovolené, začal opět pohybovat svým občanským průkazem po výslechovém pultu, následně udělení takového souhlasu odepřel.
101. K hospodaření v domácnosti svědek nevěděl nic bližšího, než že obžalovaný hradil nájemné, nákup potravin a pravděpodobně nákup automobilu. Co se týče finanční gramotnosti obžalovaného, o té svědek nic neví. Obžalovaný nemá žádný majetek, ani úspory, má závazky z úvěru na automobil a úvěr z minulosti, o kterém se svědek dozvěděl při soudním jednání. S manželkou za obžalovaného taktéž hradili nedoplatek na nájemném z předchozího vztahu v řádu cca desetitisíců korun. Nyní je obžalovaný z důvodu výpovědi podané ze své strany nezaměstnaný, hledá nový pracovní poměr.
102. Po šestinedělí neprobíhal s jejich vnučkou žádný styk. Obžalovaného s poškozenou potkali pouze v červnu na [REDAKCE]. Zastavili se, chtěli vidět vnučku, nicméně poškozená se na ně obořila slovy „co chcete, vidíte, že spí“ a objela je. Obžalovaný je nenavštěvoval ani v době, kdy obnovil soužití s poškozenou poté, co ukončili jejich první rozluku; v té době hlídával obžalovaný dítě, když byla poškozená ve fitcentru. Svědkovi je taktéž známo, že se obžalovaný bál o bezpečnost a zdraví dcery a poškozené, a proto nechtěl, aby je vozil do [REDAKCE] dědeček poškozené; obžalovaný proto jezdil souběžně svým vozem, jelikož poškozená s ním jezdit nechtěla. V rámci péče s dcerou cvičil mj. i [REDAKCE].

103. Svědek se též vyjádřil ke zbraním, které obžalovaný držel. Jejich vlastníkem je celou dobu svědek, obžalovaný je měl pouze v užívání, přičemž zbraně jsou od roku [REDAKCE] zpět u svědka, aby nelákaly obžalovaného k trávení volného času jinak než s rodinou, resp. aby nechodil na střelnici, kam stejně chodit nesměl. V domácnosti měl obžalovaný zbraně uložené v trezoru v uzamykatelné místnosti. Není mu též známo, že by obžalovaný zbraně nosil jinam než na střelnici, popř. že by zbraň nechal někde odloženou.
104. Svědek taktéž kategoricky popřel, že by intervenoval v záležitostech obžalovaného u soudu, u OSPODu nebo jiných orgánů veřejné moci. Při opakovaných odpovědích se však pohupoval v bocích a opakovaně se mu pohnula pravá ruka směrem k hrudi. Svých kontaktů by nikdy v této záležitosti nevyužil (*při položení tohoto dotazu však svědek opakovaně z klidové pozice pohyboval a klepal prsty pravé i levé ruky o výslechový pult*).
105. Svědkovi je taktéž známo, že obžalovaný navázal po rozpadu vztahu s poškozenou jeden vztah, který trvá dodnes. Po zániku vztahu však nebyl v dobrém psychickém stavu, byl navíc delší dobu v pracovní neschopnosti.
106. **Svědčyně** [REDAKCE] má se svým synem – obžalovaným velmi dobrý vztah. S poškozenou má neutrální vztah, bere ji jako matku své vnučky, nikdy mezi nimi nevznikl konflikt. Osobnost svého syna charakterizovala kladně, jako velice klidného člověka, který je každému ochoten pomoci, je velice pracovitý, obětavý, kamarádský (pár dobrých přátel má, ale svědkyně je osobně nezná). Obžalovaný dle ní není puntičkář, nepotrpí si na systém ve věcech, umí si však uvařit, vyprat, nenašla by na něm jedinou negativní vlastnost; velice si jej váží za to, jak se dovede postarat o dceru, jak o ni bojuje. V komunikaci se svou [REDAKCE] by podle jejího názoru určitě nepoužil vulgarismy, sama jej ostatně nikdy neviděla, že by vybuchl, jelikož je pohodář (navíc si nemyslí, že by byl tím, kdo iniciuje řešení věci). V oblasti techniky by obžalovaného označila za středně pokročilého uživatele. [REDAKCE] vnímala od samého počátku jako arogantní, velice dominantní, panovačnou, povýšenou a sebestřednou osobu, přičemž popřela, že by ji někdy poškozená pozvala ven (na kávu), ostatně svědkyně ji taky nikam nezvala, neboť jezdili všichni společně na rodinnou chatu. Ke svým poměrům uvedla, že do roku [REDAKCE] pracovala na [REDAKCE] [REDAKCE] Žádné léky, které by ovlivňovaly paměť, nebere, nemá ani neurologické ani psychické onemocnění. Svědkyně též popřela, že by z pozice svého zaměstnání zasahovala jakkoli do záležitostí, které se týkaly poměrů vnučky.
107. Obžalovaný se s problémy svěřoval právě svědkyni. I přesto však nikdy synovi své výhrady k poškozené nesdělila, neboť jí záleželo na funkčnosti jeho rodiny. Svědkyni není známo, že by mezi bratry (obžalovaným a jejím synem [REDAKCE]) proběhl bratrský rozpor. K partnerskému životu obžalovaného uvedla, že obžalovaný měl za život dva vážné vztahy, které skončily pro rozdílnost v názorech.
108. Vývoj ve vztahu obžalovaného a poškozené popsala svědkyně shodně jako její manžel, žádných hádek nebo rozbrojů si však na rozdíl od manžela během jejich partnerského soužití nevšimla.
109. [REDAKCE] [REDAKCE] za nimi přišla matka poškozené a žádala je, aby oslovovali její dceru „[REDAKCE]“, načež jí svědkyně odpověděla, že takto bude oslovovat malinké dítě, a ne dospělou ženu (*ke této části výpovědi svědkyně je vak*

nutné podotknout, že ještě předtím, než předseda senátu stačil dokončit otázku, zdali se někdo ze [REDAKCE] vyjadřoval k povaze poškozené, odpověděla svědkyně už v její polovině slovy „ne, ne, my jsme nehodnotili“ aniž by vlastně věděla, na co se chce předseda senátu konkrétně zeptat).

110. V době těhotenství měla poškozená řadu potíží, nechala se od obžalovaného až přepečovávat, o domácnost se nestarala, na návštěvě u svědkyně si dokonce neodnesla ani talíř. Po porodu, který dle názoru svědkyně byl pro poškozenou těžký, přijeli s manželem do nemocnice. Poškozená seděla na posteli, chovala dítě, tiskla ho k sobě tak, že na něj ani neviděli; z toho byli psychicky zničeni. Po propuštění poškozené z nemocnice si svědkyně vzala dovolenou, navařila a nesla jídlo [REDAKCE] a obžalovanému. Ten jí otevřel, [REDAKCE] jen vykoukla z ložnice, vůbec ji nepozvala dál (nikdo jí však nesdělil, že by si nepřáli návštěvy v šestinedělí). Chtěla taktéž pomoci s úklidem, prádlem, což sdělovala opakovaně obžalovanému i poškozené jak při rodinné sešlosti v šestinedělí (ta se udála brzy po příjezdu z porodnice), tak i při návštěvě poškozené a obžalovaného u svědkyně v práci (po první prohlídce vnučky u pediatra); učinila tak z důvodu, že se před ní poškozená rozplakala, že dítě nezvládá, že je špatná matka. Svědkyně však popřela, že by na někoho tlačila s pomocí v domácnosti či v návštěvách (*v této fázi výpovědi zkrájčila ruce na brudi*).
111. Při rodinné sešlosti v šestinedělí svědkyně vnučku taktéž neviděla. Poškozená ji měla uvázanou v šátku, hlavičkou směrem k sobě, obě byly zpocené. Při sešlosti komunikovala jen se svou rodinou, k žádnému konfliktu na této sešlosti však nedošlo.
112. Svědkyně taktéž uvedla, že poškozená zakazovala obžalovanému, aby jeho rodiče mohli vidat vnučku, zakazovala mu jeho koníčky, nesměl dceru ani vzít ven s kočárkem. Obžalovaný se o dceru staral i mimo otcovskou dovolenou (hrál si s ní, uvařil, nakupoval pleny, mléko, potraviny), což ví zprostředkovaně od obžalovaného; že by tomu bylo opačně, že by obžalovaný zakazoval něco poškozené nebo by došlo k nějaké fyzické rozepři, svědkyni není známo, s tím se jí obžalovaný nesvěřil.
113. Svědkyně dospěla k názoru, že poškozená měla po porodu psychické problémy, jelikož se jí její chování jevilo jako nestandardní (např. nikdy nemohla jako babička vzít kočárek). Rozhovor svého manžela s poškozenou v šestinedělí (kdy šel obžalovanému poradit s počítačem), vnímá jako přirozený, neboť se chtěli konečně dozvědět, co proti nim má (obžalovaný na tuto otázku odpověď neznal a nikdo z nich ji doteď neobjevil). Nejspíše právě při tomto rozhovoru měla poškozená manželovi svědkyně sdělit, že se v době po předchozím vztahu léčila psychicky. Svědkyně taktéž uvedla, že se jednou i ona sama přišla za poškozenou s dotazem, co mají udělat lépe, odpovědi se však nedočkala. Důvod, proč poškozená opustila obžalovaného, tak spatřuje svědkyně ve vzájemných [REDAKCE] neshodách týkající se shora uvedených zákazů. Kdo však ukončil vztah, neví, pravděpodobně poškozená. Poškozená byla také výbušná, dokonce do obžalovaného bušil. Důvodem pro obnovení vztahu byla dle ní snaha po úplné rodině.
114. Poškozená svědkyni sama od sebe dvakrát kontaktovala, zda si chce půjčit vnučku do kočárku, poprvé v době, kdy svědkyně jela ze zákroku z [REDAKCE], podruhé jí pak kočárek svěřila asi na hodinu (*toto tvrzení svědkyně uvedla i přesto, že v jiné fázi výsledku uvedla, že se s poškozenou nikdy nekontaktovali, popř. že nikdy kočár nevozila, ve svém deníčku – viz níže jako listinný důkaz, si zase poznamenala, že kočárek vozila*). Po ukončení vztahu poškozenou vidala pouze při předáních, přičemž měli s manželem od obžalovaného i plnou moc (v době, kdy byl na služební cestě), aby si mohli vnučku od poškozené převzít; ta jim ale styk neumožnila.

115. Poškozená se dle svědkyně svěřovala s problémy svojí matce a sestře, radila se s nimi; svědkyně žádné názory ohledně péče o dítě poškozené nesdělovala. Svědkyně taktéž popřela, že by ona či manžel poškozenou sledovali nebo že by ji syn kontroloval prostřednictvím lokace telefonu. Pocity obžalovaného z celé situace popsala svědkyně jako bezmoc a zoufalství, o problémech chtěl s poškozenou mluvit, chtěl najít společné řešení, nicméně mu vadilo, že poškozená často navštěvovala svoji rodinu. Zklidnění situace nastalo až po úpravě poměrů nezletilé soudem; svědkyně popřela intervenci či zainteresovanost v těchto sporech.
116. Svědkyně popsala též své manželství, které trvá od roku 1987. Dle jejího názoru nemá nikdo být ve vztahu dominantní, vztah má být rovnocenný, její manžel je určitě dominantnější než ona, ale respektují se, sdělují si názory. Rolí ženy spatřuje svědkyně v péči o domácnost. Podané trestní oznámení považuje za čistě účelové, jelikož poškozená chce nejenže obžalovanému úplně znemožnit styk s dcerou a očernit ho, ale taktéž byla motivována k jeho podání tím, že obžalovaný odjel bez vědomí poškozené s dcerou na dovolenou, při které byl s nimi v pravidelném kontaktu. Soud tudíž směřoval na svědkyni řadu dotazů právě k dané dovolené. Svědkyně při dotazu na délku takovéto „dovolené“ uvedla, že obžalovaný byl s dcerou (*t.č. patnáctiměsíční*) přibližně 10 dnů (*v tento okamžik si svědkyně tlačila levou rukou do ruky pravé*). I přesto, že svědkyně uvedla, že neví, zda s obžalovaným byl v tu dobu v kontaktu její manžel, následně potvrdila pravý opak, či že manžel s obžalovaným a vnučkou v té době byl (*manžel jí sdělil, že byli u jí neznámých přátel ve [redacted]*).
117. Svědkyně je přesvědčena, že matka i otec dokáží poskytnout dítěti stejnou péči, proto jí jednání obžalovaného (v podobě několikadenního soustavného odloučení patnáctiměsíčního dítěte od matky) přijde jako naprosto vhodné, neboť se dokázal o všechny potřeby dcery postarat. Na těchto stanoviscích si svědkyně trvala i přesto, že v roce [redacted] absolvovala roční kurz pro asistenty pedagoga, a i přesto, že pracuje s dětmi a od září studuje pedagogickou školu v oboru předškolní a mimoškolní pedagogiky. I přesto, že se svědkyně původně zdráhala odpovědět na otázku, co je separační úzkost, později uvedla, že se projevuje tím, že by dítě nějakým způsobem strádalo a potvrdila, že může vzniknout u dítěte ve věku 15 měsíců, které je od matky odloučeno na 10 dní. Svědkyni byl též znám pojem primární pečující osoba, který spočívá v tom, že pro dítě je značně důležitá ta osoba, která o něj soustavně zajišťuje péči (tzn. v daném případě matka); nicméně i přes uvedené vědomosti obžalovanému jeho jednání nevytkla, naopak jej ospravedlňovala tím, že v inkriminované době nebylo žádné soudní rozhodnutí, které by styk s dcerou upravovalo.
118. Ohledně financování domácnosti „mladých [redacted]“ svědkyně sdělila, že platby za bydlení, pleny, výživu a další potřeby pro dceru hradil obžalovaný, náklady na jejich stravu hradili s poškozenou rovným dílem. K užívání vozidla pak svědkyně uvedla, že podle techniky jízdy došla k závěru, že poškozená není zdatnou řidičkou, a to i přesto, že sama není držitelkou řidičského oprávnění.
119. Zhruba rok po ukončení vztahu s poškozenou navázal obžalovaný nový vztah, který stále trvá, navštěvoval též psychologku a byl rok v pracovní neschopnosti. Dle svědkyně je důvodem toho všeho tlak způsobený soudními spory (přesný důvod však obžalovaný svědkyni nesdělil).
120. **Svědék** [redacted] je bratrem obžalovaného. K poškozené nemá dobrý vztah někdy od porodu, nyní ji považuje za zlého, arogantního člověka. Co je na ní pozitivní, je nanejvýš její

pořádkumilovnost, která je však někdy až přehnaná, po skleničce alkoholu je taktéž komunikativnější. Jako matka je osobou až nepřirozeně upjatou na dítě, přičemž trpí od porodu psychickými problémy, což svědek dovozuje z jednoho setkání v [REDACTED], při kterém na něj poškozená najížděla kočárkem, chovala se k němu chladně, nechtěla mu neteř ukázat. S obžalovaným má dobrý vztah, považuje ho za milujícího otce, který by se pro dceru rozdal, a za bojovníka, nenašel na něm žádnou negativní vlastnost. V oblasti užívání IT technologií jej označil za pokročilejšího uživatele schopného vytvořit webové stránky. Z kamarádů bratra dokáže jmenovat [REDACTED] a [REDACTED]. V porovnání s ním je svědek osobou s výbušnější povahou. Bratrský spor mezi nimi nejspíš někdy vznikl, tak jako v každé rodině, ale v době [REDACTED] žádný spor s obžalovaným neměli, naopak, důvodem jeho neúčasti [REDACTED] byl spor s poškozenou, přičemž svědek si nevybavil příčinu takovéto rozepře; šli se tudíž podívat, alespoň kvůli bratrovi, na [REDACTED]. Není si vědom, že by někdy v minulosti z recese vtípkoval na účet poškozené.

121. Vzájemné návštěvy párů probíhaly převážně do porodu (později však svědek změnil výpověď v tom směru, že se již po [REDACTED] příliš nevidali). S obžalovaným v letech [REDACTED] a [REDACTED] udržoval běžný rodinný vztah, přičemž se mu bratr svěřil, že mu vadí, že si poškozená neustále píše na telefonu s kamarádkami, či že se nestará o domácnost (před porodem si však na takovéto věci nestěžoval). Vztah obžalovaného s poškozenou hodnotí do [REDACTED] jako běžný, vše se změnilo až porodem. Ostatně již samotná dopředu domluvená návštěva v porodnici, které se rodiče nezúčastnili, byla podle svědka nemilá, neboť když přivezli s přítelkyní květiny pro poškozenou a malíčkovitost pro neteř, poškozená se k nim točila zády a neteř tak vůbec neviděli; přitom si nevšiml, že by neteř byla kojena.
122. Na následující rodinnou návštěvu po návratu poškozené z porodnice jel svědek bez své přítelkyně. S rodinou [REDACTED] se nepředstavovali, nepodali mu ani ruku. Na návštěvě se zdržel asi hodinu, podíval se na neteř v postýlce, kde po celou dobu ležela (poškozená ji nepřinesla vůbec ukázat). Že by došlo při této události k nějakému konfliktu, si nevybavuje.
123. V inkriminované době byl svědek se svými rodiči v běžném kontaktu. Ví tedy, že se trápili (až rmoutili) nedostatečným kontaktem s vnučkou. O hospodaření v domácnosti obžalovaného je svědkovi pouze známo, že většinu výdajů hradil obžalovaný. Svědek si však ani nevybavil, zdali obžalovaný či poškozená někoho žádali po porodu o pomoc, nevzpomínal si též, že by slyšel o stížnostech poškozené ohledně náročnosti mateřství. Svědkovi nebylo nic známo o fyzickém či psychickém napadání poškozené obžalovaným, naopak se domníval, že psychicky napadala poškozená jeho bratra.
124. Svědek byl obeznámen s dovolenou obžalovaného a neteře (která byla označena za „únos dcery“), po celou dobu byl s bratrem v kontaktu. Ví, že pobývali v blízkosti [REDACTED], neteř byla v bezpečí. Tento postup bratrovi schvaloval jak tenkrát, tak i nyní, neboť je přesvědčen, že na dítě mají stejné právo oba rodiče. Hodiny, které obžalovanému ke styku s dcerou určila poškozená, nebyly vyrovnané, doba určená soudem byla zase podle svědka směšná.
125. **Svědčyně** [REDACTED] zná jak obžalovaného, tak i poškozenou z práce. S poškozenou jsou velmi dobré kamarádky, svěřovala se jí, s obžalovaným se však nikdy příliš nebavila, blíže ho nezná. Veškeré informace o věci má zprostředkované od poškozené. Ta na ní působila jako spolehlivá, bezproblémová, pečlivá, ochotná poradit, nereagovala přehnaně na určité situace, měla hodně kamarádek, byla aktivní, společenská, chodila cvičit, vulgaritu příliš nepoužívala. V průběhu vztahu s obžalovaným se však stala

citlivější, snadno ji něco rozhodilo, bývala smutná, v práci se však k sobě jako partneri chovali hezky.

126. V době [REDAKCE] bývala poškozená často ubrečená, smutná z hádek s obžalovaným; vše však na svědkyni působilo jako běžné partnerské neshody. V době těhotenství svědkyně nic zvláštního nezaznamenala, o interrupci se poškozená nezmiňovala. Až ke konci těhotenství se poškozená svědkyni svěřila, že ve vztahu není něco v pořádku, jelikož jí měli údajně rodiče obžalovaného sdělit, že těhotenství psychicky nezvládá, že nebude dobrá máma, že se nezvládne postarat o dítě. V šestinedělí si poškozená potřebovala častokrát odpočinout, byl však na ní stále vyvíjen z rodiny obžalovaného tlak kvůli dceři. Psychická nepohoda se pak přenášela na dceru, která špatně spala. Soudu rodičů obžalovaného byly dle názoru svědkyně příčinou toho, proč rodiče obžalovaného neměla poškozená příliš v lásce; i přesto se je snažila respektovat.
127. Když poškozená ještě pracovala, přijela občas autem za svědkyní na návštěvu. Po porodu jí však sdělovala, že nemůže přijet, jelikož nemá auto. Důvod toho, proč poškozená neřídila, nebyl svědkyni znám. Před porodem byl jejich vzájemný kontakt prakticky každodenní, odepsaly si, když byl čas, nebo si zavolaly. Po porodu kontakt spíše zesílil (nebyly však „přilepené na telefonu“), neboť společně řešily zejména problémy s kojením. Po porodu začala poškozená svědkyni taktéž sdělovat, že pokud se [REDAKCE] situace nezlepší, tak se musí rozejít, že psychický tlak ze strany obžalovaného a jeho rodičů nemůže vydržet celý život. Obžalovaný většinou stál na straně svých rodičů.
128. Roli matky přijala poškozená dle názoru svědkyně dobře, o domácnost se starala normálně. Svědkyni se taktéž poškozená svěřila, že jednou na ní obžalovaný napřáhnul ruku, ale přímo ji nenapadl, podruhé jí obtisknul víčko od PET lahve do tváře. Poškozená se taktéž začala bát fyzického napadení mj. v souvislosti s tím, že obžalovaný měl doma zbraně; poškozená se však svědkyni nezmínila, že by obžalovaný jimi nějak zastrašoval. Co se týče slovních výpadů obžalovaného vůči poškozené, uvedla svědkyně, že jí obžalovaný neustále opakoval, že je psychicky labilní, ať si vezme prášky, a že je jako prase, špindíra. Jednou jí pak poškozená napsala, že jí obžalovaný odtrhl od internetu s odůvodněním, aby jí poškozená psala pouze SMS zprávy; konkrétní zákazy poškozené ze strany obžalovaného však svědkyni známy nejsou. Svědkyně přijela za poškozenou na návštěvu až někdy kolem prvního, druhého měsíce po porodu, a to někdy v dopoledních hodinách, poškozená však musela být již ve dvě hodiny doma; při tomto shledání šly ven, na kávu, poškozená o obžalovaném nemluvila hezky, řekla, že „už jí sere“ (jindy však vulgarismy nepoužívala).
129. K rodině poškozené, podle toho, co svědkyně slyšela, obžalovaný docházel na návštěvy pouze do doby porodu (po porodu už na ně jen nadával); svědkyně se nicméně domnívala, že poškozená navštěvovala po porodu své rodiče pravděpodobně často. Návrat k obžalovanému odůvodnila poškozená snahou po udržení rodiny, obavou z finančního zvládnutí role matky samoživitelky; navíc jí obžalovaný slíbil, že se polepší, že domácnost bude fungovat podle ní.
130. Po obnově vztahu se oba snažili o jeho funkčnost. V té době byla svědkyně u poškozené dokonce přes noc na návštěvě; v tu dobu obžalovaný nebyl doma, avšak o její návštěvě pravděpodobně věděl, neboť poškozená o ní obžalovanému psala. V průběhu návštěvy byla svědkyně přítomna neustálému psaní poškozené s obžalovaným, při kterém se dohadovali. Poškozená byla ubrečená, byla smutná z nefunkčního vztahu, což byl také nakonec důvod, proč od obžalovaného znovu odešla; dle názoru svědkyně však schopnost poškozené vzdorovat obžalovanému v průběhu času spíše sílila.

131. Po definitivním rozchodu se vzájemně přeli o dceru. Obžalovaný psal poškozené, že se o dítě nezvládá postarat a je psychicky labilní (podobné zprávy viděla svědkyně asi tak 4x do měsíce). Dle názoru svědkyně však poškozená nepotřebovala léčbu, chovala se naprosto normálně. Napětí je od doby rozchodu stále přítomné, situace se příliš nezměnila. Asi loni v létě (rok [REDACTED]) se svědkyně potkala s matkou obžalovaného za situace, kdy byla s poškozenou venku s kočárkem. Matka obžalovaného k nim zezadu přiběhla, vůbec nepozdravila, povídala si něco s vnučkou, a následně odešla; „na shledanou“ řekla jen svědkyni. [REDACTED] poškozené by svědkyně v globálu hodnotila jako nefunkční, zdálo se jí celé jako psychické týrání.
132. **Svědkyně** [REDACTED] zná poškozenou od základní školy. Jsou kamarádky, se vším se na ní může spolehnout, jelikož je nápomocná, moc milá, chápavá, má ráda rodinu a svou dceru; vídají se spolu cca jednou měsíčně. K obžalovanému, kterého poznala až jako partnera poškozené, má svědkyně neutrální vztah. Že poškozenou nabádal k potratu, jí známo není. V období před [REDACTED], když k nim chodila na návštěvy, nezaregistrovala v jejich vztahu žádný problém; obžalovaný se se svědkyní normálně bavil. [REDACTED]
133. Partnerské problémy začaly až po porodu, kdy poškozená měla od obžalovaného různé zákazy ohledně venkovních vycházek a vidání rodičů. Šestinedělí bylo pro poškozenou (jako standardně pro jinou matku) náročné, v tomto období za ní svědkyně na návštěvu nešla, aby jí dopřála klid, nicméně byly spolu v písemném kontaktu. Když byly malé [REDACTED] cca 3-4 měsíce, navštívila svědkyně poškozenou, přičemž se jí dotázala, zdali půjdou ven. Obžalovaný nicméně bez jakéhokoli odůvodnění řekl důrazným hlasem, že nikam nepůjde, že nesmí. Svědkyni zmíněná reakce obžalovaného překvapila, neboť bylo deset hodin dopoledne a k takovéto reakci nebyl důvod. Poškozená byla sice zaražená, avšak bylo patrné, že s ní asi počítala a je na podobné věci zvyklá.
134. Další informace o jejich vztahu zná svědkyně pouze zprostředkovaně od poškozené. Poškozená se jí svěřovala, že musí být doma, když je obžalovaný v práci, nesmí chodit ven či někoho navštěvovat; na poškozené bylo znát, že jí celá situace trápí. Poškozená nejprve zákazy obžalovaného dodržovala z obavy z následků. Ke konci samotného vztahu (*mysleno před druhým odchodem od obžalovaného*) však obžalovanému již vzdorovala, přičemž právě z důvodu zmíněných zákazů se od něj odstěhovala k rodičům.
135. Poškozenou svědkyně navštívila při první rozluce v bytě [REDACTED], kteří, nesouhlasili s chováním obžalovaného. Poškozená byla v tu dobu vystresovaná, psychicky vyřízená, potřebovala klid. Zpětně pak svědkyni sdělila, že příčinou jejího návratu k obžalovanému byly sliby obžalovaného, že dá poškozené volnost, že se změní; zlepšení však dlouho po obnově vztahu netrvalo. Po definitivním zániku vztahu (tj. druhém odchodu) nepůsobila poškozená ještě zcela vyrovnaně, ale bylo znát, že se jí ulevilo. Pokud někdy poškozená použila sprosté slovo při popisu nějaké situace, která ji rozcílila, nepovažovala to svědkyně za nic nenormálního.
136. Svědkyni se dále poškozená svěřila s incidentem s víčkem od PET lahve a rozbitým telefonem. O angažovanosti prarodičů v péči o dítě svědkyně nic nevěděla, nicméně obžalovaný se dle svědkyně staral o dceru dobře.

137. **Svědčyně** [REDACTED] zná poškozenou od školky, označila by ji za svou nejlepší kamarádku, kterou má velice ráda, neboť je silná, milá, hodná, upřímná, není zákeřná, na druhou stranu je tvrdohlavá, cílevědomá. Nemyslí si, že by měla přehnaně nízké nebo vysoké sebevědomí. Vulgárně se nevyjadřuje, má kultivované vystupování. Obžalovaného svědkyně před tím, než s ním poškozená začala chodit, neznala. Momentálně je pro ni cizím člověkem, kterého vnímá negativně, neboť se přetvařuje, jeho charakter ji zklamal, nicméně z počátku jejich vztahu na ni působil jako milý a pozorný člověk. V době, kdy poškozenou obžalovaný oslovil, byla poškozená po rozchodu s přítelem, s nímž uvažovala o zásnubách, rozešli se však v dobrém.
138. Vztah obžalovaného a poškozené připadal svědkyni harmonický, všem v něm však plynulo příliš rychle. Svědkyně pomáhala poškozené [REDACTED], přičemž [REDACTED] zaznamenala, že bratr obžalovaného nařkl poškozenou z toho, že si s obžalovaným „upíchl dítě, aby si ho udržela“, načež obžalovaný poškozenou před svým bratrem hájil. [REDACTED]
139. Většinu informací zná svědkyně zprostředkovaně od poškozené, s kterou byly v běžném kontaktu telefonicky a přes zprávy. Svědkyně si vybavuje situaci (asi v létě [REDACTED]), při níž se obžalovaný zachoval neuctivě i k ní samotné, aniž by spolu měli někdy předtím nějaký konflikt. Celá situace vznikla tak, že ji poškozená poprosila o pomoc s koupáním [REDACTED], když se vrátily ze svatby kamarádky (obžalovaný je obě vezl na svatbu zpět, avšak v autě nepromluvil). Když obžalovaný z bytu odcházel, zeptala se ho poškozená „to neřekneš [REDACTED] ani ahoj?“, načež se otočil, řekl „bů“, a práskl dveřmi.
140. Dle svědkyně nastal ve vztahu zlom narozením [REDACTED], rozkol ještě více umocnil rozpor mezi rodinami, jelikož [REDACTED] měli dojem, že vidí vnučku méně než [REDACTED]. Navíc manželé [REDACTED] přišli na návštěvu vnučky dost brzy, na což poškozená nebyla připravená. Jelikož dcera poplakávala, uvázala ji poškozená do šátku, aby měla volné ruce a mohla všechny pohostit; byla však nařčena z toho, že jim nechce vnučku ukázat. Při jiné události měl zase obžalovaný vyhodit z bytu rodiče poškozené. Ze zbraní obžalovaného pak měla poškozená respekt a strach, protože si nebyla jistá, čeho je schopen ve chvíli, kdy se jeho chování změnilo. Svědkyně zbraně viděla při jedné z návštěv, při níž se dostali na toto téma; obžalovaný jim zbraň přinesl dokonce ukázat.
141. Před porodem ani po něm si svědkyně nevšimla, že by poškozená trpěla psychickými obtížemi či laktační psychózou, resp. že by potřebovala odbornou pomoc. Svědkyně je přesvědčena, že obžalovaný potřeboval mít nad poškozenou kontrolu, a to až přehnanou, navíc si nepřál, aby viděla svou rodinu, a když už, tak sama bez dítěte. Neměl taktéž rád sestru poškozené, rozčilovalo jej telefonování poškozené, popř. její psaní s matkou. Ven mohla poškozená jen dopoledne. Obžalovaný si taktéž nepřál, aby poškozená řídila i přesto, že dle svědkyně je výbornou řidičkou. Obžalovaný poškozenou též nařknul, že pije přehnaně alkohol, že užívá nespecifikované léky. Některé situace si pak nahrával na svůj mobilní telefon. Celá situace tak na svědkyni nepůsobila vůbec standardně jako běžná partnerská krize, byla pro poškozenou značně ponižující (degradující), stresová. Obžalovaný poškozené v jednom případě taktéž rozbil telefon, jednou ji i fyzicky napadl zatlačením víčka od PET lahve do citlivého místa.
142. Svědkyni je známo, že poškozená chodila cvičit do fitcentra se svojí sestrou či s rodiči. K samotné rodině [REDACTED] pak měl obžalovaný zpočátku hezký vztah, nabídli mu dokonce

- i tykání. Po porodu se jeho vztah k tchánovi a tchyni změnil, byli ti špatní, nenavštěvovali se. Ke svým rodičům chodil obžalovaný sám s dcerou; poškozená tomuto nebránila, sama k nim však chodit nechtěla, jelikož se zde necítila dobře. Rodiče obžalovaného jí tvrdili, že není schopná plnohodnotně se o dceru postarat, že by se měla jít psychicky léčit; obžalovaný byl na jejich straně. Přístup [REDACTED] působil na svědkyni v tom duchu, že poškozená si v jejich rodině připadala jako nepřítel. Rodiče obžalovaného svědkyně moc nezná, neměla z nich však úplně negativní dojem. Naproti tomu rodiče poškozené zná svědkyně od mala. Dle ní se jedná o sporádaný manželský pár, jsou hodní, celá rodina má dobré vztahy. Bydlí v panelákovém bytě, který je příjemně zařízený. Doma mají čisto, vždy jí nabídli pohostění.
143. Po prvním odchodu od obžalovaného, jehož důvodem byl pro poškozenou celkově neúnosný stav, byla poškozená z celé situace špatná, jelikož si takto [REDACTED] nepředstavovala. Namísto radostí z růstu dcery musela řešit [REDACTED]
144. O důvodech návratu poškozené k obžalovanému vypověděla svědkyně shodné okolnosti jako svědkyně [REDACTED]. Nadto dodala, že pro poškozenou byla stresovou ta skutečnost, že bydlí s malým dítětem u rodičů a že si nemůže zažádat o městský byt, když je stále vedena jako nájemnice jiného městského bytu (*zde bydlela s obžalovaným*). Po návratu k obžalovanému již byla poškozená obezřetná, neměla růžové brýle. Za krátkou chvíli bylo vše jako předtím; definitivní tečkou vztahu byl incident s PET víčkem.
145. O svou dceru se obžalovaný staral, mohl s ní chodit na návštěvu k rodičům, po rozchodu pak měli vzájemnou dohodu, že si ji mohl brát každý druhý den. O rodinnou domácnost se starala spíše poškozená, která je pořádná, vždy měla uklizeno. Nyní má poškozená stálý vztah s mužem, který je vnitřně připraven na vztah s dítětem.
146. **Svědkyně** [REDACTED] se s poškozenou kamarádila od malička. V dospělosti se začaly více stýkat [REDACTED] (*tzn. od léta roku [REDACTED]*). S poškozenou jsou kamarádky, má ji ráda, jsou v každodenním kontaktu. Poškozená je milá, hodná, slušná, úžasná máma. S obžalovaným se osobně nezná, jen od vidění; podle ní je manipulátor, nepříjemná osoba, agresivní.
147. O celé záležitosti má zprostředkované informace především od poškozené, od jejích rodičů; mezi společnými kamarády se o celé věci taktéž občas mluví. O začátku vztahu ví od poškozené, že vše bylo v pořádku. Vztah začal být problematický až v těhotenství, kdy byl obžalovaný na poškozenou zlý. Svědkyně prakticky vypověděla shodné okolnosti jako předešlé svědkyně (kamarádky poškozené). I ona zasadila zlom ve vztahu do doby těhotenství a následně po porodu dcery. Na svědkyni celá věc působila tak, že poškozená splnila svou biologickou úlohu a už nebyla potřeba. Sama byla svědkem, kdy poškozená dostala SMS zprávu od obžalovaného, že si má vzít prášek, že ho potřebuje. Jednou jí poškozená volala a vyprávěla jí, že ji rodiče obžalovaného sledovali ve městě a šli až k domu jejích rodičů (dle dojmu svědkyně je vztah prarodičů [REDACTED] typický tím, že brali svou vnučku spíše za další svoje dítě). Dále se obžalovanému například nelíbilo, jak je jeho dcera oblékaná, což trvalo ještě donedávna; to co jí oblékla poškozená, mu připadalo špinavé, ošklivé. Obžalovaný shazoval i poškozenou, že se obléká sociálně a nechtěl, aby takhle oblékala i dceru.
148. Svědkyně osobně zažila situaci, kdy proti ní šel obžalovaný a poškozená s kočárkem. Poškozená byla úplně vyřízená, pobledlá, měla vytřeštěné oči, tupý pohled dopředu, svírala

- kočárek. Obžalovaný jí neustále něco říkal; když míjeli svědkyni, s mluvením přestal, poté, co prošli, se svědkyně otočila, a viděla, že zase pokračoval dál.
149. Poškozená je dle svědkyně s celou situací již vyrovnaná i díky jejímu novému vztahu, v kterém tráví hodně času s přítelem v [REDACTED]; mají velký dům, dcera zde má svůj pokojíček.
150. **Svědkyně** [REDACTED] (bývalá přítelkyně obžalovaného) uvedla, že má s obžalovaným špatné zkušenosti, necítí však k němu zášť. Je to velmi inteligentní člověk, lhář, který se dělá lepším, než je. S poškozenou se zná asi rok, seznámili se v důsledku pátrání po dceři poškozené (svědkyně tuto událost viděla na Instagramu). Jsou v kontaktu, párkrát se viděly. Dle svědkyně je poškozená normální žena, která chce spokojenou rodinu, miluje své dítě. Od poškozené se ve zkratce dozvěděla ty samé skutečnosti, které zažila svědkyně s obžalovaným.
151. Sama sebe hodnotí svědkyně v době, kdy chodila s obžalovaným, jako důvěřivého, citově nenaplněného člověka. Nebyla suverénní, neměla moc kamarádů, byla hodně uzavřená do sebe. Společně se seznámili na pomaturitní oslavě v době, kdy „měla zlomené srdce“. Vztah se vyvíjel velmi rychle. Obžalovaný se jí ujal, říkal jí, jak je krásná, nosil jí květiny, bral jí autem na výlety, vyprávěl jí o tom, co vše zažil se svými kamarády; to vše na ni velmi zapůsobilo. I přes přijetí na [REDACTED] trávila většinu času s obžalovaným, který byl v té době nezaměstnaný. I přesto, že svědkyně v té době nevycházela dobře se svými rodiči, pozvali ji a obžalovaného na rodinný oběd. Její matka uvařila katův šleh s rýží a obžalovaný si sedl a řekl „to nejím“; z toho byli její rodiče dost v šoku. I přesto, že se k jejím rodičům choval obžalovaný velmi familiárně, nesouhlasili rodiče s jejich vztahem mj. proto, že se jim nelíbil přístup obžalovaného k práci a k životu.
152. Iniciátorem společného bydlení byl obžalovaný, který v té době hledal práci a vedl dospělý život. Imponovalo jí, že s ní chce někdo budovat budoucnost. Od rodičů tak doslova utekla k obžalovanému, který jí neustále v tomto kroku utvrzoval a sděloval jí, že pro ni asi nechtějí to nejlepší. Nejprve bydlela svědkyně 14 dní u rodičů obžalovaného, posléze se s obžalovaným přestěhovali do [REDACTED]. Náklady na provoz domácnosti měli rozdělené tak, že obžalovaný platil auto, na které mu půjčili rodiče, a benzín. Ona platila zbylé výdaje tedy nájemné, jídlo. Poté, co se přestěhovali do bytu ve [REDACTED], měli nájemné hradit již rovným dílem, nicméně obžalovaný tvrdil, že má problémy s penězi. Svědkyně tudíž obžalovanému půjčovala ještě peníze na auto, nájem platila sama; za dobu vztahu tak nic neušetrila. Vypořádání po rozchodu neproběhlo. Dodnes jí obžalovaný dluží 25 000 Kč. Několikrát jej ohledně splácení dluhu upomínala, navrhovala mu splátky, on ale byl vulgární, nebo odpovídal jednoslovně; nakonec s ním veškeré kontakty ukončila.
153. K rodičům obžalovaného nemá svědkyně výhrady, vycházeli spolu dobře. Paní [REDACTED] charakterizovala jako srdečnou ženu, ale tzv. „opičí mámu“ - omlouvala chyby svých synů, umetala jim cestu. Její manžel žil prací, lesem. Budilo to v ní dojem, že na výchovu byla vždy jen matka, jako manželé se však měli rádi. S bratrem [REDACTED] měl obžalovaný v době její přítomnosti jeden konflikt, kdy mezi nimi došlo k hádce, při které [REDACTED] vyběhl na obžalovaného v amoku s nožem; ten ho však zpacifikoval. Svědkyně též nabyla pocitu, že matka upřednostňovala spíše obžalovaného, jako toho chytrého syna.
154. Partnerské konflikty neřešil obžalovaný se svědkyní fyzickým násilím ale zvýšeným hlasem, tzn. klasickou hádkou, ve vztahu byl dominantnější. Společný vztah se jim rychle změnil na „manželství po 30 letech“, když se k sobě sestěhovali a svědkyně začala pracovat v [REDACTED]

██████████. Obžalovaný měl radši počítač a hry, než svědkyni; usedal k počítači hned po příchodu z práce. Svědkyně se starala o domácnost, obžalovaný občas něco uvařil, společně nakupovali, jinak však obžalovaný nic nedělal. Pokud někam jezdili, pak skoro pokaždé o víkendu na rodinnou chalupu ██████████ nebo v týdnu k jeho rodičům do bytu; k jejím rodičům obžalovaný nedocházel. Do vztahu jim rodiče obžalovaného sice nemluvili, avšak vidali se více, než bylo zdrávo. Svědkyně trávila drtivou většinu svého volného času s obžalovaným. Obžalovaný neměl žádné kamarády (jen kolegy z práce), pokud už ona někam na výlet jela, tak sama se svými kamarády, jelikož obžalovaný neměl zájem. Obžalovaný jí sice nezakazoval styk s kamarády, avšak byl velmi žárlivý. Nemohla například nikde přespat (vždy pro ni dojel), nemohla si vzít telefon na záchod. Celý vztah na ni zpětně působí jako velmi toxický, vděk za něj necítí. Vztah ukončila asi po roce a půl, kdy si našla jiného muže. Netrvalo však dlouho a vrátila se na základě slibů k obžalovanému zpět. Nejprve se obžalovaný snažil pomáhat, dokonce se obnovily i vztahy v rodině, ale asi po dvou měsících se vše vrátilo do starých kolejí; vztah tak ukončila definitivně, trval celkem 2,5 roku.

155. Svědkyně měla též povědomí o předešlém vztahu obžalovaného, který měl na střední škole. S rodiči tehdejší přítelkyně si dle jeho slov „taktéž nerozuměl, že mu nebudou říkat, jak se má chovat, dokud si to s nimi nevyřikal“. Po vztahu se svědkyni navázal vztah s její kolegyní z práce – paní ██████████ v době, kdy svědkyně s obžalovaným stále ještě bydlela. Když se ze společného bytu odstěhovala, bydlel obžalovaný v bytě s paní ██████████ i přesto, že byl byt stále „napsán“ na svědkyni. Vznikly tak dluh za nezaplacený nájem, který obžalovaný odmítal zaplatit, což odůvodňoval tím, že město nemá v nájmech pořádek pořádek, že situaci řeší s právníkem. Svědkyně se však bála případné exekuce, kdy měla bydliště u rodičů, proto nedoplatky sama uhradila. Následně ji obžalovaný sdělil, že pokud s ním nemá žádnou smlouvu, tak jí nic nedá. Otec obžalovaného jí nakonec poslal na účet 17 000 Kč.
156. **Svědkyně** ██████████ je dcerou bývalé přítelkyně obžalovaného; s její matkou měl obžalovaný asi před pěti, šesti lety roční vztah. Po velkou část svědecké výpovědi se svědkyni trásly ruce, celé vybavování událostí ji nedělalo dobře; dodnes se jí o obžalovaném zdají škaradé sny. Když ho při hlavním líčení viděla, tak se v ní probudila kombinace vzteku, zloby, lítosti a smutku, chtělo se jí brečet. O obžalovaném nemůže říct nic pěkného. Je to manipulátor, sobec bez sociálního citění. Svědkyni kontaktovala poškozená přes Facebook, aby si ověřila pravdivost verze obžalovaného, který poškozené vyprávěl o vztahu s matkou svědkyně (např. že její matka si půjčovala peníze od obžalovaného, že byla alkoholička, že je svědkyně feťačka apod.). S poškozenou se následně sešly, svědkyně jí řekla svou verzi příběhu, která se velmi podobala zkušenostem poškozené.
157. Matce svědkyně chyběla v manželství pravděpodobně láska, kterou jí nějakým způsobem nabídl obžalovaný. V jejich vztahu se matka nechovala sebevědomě, dokázala se velmi snadno podvolit tomu, co obžalovaný chtěl. Nechala se urážet, přikazovat si, diktovat, kam by neměla chodit a koho by neměla vídat. Svědkyni bylo v době jejich seznámení asi 14, 15 let, bydlela s nimi asi půl roku. Z počátku měla svědkyně obžalovaného ráda, sdílela radost s matkou; navíc od něj dostávala alkohol, cigarety, měla občas k dispozici volný byt, kde si mohla dělat, co chtěla. Postupně se vztahy zhoršovaly, obžalovaný stále jen něco sliboval, vyvíjel psychický nátlak na svědkyni i její matku. Svědkyni nařkl z krádeže, říkal jí, že smrdí, nakazoval, s kým se má kamarádit a s kým ne. Podobně to bylo i s její matkou, které říkal, „že by měla být radši doma, že je tlustá, ať se na sebe podívá“. Dle svědkyně se obžalovaný prezentoval jako člověk, který vše vyřeší dohodou, ve skutečnosti však muselo být vždy po jeho. Vztah její matky se dále vyvíjel tím směrem, že když její matka obnovila vztah

- s [REDACTED], obžalovaný ji začal neustále volat, naháněl jí; začali se tedy znovu scházet. Obžalovaný ve výsledku všechny rozeštvál, jak svědkyni s matkou, tak matku proti své rodině, popř. svědkyni proti svému otci. Se svou matkou nebyla svědkyně v kontaktu asi čtvrt nebo půl roku až do doby, než se dozvěděla, že je její matka v psychiatrické léčebně v [REDACTED]. Svědkyně je přesvědčena, že na jejím špatném psychickém stavu měl obžalovaný obrovský podíl. Pokud jde o rodinu [REDACTED], ta na svědkyni působila trochu jako sekta, jelikož chtějí, aby se ten, koho do jejich rodiny přivedou, přizpůsobil a vzdal se své rodiny.
158. **Svědčyně** [REDACTED] je také kamarádkou poškozené, ta jí však z osobního života nesdělovala nic jiného než věci týkající se dítěte. Viděli se asi dvakrát nebo třikrát venku s kočárky, naposledy po Vánocích, začátkem roku [REDACTED].
159. Soud dále provedl za splnění podmínek uvedených v § 211 odst. 1 tr. řádu, výslech [REDACTED] [REDACTED] přečtením protokolu o jejím výslechu z přípravného řízení. Jmenovaná uvedla, že obžalovaný byl jejím nadřízeným v práci ([REDACTED]). Zpočátku s ním byla spolupráce dobrá, následně se k ní choval šikanózně tak, že ji každý den ponižoval, označoval ji za „tlustou“, „úplně blbou“, „kulturní hovado“, říkal, že „vypadá hrozně“, že „je k ničemu, nic nedokázala, že jí nepřidá“, vyčítal jí, že stále chodí na záchod (ačkoli byla dvakrát za směnu), dělalo mu radost, když ji rozbřečel; na požadavek svědkyně na odsávání sklolaminátu a výparů z olova a lepidel ji řekl „at’ mu políbí prdel, at’ drží hubu“. Svědkyně chodila každý den vlivem chování obžalovaného do práce s pocitem strachu, byla vynervovaná i večer, kdy se obávala toho, co přijde další den. Jelikož se obžalovaný choval obdobně k více podřízeným ženám, sepsaly na vedení stížnost; ta se však obrátila proti nim, se situací nikdo nic nedělal.
160. **Svědčyně** [REDACTED] v hlavním líčení uvedla, že obžalovaný byl tři nebo čtyři roky jejím nadřízeným (týmovým vedoucím) v [REDACTED]. S poškozenou se zná pouze pracovně, asi dva roky nazpět jí v létě kontaktovala a chtěla se informovat, jak probíhá [REDACTED], neboť svědkyně má s tímto osobní zkušenost. Popsala, že obžalovaný podřízeným přiděloval horší nebo lepší práci dle oblíbenosti, vůči ženám používal neomalené výrazy (nazýval je „bio farmou“), přímo agresivně se však nechoval. Býval náladový (podle toho, „jak se vyspal“), osobně svědkyni řekl, že nemá rád [REDACTED] (na tu byl zasedlý půl roku do doby než v zaměstnání skončila) a [REDACTED]. Svědkyni znepríjemňoval pracovní podmínky tím, že poté, co byla doma často s nemocným dítětem, musela pro schválení dovolené udělat pracovně vždy něco navíc, případně jí vyhrožoval tzv. „žlutou kartou“, tedy napomenutím. Bála se, že přijde o práci do doby, než se pozornost obžalovaného přenesla na jinou kolegyni. Od doby, co navázal vztah s poškozenou, byl na pracovišti klid.
161. Asi pět let byla podřízenou obžalovaného **svědkyně** [REDACTED], jež k němu nemá žádné nesympatie, ohodnotila ho však jako psychopata. Poškozenou zná jen ze zaměstnání, z doslechu ví, že ji měl obžalovaný psychicky (možná i fyzicky) týrat a to stejně jako předchozí partnerku – [REDACTED]; nikdy s ní však ohledně obžalovaného nekomunikovala. Ze strany obžalovaného byl v zaměstnání patrný pracovní nátlak. V porovnání s jinými vedoucími se choval povýšeně, své pozice zneužíval, byl náladový, podřízené shazoval; většinou se zaměřil na někoho slabšího, kterému to dával najevo. Osoby střídal asi po týdnů, někdy po delší době; hledal si vůči nim záminky. Podobně se choval jak k ženám, tak posléze i k muži, který se stal součástí kolektivu. V nelibosti měl paní [REDACTED] (měl narážky na její vzhled) a [REDACTED]. Jeho chování špatně snášely skoro všechny kolegyně, u kterých se stres projevil emočně – úzkostí a pláčem. Svědkyně se mu nikdy nepostavila, jelikož se bála následků; stěžovali si na obžalovaného pouze kolektivně u

vedení společnosti. Obžalovaný řešil problémy většinou výhrůžnými e-maily, ženy označoval za „bio farmu“, „lopaty“, vulgární výrazy však nepoužíval. Svě podřízené ponižoval i před ostatními (posmíval se např. za špatně odvedenou práci, ušklíbal se). Po navázání vztahu s poškozenou se chování obžalovaného až do [REDACTED] zlepšilo. Po posledním dotazníkovém hodnocení týmového vedoucího byl obžalovaný ze své funkce sesazen (to však obžalovaný ve vyjádření popřel, jelikož pracovní poměr ukončil na vlastní žádost). Změnou vedoucího se klima na pracovišti rychle změnilo – problémy se řešili domluvou, nikdo neplakal, nálada se zlepšila.

162. **Svědčyně** [REDACTED] byla šest let podřízenou obžalovaného, poškozenou zná jako pracovníci jiného oddělení, působila na ni normálně. Nevraživost ani k jednomu z nich necítí, nestýká se s nimi, informace o jejich vztahu znala z Facebooku. Obžalovaného charakterizovala jako velice chytrého, avšak manipulativního člověka, který se snažil podřízené někam dotlačit (např. jim sliboval pracovní posun, který nenastal). Zpočátku bylo chování obžalovaného jakožto nadřízeného v pořádku, následně nastalo období, kdy atmosféra na pracovišti závisela na jeho měnící se náladě. K ženám přistupoval jako k více podřízeným lidem, k mužům vystupoval více jako ke kolegům. Vůči konkrétním zaměstnancům projevoval sympatie i nesympatie; konflikty měl spíše s těmi neprůbojnějšími. Svědkyni samotnou před jedním kolegou označil slovy „kancelářská chcanka“, když si podala žádost o přesun na jiné pracoviště. O práci si u nich v týmu postupem času rozhodovali zaměstnanci vesměs sami (tj. rok [REDACTED], [REDACTED]), bylo to hlavně v době, kdy obžalovaný žil s poškozenou, řešil si svoje věci na počítači, a o svou práci se příliš nestaral. Z práce je jí známo o předchozím vztahu obžalovaného s [REDACTED], s kterou byly kolegyně. Paní [REDACTED] byla citlivá duše, zamilovaná do obžalovaného; vztah však probírat příliš nechtěla. Pouze od její dcery ví, že obžalovaný byl nejspokojenější, když seděla doma a plakala.
163. **Svědčyně** [REDACTED] zná obžalovaného 15 let jako syna své kamarádky a bývalé spolupracovnice [REDACTED]. Má k němu kladný vztah, je podle ní „až moc hodný člověk“. Poškozenou viděla párkrát za život, nezná ji, nikdy s ní nemluvila, nic o ní neslyšela, a to ani od své kolegyně – [REDACTED]. Jako [REDACTED] je viděla asi dvakrát s kočárkem, jednou ve městě a jednou před [REDACTED], kde se zastavili cestou. Matka obžalovaného přišla za spolupracovnicemi, jestli se chtějí jít podívat na miminko, posléze přišla zpět dovnitř budovy bez obžalovaného či poškozené s tím, zda je může poprosit, aby se nedotýkaly kočárku a podívaly se jen s odstupem, že si to maminka (poškozená) nepřeje. Vyšly se tedy podívat celkem tři – svědkyně, další kolegyně a příslušník justiční stráže. Jednání poškozené bylo pro svědkyni překvapující, působila na ní suverénním dojmem (tj. tím, jak se na ně tvářila). Bylo vidět, že se jí nelíbí, že někdo ke kočárku přišel; trochu odstoupila, dala si ruce v bok, nemluvila, zato obžalovaný se choval srdečně. [REDACTED] se nikdy svědkyni příliš nesvěřovala, byla spíše uzavřená do sebe. O [REDACTED], otcovství svého syna, popř. o „tahanicích o vnučku“ se nikdy nezmiňovala; bylo však na ní vidět, že kolem porodu ji něco tíží. Dle svědkyně je [REDACTED] zlatá ženská, obětavá, pro rodinu by udělala vše, na vnučku se moc těšila, kupovala jí věci.
164. **Svědčyně** [REDACTED], aktuální psychoterapeutka poškozené [REDACTED], navázala s poškozenou spolupráci ke konci roku [REDACTED]. Poškozená u ní podstupuje neinvazivní terapii zvanou jako Access Bars, která je zaměřená na odblokování jednotlivých traumat a při níž se nemluví. V rámci terapií se s ní sešla asi 5krát k osobním setkáním, několikrát s ní hovořila po telefonu v situacích, kdy poškozená čelila aktuálnímu problému a chtěla se s ní toliko poradit. Dle svědkyně vykazovala poškozená při jejich prvním kontaktu prvky

stresového napětí zejména z důvodu probíhajícího opatrovnického řízení. Svědkyni bylo známo, že poškozená byla v nefunkčním [REDAKCE], poškozená jí též oznámila, že probíhá nynější trestní stíhání, avšak blíže se k těmto okolnostem v rámci terapie nevěnovaly, neboť toto není podstatou terapie, kterou poškozená u svědkyně podstupuje; o tom, že se nebudou tzv. nimrat v minulosti poškozené se společně domluvily. Dle svědkyně vykazují poškozená znaky snah po neustálém obhajování svých postojů a názorů, není schopna nechat věci tzv. plynout. Nicméně v tomto směru přibližně za rok a půl udělala velký pokrok, začala si uvědomovat, že se za mnoho věcí nemusí omlouvat, nemusí být pořád nejlepší a skvělá a že může věci nechat přirozenému vývoji. Svědkyně zaznamenala, že poškozená je na povrchu tzv. tvrdá, projevuje se, že všechno zvládá, avšak uvnitř je v jistých směrech nejistá. Poškozená se obává o svou nezletilou dceru, když původem jejího strachu jsou události v období jejího narození, z dob rozpadu [REDAKCE] a nedobré vztahy s otcem dítěte. Ke stresu poškozené přispěl také začarovaný kruh soudních jednání, kdy se jednotlivá řízení neustále opakovala, případně protahovala. Jednotlivé dohody uzavřené mezi rodiči se nedodržovaly, resp. po jejich ujednání byly porušeny. Veškeré tyto okolnosti působily na poškozenou negativně, nicméně i přes takovou zkušenost i nadále si stojí poškozená za tím, že se otec má podílet na výchově dcery. K opakovaným dotazům svědkyně uvedla, že jí poškozená nesdělovala žádné prožitky či zážitky z [REDAKCE], neboť takovéto okolnosti nebyly rozhodné pro volbu terapeutické metody. Pro terapeutku bylo rozhodné aktuální citové rozpoložení poškozené, uvolnění vnitřního napětí a práce na odstranění problému s budoucí perspektivou.

165. [REDAKCE] poskytovala poškozené krizovou intervenci v období [REDAKCE], a to v rámci čtyř sezení, které se týkaly její vážné životní situace. Poškozená svědkyni sdělovala aktuální dění, aktuální životní situaci, okolnosti ohledně vztahu, resp. průběhu [REDAKCE] jí neříkala, resp. si takovéto okolnosti svědkyně nevybavila; v tomto směru je však nutné předeslat, že v průběhu hlavního líčení byla ze svědkyně znatelná snaha některé okolnosti rozmyslet, resp. zvažovat, zdali takovéto okolnosti sdělí či nikoliv, a to i přes to, že byla soudem opakovaně vyzývána, aby takovéto okolnosti sdělila, resp. byla upozorněna na svou zákonnou povinnost vypovídat úplnou pravdu a nic nezamčlovat (soud taktéž uložil povinnost jmenované svědkyni předložit své poznámky, které si v průběhu terapií činila). Pokud byla svědkyně dotazována, co si lze představit pod diagnózou nazvanou jako „matrimoniální krize s prezentací boje o dcerku“, tak svědkyně nebyla takovýto pojem schopna vysvětlit s odkazem na skutečnost, že uvedený závěr učinila její nadřízená [REDAKCE] a nikoli ona sama, nevěděla, jak k takovému závěru její kolegyně došla. Při jednotlivých sezeních se svědkyně zaměřovala na práci s poškozenou v oblasti řešení aktuálních problémů, popř. jejich odstranění do budoucna, neuchylovala se k zážitkům z minulosti, resp. pokud tak poškozená činila (a činila tak v běžné míře) nabádala ji, aby řešila aktuální problémy. Svědkyně nezaznamenala u poškozené žádné snahy po sebeobhajování, tendenci k fabulacím.
166. V obdobném duchu jako svědkyně [REDAKCE] se vyjádřila též [REDAKCE], která poskytovala psychologickou podporu poškozené a její dceři v období let [REDAKCE] až [REDAKCE], když jednotlivá sezení byla zaměřena na řešení událostí, které přirozeně vznikají u párů, které podstupují [REDAKCE]. S poškozenou absolvovala tři nebo čtyři sezení, zaměřené zejména na pochopení aktuální situace a psychickou podporu poškozené. Vzhledem k tomu, že se jednotlivých sezení účastnila též dcera poškozené nezletilá [REDAKCE], neřešily spolu aspekty [REDAKCE] soužití s obžalovaným, neboť takovýmto tématům se snažila svědkyně vyhnout právě pro to, aby nezletilá nebyla traumatizována. Důvodem, proč poškozená svědkyni vyhledala byly problémy s nezletilou, a to ohledně jeho předání ke styku s otcem, resp. její pláčivost poté, co se ze styku vrátila. Pokud byla

svědkyně dotazována k tomu, co znamená pojem matřimoniální krize s prezentací boje o dcerku uvedla, že se jedná o [REDAKCE] krizi, v níž rodiče o dítě usilují a ve vztahu k péči mají konflikt; takovýto termín je sice odborným výrokem, ale nezakládá se na žádných relevantních informacích, které by terapeutka obdržela. V rámci své terapeutické, resp. psychologické činnosti a poradenství se snaží vždy pracovat s matkou a dítětem, nevystavovat je traumatům z minulosti. Poškozená se projevovala jako úzkostná matka, která se více než o sebe bojí o svou dceru, přičemž daná úzkost pramenila z její nejistoty. Bála se, že o dítě přijde, nicméně neuváděla, že by čelila výhrůžkám ze strany nějakých osob. Sama svědkyně se nezaměřovala na to, co stálo za rozpadem [REDAKCE], neboť řešila porozchodový problém, který poškozená měla, o samotný vztah se nezajímala, poškozená jí žádné zážitky z takovéhoho [REDAKCE] neříkala. Pokud měla svědkyně porovnat projevy poškozené s jinými klientkami a jejich projevy, uvedla, že poškozená se od jiných žen v obdobných situacích vůbec nelišila.

167. Svědkyně [REDAKCE] je zaměstnána i [REDAKCE], kde poskytuje odborné poradenství a krizovou intervenci. Poškozená poprvé jejich organizaci kontaktovala v lednu roku [REDAKCE], následně v témže měsíci svědkyně poškozenou navštívila v její domácnosti v době, kdy se zde obžalovaný nenacházel (byl v práci). Na kauze poškozené v [REDAKCE] spolupracovaly celkem tři pracovnice. Poškozená jim všem popisovala události, které se v partnerském vztahu odehrávaly před porodem i po něm, zejména zmiňovala psychické násilí obžalovaného po porodu, popisovala sociální izolaci od rodiny, od přátel, musela [REDAKCE] podávat zprávy kde je, co dělá; shromáždila od jejich charity taktéž informace, jak má realizovat odchod od [REDAKCE], co ji čeká po právní a faktické stránce, prakticky se snažila orientovat v problému. Při osobní schůzce vykazovala poškozená znaky tenze, byla vystresovaná, třásla se, byla plačtivá. Důvodem psychického stavu měl být údajný psychický stav po porodu a strach ve vztahu (o dané psychóze hovořila sama poškozená). Poškozená taktéž sdělila, že obžalovaný naráží na její psychický stav, kdy jí označuje za blázna, který by se měl jít léčit, že není schopná se o dítě postarat; takovéto narážky obžalovaný opakoval cyklicky prakticky každý den. Poškozená se při osobním setkání v její domácnosti vyjádřila svědkyni (a její kolegyni [REDAKCE]) i o období před narozením dceru, když sdělila, že vztah trval poměrně krátkou dobu a neviděla v něm žádné patologické chování, to nastalo až po porodu, a to jak ze strany obžalovaného, tak jeho rodiny s níž měla poškozená vážný konflikt. Poškozená též popsala, že jí obžalovaný neustále opakoval své přesvědčení, že není schopna se o dceru postarat, že z toho důvodu s ní nesmí chodit ven; svědkyni přitom nepřišlo, že by poškozená byla v rodičovských kompetencích nezpůsobilá, její domácnost byla uklizená, nezletilá byla v době osobní návštěvy v bydlíšti poškozené zaopatřená, poškozená popisovala jednotlivé události souvisle, v časové návaznosti, neměla roztržitou mysl, nebyly u ní patrné tendence k vymýšlení, což se ostatně projevilo v situacích, kdy s poškozenou hovořily opakovaně o jednotlivých událostech (ty vždy popisovala stejně). Poškozená při osobní schůzce v [REDAKCE] taktéž hovořila o tom, že přemýšlí o [REDAKCE] a že se může uchýlit k rodičům, kde cítí bezpečné prostředí. Po druhé pak [REDAKCE] poškozená kontaktovala poškozená v roce [REDAKCE], kdy popisovala dosavadní vývoj událostí, tedy že v lednu roku [REDAKCE] od [REDAKCE] odešla, ten jí následně kontaktoval a přemlouval, aby se do domácnosti vrátila, což taky učinila, přičemž následně se situace vyhrotila v červenci roku [REDAKCE] napadením z jeho strany, a to ona znovu, resp. definitivně odešla. O obžalovaném se poškozená před pracovníci [REDAKCE] nevyjadřovala hanlivě, avšak byla z něj značně vystresovaná a nervózní, neboť nevěděla, co z jeho chování má čekat, jeho chování bylo nepředvídatelné, byl z poškozené cítit strach právě z toho, že uváděla, že je nevyzpytatelný. Pro poškozenou bylo nevysvětlitelné, proč se chování obžalovaného změnilo právě po narození dcery, tudíž nevěděla, co má od něj očekávat. Při návštěvě

v roce [REDAKCE] taktéž popisovala jednotlivé incidenty, ke kterým docházelo při předávání nezletilé obžalovanému k rodičovskému styku; svědkyně nezaznamenala, že by poškozená vykazovala tendence či snahy po bránění obžalovanému ve styku s nezletilou. Při setkání v roce [REDAKCE] poškozená taktéž nevystupovala již tak vystresovaně, nicméně vykazovala značný strach o dceru. Dle profesních zkušeností svědkyně z jiných obdobných kauz nevykazovalo chování poškozené žádné nestandardní prvky, resp. bylo obvyklé pro ženy, které se nachází v obdobných situacích (mysleno násilí v rodinách – viz zaměření [REDAKCE]). Pokud poškozená popisovala [REDAKCE], popisovala jej vždycky negativně, popisovala jeho žárlivost, nicméně na druhou stranu vyzdvihovala, že je schopen se o dceru postarat; negativní aspekt jeho osobnosti shledávala zejména v jeho výbušné povaze. Nevyzpytatelnost obžalovaného byla také důvodem strachu poškozené ze zbraně, kterou legálně obžalovaný držel. Pokud se jedná o náplň podpory [REDAKCE], která byla poškozené poskytnuta, tak ta se zaměřila v roce [REDAKCE] na organizaci utajeného odchodu, resp. jeho realizaci, v roce [REDAKCE] spíše s poškozenou řešili probíhající soudní řízení a soudní bitvy o dceru. Poškozená při osobní návštěvě v roce [REDAKCE] zaměstnancům [REDAKCE] taktéž sdělila, že odchod od [REDAKCE] řeší od incidentu v šestinedělí, nicméně o něm ani v době, kdy spolu osobně hovořily nebyla stoprocentně rozhodnuta, tudíž veškeré rady k odchodu, které zaměstnankyně [REDAKCE] dávaly poškozené, byly v rovině *teoretické* edukace. Co bylo pro poškozenou nejvíce stresující v době první návštěvy byl strach z následků, když od obžalovaného odejde, bála se, že jí bude dcera odebrána, že ji neuvidí a měla strach z toho, co bude dál. Samotné urážky a nevhodné chování obžalovaného, jak jej popsala poškozená, probíhalo dle poškozené prakticky každý den, v takovýchto hádkách byla defenzivní. Svědkyně na dotaz soudu taktéž uvedla, že si veškeré okolnosti detailně pamatuje právě díky poznámkám, které si ve své organizaci průběžně při práci s klienty vede, přičemž do takovýchto poznámek před hlavním líčením nahlédla.

168. Svědkyně [REDAKCE], bývalá kolegyně svědkyně [REDAKCE], si nebyla schopna s odstupem času vybavit případ [REDAKCE], neboť v [REDAKCE] více jak 3 roky nepracuje; nicméně toto příjmení nemá spojené s žádnou kauzou, která by byla vyfabulovaná, nevěrohodná, resp. ničím extrémně zvláštní. Práci své kolegyně však ohodnotila na velmi vysoké úrovni, svědkyně [REDAKCE] měla o jednotlivé kauzy zájem, byla erudovaná, standardně si různými metodami prověřovala, zdali osoby, kterým je pomoc poskytována, sdělují pravdu, resp. zdali jsou jimi líčené informace věrohodné. Obětem domácího násilí s kolegyní pomáhaly se sestavováním jednotlivých návrhů, doporučovaly jim různé terapie.
169. Svědkyně [REDAKCE] v inkriminovanou dobu působila jakožto zaměstnankyně organizace [REDAKCE], u něhož nyní již nepracuje. Svědkyně si matně vybavila, že řešila [REDAKCE] problémy mezi obžalovaným a poškozenou, kteří se snažili domluvit na doporučení OSPODu ohledně společné péče o nezletilou dceru. Při takovýchto konzultacích byla poškozená emočně rozladěná, resp. na některé podněty citlivější, obžalovaný naopak byl racionálnější. Snahu po obnově vztahu měl možná trochu obžalovaný, poškozená byla striktně rozhodnutá ve vztahu nepokračovat. Poškozená měla z obžalovaného strach, její kontakt s její rodinou byl limitovaný, a to ze strany obžalovaného.
170. Svědkyně [REDAKCE] poskytovala [REDAKCE] terapii obžalovanému a poškozené na společném sezení v listopadu roku [REDAKCE]. S nápadem na takovouto terapii přišla poškozená, nicméně organizačně ji zajišťoval obžalovaný. Společně se událo toliko jedno sezení, neboť na další sezení se poškozená nedostavila, a proto v terapiích pokračoval pouze obžalovaný. Na prvním sezení byla poškozená velmi plačtivá, úzkostná,

nervózní, odpovídala na otázky ohledně rodiny, sociální anamnézy, minimálně mluvila o neshodách ve styku se svým tchánem a tchýní a vlastními rodiči. Svědkyni nejsou známy detailnější údaje o partnerském soužití obžalovaného s poškozenou, neboť prvé sezení je zaměřeno na sběr jednotlivých dat a až v následujících sezeních se s partnery dále terapeuticky pracuje; vzhledem k neúčasti poškozené tak měla svědkyně informace zprostředkované pouze od obžalovaného. Na dotaz soudu, z čeho svědkyně dovozovala podezření na poporodní depresi, sdělila, že dovozovala z velmi křehkého projevu poškozené, kdy se poškozená zalykala a obtížně mluvila; doporučila jí návštěvu psychiatra, bylo to však pouze její podezření. Na dotaz soudu, zdali neuvažovala o tom, že uvedené projevy mohou souviset úplně s jinými okolnostmi, než je poporodní deprese, například, že se může jednat o následek zlého nakládání či jiné negativní zážitky, nebyla schopna svědkyně odpovědět. Svědkyně taktéž uvedla, že mezi obžalovaným a poškozenou nezaznamenala v rovině neverbální komunikace žádné podezření, že by poškozená odmítala obžalovaného, neboť ona s ním oční kontakt udržovala, i přesto, že oba nasedli vedle sebe, ale udržovali si při terapii značný odstup, v jejich hlasovém zabarvení nebyla taktéž patrná žádná agrese. Obžalovaný sdělil, že mu v partnerském vztahu vadí zejména četná komunikace poškozené s její rodinou, oba pak chtěli pracovat na svém vztahu a na jeho změně. Svědkyně taktéž byla konfrontována se závěrem své zprávy, v které charakterizuje vzájemné projevy mezi obžalovaným a poškozenou jakožto hostilní, přičemž se jí soud dotázal, v čem hostilitu v jednání obou (resp. zejména v chování poškozené) spatřuje, když nemá relevantní informace z její strany, ale pouze zprostředkovaně ze strany obžalovaného. Svědkyně uvedla, že samotný hostilní postoj spatřuje ve skutečnosti, že jeden z partnerů podá na druhého trestní oznámení. Pokud byla následně soudem konfrontována se skutečností, že trestní oznámení může podat taktéž určitá osoba, které se děje příkoří a nezákonnost (například je okradena, či je s ní zle nakládáno), což vůbec nemůže naznačovat o hostilním projevu takovéhoho oznamovatele, nebyla schopna svědkyně na takovýto fakt reagovat a nadále trvala na tom, že podání kteréhokoli trestního oznámení je projev hostility. Pokud se jednalo o průběh terapií, které dále probíhaly za individuální účasti obžalovaného, tak ty dle terapeutky měly určitý přínos v tom, že obžalovaný získával náhled na svou osobu a své projevy, společnými terapiemi došli k závěru, že obžalovaný měl nad poškozenou ve vztahu intelektuální převahu. S obžalovaným taktéž dále řešila zlepšení schopností setrvat v partnerském stavu, [REDAKCE], partnerskou komunikaci a soužití a dále pracovali na jeho osobním seberozvoji. Svědkyně s obžalovaným neprobírala, jak se chová ke svým podřízeným na pracovišti, nebylo jí známo, že v zaměstnání ukončil pracovní poměr. Dle svědkyně je schopen obžalovaný si připustit určité věci, umí pojmenovat problém.

171. Soud taktéž provedl výslech znalkyně [REDAKCE], jež plně odkázala na závěry **znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie**. Znalkyně taktéž setrvala na závěrech, že ani obžalovaný ani poškozená nevykazují závažné znaky duševní poruchy či poruchy osobnosti. Nicméně osobnost obžalovaného je na hranici širší normy, do popředí u něj vystupují narcistické rysy a rysy emočně nestabilní, je více zaujat sám sebou než druhými lidmi. Přisuzuje sám sobě vyšší hodnotu, má větší potřebu kontroly a moci, má tendenci k impulsivnímu chování. Jeho nálada je proměnlivá a nevypočitatelná. Má zvýšenou tendenci k hostilnímu (nenávistnému, nepřátelskému) a negativistickému jednání vůči svému okolí, ke kterému je ostražitý a nedůvěřivý; při stresové zátěži se potenciál pro jeho impulzivní reakce zvyšuje. Má sníženou schopnost reflektovat potřeby druhých a adekvátně na ně reagovat, což také platí o ochotě ke kompromisům. Je pro něho důležitá rodina, ze které vzešel. Pokud se setká s osobou submisivní, která se vůči němu nevymezí, má možnost prokázat svou moc; není ale jisté, zda vyhledává ve vztazích takové osoby prvoplánově. Jeho schopnost vytvořit emočně reciproční vztahy je významně omezena, jelikož by mu partner musel vždy

vyhovět. To se ostatně projevilo i při popisu začátku vztahu obžalovaným, který popisuje v tom směru, že se o něj poškozená pečlivě starala; naproti tomu v době, kdy se starala o dceru, již neměl tolik pozornosti, připadal si tudíž odsunutý, což nesl nelibě. Agresivní projevy obžalovaného vůči poškozené a shazování její osobnosti, mohly být odplatou za nedostatek pozornosti, popř. posilováním jeho sebehodnoty skrze devalvací jiného. V rámci jeho osobnosti jsou patrné tendence k fabulaci, prezentování sebe sama v lepším světle, přičemž obranné mechanismy jeho ega mohly spočívat mj. v projekci vlastních nedostatků či komplexů do ostatních osob. Co se týče schopnosti navození přátelských vztahů, je obžalovaný spíše osamělejšího typu; než přátele v pravém slova smyslu, může mít spíše známé nebo kolegy v práci. Rozumové schopnosti obžalovaného se pak nachází v pásmu průměru.

172. Poškozená [REDACTED] má sklon se neustále hodnotit, nahlíží na sebe spíše v negativním světle; má o sobě pochybnosti, což jí způsobuje diskomfort. Konfliktům a vyhoceným situacím se spíše vyhýbá na úkor určité míry své nepohody. Obtížněji se prosazuje, je spíše submisivní povahy. Nechá se snadno zahltit (až paralyzovat) emocemi, což může mít za následek pomalejší a méně racionální rozhodování; má též tendence emoce potlačovat. Je pro ni důležitá podpora okolí, její původní rodina, ale zároveň je schopna zdravě přejít do nově vytvořené rodiny. V době šestinedělí mohla být zvýšeně citlivá vůči okolí, nejednalo se však ani o něco, co by přesahovalo běžnou normu, ani o poporodní psychózu či depresi. Znalkyně u poškozené neshledala hysterické rysy ani tendence provokovat; dle situace však může být labilnější s *hysterickými projevy* či apatická.
173. Sdělení obžalovaného a poškozené o jejich vztazích k rodině [REDACTED] korespondují s jejich osobnostním profilem. Soužití s obžalovaným mělo vliv na psychický stav poškozené v tom smyslu, že znalkyně u ní shledala poruchu přizpůsobení – úzkostně depresivní reakce (nedosahuje míry deprese, ale jsou zde jemné rysy depresivity, úzkostného prožívání či sníženého sebehodnocení). Diskomfort a tenze v souvislosti se soužitím s obžalovaným přetrvávala i po jejím návratu k obžalovanému v období od března [REDACTED] do července [REDACTED], nicméně v daném období se u ní již neprojevovala taková bezmoc, neboť měla podporu krizového centra; navíc byla schopna učinit rozhodnutí ze vztahu odejít.
174. Emoční zážitky poškozené hodnotí znalkyně jako autentické, poškozená své prožívání nijak nedramatizovala. Jednání obžalovaného v ní způsobovalo reálnou obavu a pochybnosti o ní samé, zda je schopna se o dítě postarat, zda je dobrá matka. Je možné, že mohla vnímat jeho výroky citlivěji, než jak byly myšleny. Poškozená se v počátcích konfliktního období nedokázala obžalovanému vzepřít; neměla například přímý zákaz chodit dopoledne ven, avšak bylo jí důrazně doporučeno, aby byla doma do doby, než se vrátí obžalovaný z práce. Měla taktéž oprávněné obavy z jeho agrese a výhrůžek, že jí bude odebráno dítě, nicméně když se odvážila zákaz porušit, a výhrůžky se nenaplnily, již si dovolila více.
175. Znalkyně se vyjádřila k půlroční časové prodlevě mezi ukončením vztahu a podáním trestního oznámení a k jeho možným důvodům. Předpokládá, že poškozená potřebovala určitý časový odstup pro takovéto jednání. Navíc se k ní dostaly informace od jiných žen, které měly s obžalovaným zkušenosti; přála si taktéž, aby útoky na její osobu skončily. Devítidenní odloučení od dcery prožívala poškozená těžce, byly u ní patrné prvky úzkosti ze strachu o dítě.

176. U poškozené shledala znalkyně v období od narození dcery až do jejího prvního odchodu v roce [REDACTED] rysy syndromu týrané osoby, jako jsou emoční úzkosti, strach, pocity studu (i vůči své rodině), potlačování negativních emocí, snížené sebehodnocení, obavy z vystupňované agrese obžalovaného a odebrání dcery; i přes to všechno se byla schopna ze vztahu nakonec vymanit, navázala spolupráci s krizovým centrem. Některé rysy syndromu (ostražitost, dysforické prožívání, úzkostnější ladění, narušené sebehodnocení) pak přetrvávaly i v době vypracování znaleckého posudku (tj. leden [REDACTED]).
177. **Doplňujícím výsledkem** [REDACTED], provedeným poté, co měla znalkyně k dispozici spisový materiál doplněný o spis Policie ČR, Odbor obecné kriminality, Služby kriminální policie a vyšetřování, sp. zn. [REDACTED], popř. o spisy podepsaného soudu sp.zn. 6 C 10/2019 ([REDACTED]), 9 C 220/2019 ([REDACTED]), 8 C 32/2021 ([REDACTED]), 8 C 67/2021 ([REDACTED]), či sp. zn. 23 P 142/2020 (opatrovnický spis nezletilé dcery obžalovaného), doplnil soud shora uvedené skutečnosti, znalkyně pak zcela skálopevně setrvala na svých dřívějších znaleckých závěrech. Dle znalkyně ani poškozená, ani obžalovaný nevykazují poruchu osobnosti, jsou u nich pouze zvýrazněné určité rysy osobnosti - obžalovaný je osobou více rozhodnou, narcistický, uplatňuje kontrolu a moc nad druhým, je emočně nestabilní, poškozená si je vnitřně sebou nejistá, je křehká (její poddajnost až závislost obžalovaného přitahovala), ale v rovině emoční je osobou zcela stabilní bez znaků hysteriínské poruchy osobnosti; negativní rysy osobnosti se obecně u osob ještě více zvýrazní v extrémních situacích (např. po narození dítěte), přičemž poškozená zcela jistě mohla pod vlivem tvrzení obžalovaného (ohledně neschopnosti, duševní poruchy) podlehnout určitým sugescím ze strany obžalovaného. Znalkyně taktéž označila za zcela pravděpodobné, že dynamika příkoří poškozené ve vztahu s obžalovaným nabyla na síle až při narození dcery, i přesto, že určité způsoby ovládnutí obžalovaným, a jím páchané příkoří poškozené, lze nalézt již v období těhotenství poškozené (ovlivňování v hospodaření, výhrůžky ohledně [REDACTED]), nicméně poškozená takovéto signály nevnímala vzhledem k tomu, že byla více zaměřena na příchod dítěte. Navíc poškozená byla vcelku naivní, stejně jako jiné oběti domácího násilí, v tom směru, že očekávala, že se chování obžalovaného zlepší, že vše bude tak krásné jako dřív (tuto naivitu pak navíc umocňuje plížící se zhoršování chování trýznitele vůči oběti). Prudkou změnou situace došlo taktéž u obžalovaného k vzniku pocitu nespokojenosti (možno dát do souvislosti s neustálým nátlakem svých rodičů ohledně styku s vnučkou, popř. s tím, že pozornost poškozené nesměřovala vůči němu samotnému), který se u emočně nevyrovnaných osob projevuje mj. tím, že svou nenávist a odreagování namíří vůči nejbližší osobě, vůči které nepůsobí vůbec empaticky a morálně, obět' jím pak není schopna vzdorovat; jakmile by takovéto jednání učinil vůči partnerce, která se dovede vymezit, pravděpodobně by s ní ani vztah nenavázal. I přesto, že se poškozená byla v určitých směrech schopna po svém návratu do společné domácnosti vůči obžalovanému částečně vymezit, stále podléhala metodám ovládnutí ze strany obžalovaného díky devalvacím její osoby obžalovaným, vyhrožováním, že jí odebere dítě apod.; její obavy z výhrůžek tak u ní stále přetrvávaly, byly navíc umocněny nepředvídatelností obžalovaného (ta se projevila např. vmáčknutím víčka od PET láhve apod.), nicméně co jí situaci usnadňovalo byl fakt, že může ze vztahu odejít, že již tento odchod jednou zvládla. Pokud byla poškozená v konverzacích s obžalovaným vulgární, nemění tato skutečnost ničeho na dysbalanci rolí, neboť tento projev poškozené (nadávky na rodinu obžalovaného například) svědčí spíše o její naivitě, že si tzv. naběhne vůči agresorovi, navíc je nutné zasadit výpady poškozené vůči obžalovanému do širšího časového kontextu a klimatu vztahu, které bylo pro poškozenou nepříznivé. Dysbalance v rolích tak dle znalkyně mezi poškozenou a obžalovaným přetrvávala *od narození dítěte* ve prospěch obžalovaného, *zcela extrémně* pak byla přítomna zejména od ledna do července [REDACTED] roku, přičemž poškozená

zvládala tuto situaci mj. i díky rodině, kamarádkám a přispění pomocných a doprovodných organizací. Vývoj vztahu tak nelze chápat izolovaně v rámci týdnů či měsíce, dokonce nelze od sebe oddělit ani období od narození dcery do prvního odchodu a následně od března do července roku ■■■■, neboť takováto období spolu vzájemně svou dynamikou souvisí a podmiňují se. Znalkyně též uvedla, že pro osoby vně vztahu bylo značně obtížné vnímat a chápat děti ve vztahu samotném, avšak poškozená v určitých situacích dovedla i přes nevypočitatelnost obžalovaného odhadnout, co obžalovaného vyprovokuje, resp. jak se v určitých situacích zachová¹, přičemž i po odchodu poškozené ze společné domácnosti tuto dysbalanci obžalovaný udržoval díky neustálým soudním tahanicím, narážkám na psychický stav poškozené (na tyto narážky byla obzvláště citlivá), popř. díky svévolnému nevrácení dítěte ze styku. Do takovéhoho rámce je dle znalkyně nutné zasadit i postup poškozené při podání trestního oznámení vůči obžalovanému pro podezření z pohlavního zneužívání dcery, neboť poškozená si nebyla díky nevypočitatelnosti obžalovaného jista, zdali se obžalovaný (ne)mohl takovéhoho jednání dopustit, nesnažila se fabulovat či jej křivě obvinít; ostatně své pochybnosti sdělovala i jednotlivým institucím, s kterými jednala. Znalkyně se vyjádřila i k přítomnosti rysů syndromu týrané osoby u poškozené, když uvedla, že poškozená vykazovala rysy emoční úzkosti, strach, pocit studu, potlačování negativních emocí, sebeodevaluaci, ostražitost, snížené sebehodnocení, přičemž takovéto rysy mají původ v pro poškozenou extrémně náročné situaci trvající od začátku šestinedělí do prvního odchodu, od března ■■■■ některé rysy nadále přetrvávají, ale nejsou tak extrémní. Znalkyně taktéž zcela vyloučila, že by ■■■■ byla kompetentní diagnostikovat poporodní depresi, natož že by mohla učinit z projevů, které u poškozené diagnostikovala, resp. zaznamenala (rozjitřenost, apatie, úzkost, palčivost); pro poškozenou byl tento přístup terapeutky hlavním důvodem, aby na terapii nedocházela. Znalkyně taktéž nadále setrvala na stanovisku, že poškozená netenduje k drammatizování, nadhodnocování určitých situací, naučené bezmocnosti, popř. k fabulacím, nepřibarvuje si jednotlivé okamžiky, přičemž ty, když podrobně líčí, tak je má emočně ukotveny díky reálnému prožitku; postoj poškozené v průběhu soukromoprávních sporů je posléze pouze důsledkem osobnostních rysů, které byly díky zlému nakládání s poškozenou v její osobnosti zvýrazněny. Pokud se jedná o údajnou projekci strachu o dceru, jak ji shledala svědkyně ■■■■, jedná se dle znalkyně spíše o obavy o dceru, které mají svůj původ v chování obžalovaného a vztahu s ním (včetně jeho nevypočitatelnosti); hyperprotektivitu u poškozené neshledala. Znalkyně též poukázala na možnost dedukování postoju obžalovaného k jiným osobám (např. ženám, slabším jedincům) z toho, jak se projevuje v zaměstnání, neboť narcistický a sebestředný jedinec uplatňuje vzorce (někdy i účelové vzorce) chování, které jsou prakticky neměnné, přičemž vůči podřízeným osobám si obžalovaný mohl dovolit uplatnit moc daleko více, neboť se vnitřně daleko méně kontroloval a omezoval, jelikož se neobával žádné odezvy a vymezení; z popisu chování obžalovaného v dřívějších vztazích lze taktéž dedukovat, jak se obžalovaný bude chovat ve vztazích navazujících.

178. Znalkyně ■■■■ rovněž plně odkázala na závěry jí vypracovaného **znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie** a setrvala na svých odborných závěrech v tom směru, že obžalovaný netrpí duševní poruchou ani poruchou osobnosti, byly u něho v době skutku zachovány rozpoznávací a ovládací schopnosti, není závislý na návykových látkách. V jeho osobnosti jsou však přítomny rysy narcistické, impulzivní, emočně nestabilní (je sebestředný, má sníženou schopnost empatie, je nadřazený, má tendenci svalovat vinu na okolí), které není možné léčit medikací ani dlouhodobou psychoterapií. Člověk s takovými rysy se cítí být více zraňován, ohrožen

¹ To ostatně dosvědčila svědkyně ■■■■, která byla z projevu obžalovaného překvapena, zatímco poškozená na zákaz, že by šly společně na procházku s dcerou vůbec nereagovala.

okolím, vyžaduje nadměrnou pozornost, při jejímž nedostatku je značně stresován, což může vést ke vzteku či agresi.

179. Soud dále v souladu s ustanovením § 213 odst. 1 tr. řádu provedl široké spektrum listinných důkazů. **Výpisy komunikace obžalovaného a poškozené, tj. jejich vzájemné SMS zprávy** (některé i z období po jejich rozchodu) zcela jasně dokládají, že obžalovaný poškozenou ponižuje (např. „psychopatka s poruchou osobnosti“, „titul matka hyena roku získává [redacted]“), dává jí najevo, že je málo inteligentní, že se není schopna postarat o dceru, pejorativně ji oslovuje „miláčku“ nebo „lásko“, vyvíjí na ní nátlak ohledně styku s dcerou, nadává jí („prase a lempl, co dřepí doma na prdeli a pláče o peníze“, „ubožáčka“, „coura“), nevybíravými pojmy častuje i její blízké („retard“, „dement“). Jindy zase dlouze přesvědčuje poškozenou, že je potřeba udělat to nejlepší pro jejich dceru, že si některé věci uvědomil, a že by chtěl s poškozenou a dcerou opět žít. V další sérii zpráv je řešen psychický stav poškozené, dohady ohledně majetku, správné výchovy a péče o nezletilou, oblékání a obouvaní nezletilé, lékařská péče, rozpory kvůli rodičům obou stran, oboustranné výhrůžky policií a soudními spory, ale především konverzace obsahuje domlouvání ohledně předávání dcery a vyjednávání o termínech a podmínkách jejího předání. Poškozená lpí striktně na dnech a časech předání a vrácení, není ochotna akceptovat změny, které požaduje obžalovaný, ani když si dceru z určitých důvodů nemůže v těchto termínech vyzvednout, přičemž argumentuje zachováním denního režimu své dcery a tím, že vyčkají rozhodnutí soudu. Právo na styk s dcerou mu však neupírá, ačkoli ji obžalovaný přesně z toho obviňuje. Naproti tomu ani obžalovaný není ochoten stanovené časy styku dodržovat, nepřistupuje na náhradní řešení, které mu poškozená nabízí (např. v případě nemoci nebo návštěvy lékaře). Čas pro styk s dcerou, který mu určila poškozená, mu připadá nedostatečný, zasílá jí pojednání o prospěšnosti rovnoměrné – střídavé péče, úryvky z judikátů Ústavního soudu, trvá na tom, že oba rodiče mají na dceru stejné právo a mají právo s ní trávit stejně času. Obžalovaný dává jejich neshody za vinu rodičům poškozené, které nazývá „svinskou pakáží“, a nechce, aby s nimi jeho dcera trávila čas; chce mít veškeré aktivity jeho dcery pod kontrolou, o všem chce vědět. Poškozená zde uvádí důvod jejího odchodu od obžalovaného a podmínky, za kterých by mohlo jejich [redacted] fungovat, o kterých se obžalovaný vyslovuje jako o „humusu“ a není ochoten na ně přistoupit. Z **úředního záznamu o vyhodnocení zvukových záznamů**, které předložil stranám soud k nahlédnutí, plyne reakce obžalovaného na oznámení poškozené, že lékařkou byla shledána změna vývoje nezletilé, kdy tento není ochoten zprávy od ní akceptovat a vyčítá poškozené, že je to následkem toho, že se dceři dostatečně nevěnuje, že její péči nedůvěřuje, a že neví, co se doma za jeho nepřítomnosti děje; dále si obžalovaný nepřeje, aby poškozená jela sama s dcerou do [redacted] na vyšetření, když v reakci na to, že řidičák poškozená má, odpovídá, že „to jo, ale že papíry na hlavu nemá“. Obžalovaný taktéž vyžaduje, aby poškozená vždy chodila jen s ním s dcerou ven, aby ji měl pod kontrolou. Dále se mezi sebou přou ohledně návštěvy rodičů obžalovaného, kdy poškozená si nepřeje, aby přišli za takovéto situace ([redacted]), na což obžalovaný oponuje, že je mu to jedno, že ona nikomu nebude odepírat právo na dítě, a že pokud se jí to nelíbí, ať si někam zaleze. Obžalovaný se posmívá poškozené, že chodí brečet na záchod, že je flekatá, „úplně v hajzlu“, což je dle něj projev těžké deprese. Jindy poškozená žádá obžalovaného, aby „ji přestal ustavičně buzerovat“ a nazývá ho „imbecilem“. Také mu oznamuje, že jí obden, denně nebude říkat, že skončí v kleci, že není zvíře. V nahrávkách jsou taktéž patrné dohady o majetek a finance, kdy obžalovaný tvrdí, že poškozená nic neplatí a peníze „utápí v kafíčkách a chlapech“, což poškozená neguje. Obžalovaný také připouští, že nebylo správně a korektní, že poškozenou několikrát vyhazoval z domova, i když byla těhotná.

180. **Zprávy z krizového centra** dokládají, že poškozená poprvé vyhledala služby centra na konci prosince [REDACTED]; od ledna následujícího roku byla s centrem v pravidelném kontaktu. V únoru téhož roku se dostavili oba rodiče s cílem domluvit se na péči o dceru, avšak ze strany otce neúspěšně. V červenci [REDACTED] se poškozená dostavila po fyzickém útoku. Ze **zprávy intervenčního centra** plyne, že se na ně poškozená obrátila s žádostí o pomoc [REDACTED].
- 9. Zpráva psycholožky** [REDACTED] dokládá, že v dětském věku byla řešena bojácnost poškozené, přičemž až v dubnu [REDACTED] se poškozená dostavila s matrimoniální krizí; v lednu [REDACTED] pak s dlouhodobým stresem po rozchodu s [REDACTED] a bojem o dceru. **Lékařské zprávy** [REDACTED] dokládají, že poškozená dochází na kontroly s dcerou a že se obžalovaný zajímá o zdraví dcery, je informován po telefonu. Evidence o přítomnosti otce se nevede, v ordinaci lékařky byl asi 1-2x. Ze **zprávy z** [REDACTED] plyne, že nejsou vedeny evidence, zda je přítomen otec nebo jiný člen rodiny, otec byl na vlastní žádost nicméně zacvičen dne [REDACTED]. **Zpráva** [REDACTED] dokládá, že poškozená vyhledala psychoterapii již v listopadu [REDACTED], v roce [REDACTED] v ní pokračuje, přičemž jeví známky psychického týrání. **Zpráva** [REDACTED] ze dne [REDACTED] dokládá, že z iniciativy poškozené se dostavili oba [REDACTED] dne [REDACTED] na psychologické poradenství kvůli problémům se stykem s prarodiči na obou stranách. Poškozená byla tenzní, úzkostná, pro pláč téměř nemohla mluvit, obhajovala své chování vůči požadavkům [REDACTED]; obžalovaný působil cílevědomě, rozhodně, méně empaticky vůči potřebám své [REDACTED], měl jasný názor, jak má kontakt s prarodiči vypadat, hodnotil péči [REDACTED] o domácnost a dítě jako velmi dobrou. Poté se již dostavil pouze obžalovaný. **Lékařská zpráva** [REDACTED] dokládá, že obžalovaný byl od [REDACTED] v pracovní neschopnosti pro úzkostně depresivní syndrom s panickými atakami, z příložené **zprávy psychoterapeutky** [REDACTED] ze dne [REDACTED] plyne, že v srpnu [REDACTED] se zhoršil psychický stav klienta v důsledku kumulace zásadních životních změn ([REDACTED], změna pracovního postavení, zahájení trestního stíhání), rozvinuly se u něj depresivní symptomy (unavitelnost, snížená energie, zúžená sociální a osobní aktivita, hubnutí, problémy se spánkem); prognóza zlepšení je nadějná, předpokládá stabilizaci a možný nástup do zaměstnání v řádu týdnů až měsíců. **Lékařská zpráva** [REDACTED] ze dne [REDACTED] dokládá, že poškozená má v důsledku zatlačení víčka od lahve otok v oblasti dolní čelisti, který je na pohmat bolestivý. **Fotografie na č. 1. 556 až 560** dokládají začervenalou levou tvář ve spodní části obličeje poškozené [REDACTED].
- Z **lékařské zprávy gynekoložky** [REDACTED] vyplývá, že během těhotenství trpěla poškozená bolestmi zad, hůře spala, což bylo řešeno léky bezpečnými pro plod. Porod byl proveden kleštěmi. Kojení proběhlo velmi krátce, je proto vyloučena laktační psychóza. **Dopis obžalovaného z konce roku** [REDACTED] obsahuje omluvu [REDACTED], apel na to, že je třeba dělat vše pro dobro [REDACTED], nastínění cílů obžalovaného (náprava jeho chyb a jednání, obnovení a urovnání vztahů, [REDACTED], společná péče). Ze zápisů ze dne [REDACTED] a [REDACTED] z **deníku matky obžalovaného** plyne, že pro svou vnučku sepsala své pocity a těšení se, radost po jejím narození, návštěvu v porodnici, která se uskutečnila ještě ten den odpoledne, při které se poškozená otočila ke všem zády, jak obžalovaný vzal dceru z náruče matky a předal ji své matce, aby se s ní mohla vyfotit, jak tam jeli druhý den opět a situace se opakovala, včetně fotografie (tentokrát choval) dědeček, jak si po propuštění z porodnice vzala matka obžalovaného dovolenou, aby přichystala oběd. Dále že matka obžalovaného vnučku vidí jen na fotografiích, že za celý první měsíc vzala kočárek jen jednou tajně a jednou malý kousek z práce. Deník obsahuje i popis návštěvy k příležitosti narození [REDACTED], jaké dary od rodiny [REDACTED] dostala tzv. do kolébky, že ji měla poškozená celou dobu uvázanou v šátku a nevyndala ji, vůbec se s nimi nebavila. Dále je zde vyjádřena lítost a vztek nad tím, že jen 2x za měsíc života [REDACTED] se matce obžalovaného poškozená ozvala, aby se na ni přišla podívat a že za druhý měsíc života [REDACTED] ji matka obžalovaného viděla a chovala

jen jednou. Výpis **komunikace obžalovaného a jeho podřízené** [REDAKCE] z aplikace **Messenger** obsahuje výpad obžalovaného vůči příteli podřízené, který je jím označen jako „jednoduchý debil“. Z **printscreenu Instagramového profilu** [REDAKCE] (sestry poškozené) vyplývá, že v době, kdy nevrátil obžalovaný dceru poškozené, vyvěsila shora uvedená na svůj profil fotografii své neteře s prosbou o pomoc při jejím nalezení, kdy byla vysvětlena situace, tj. že otec zaslal matce SMS, že dceru již nevrátí, že jedou na výlet, přičemž neřekl ani kam, ani na jak dlouho. Dále byla ta samá fotografie „postována“ s prosbou o sdílení, přičemž k ní byla přidána zkušenost [REDAKCE] s chováním obžalovaného. Z **příspěvku zveřejněného dne** [REDAKCE] **na Facebookovém profilu** [REDAKCE] a diskuze pod tímto příspěvkem plyne, že jmenovaná veřejně zveřejnila informace o vztahu její sestry (poškozené) s obžalovaným, kdy porovnávala jednotlivé situace s diktaturou. Z **příspěvku zveřejněného dne** [REDAKCE] **na Facebookovém profilu obžalovaného** a obsáhlé diskuze pod tímto příspěvkem, plyne, že se obžalovaný potřeboval také vyjádřit k celé situaci. Popisuje důvody výletu jako reakci jednak na „protiprávní jednání“ poškozené, která mu umožnila styk s dcerou jen velmi omezeně a jednak na rozhodnutí opatrovnického soudu určujícího styk, se kterým nebyl spokojen ani obžalovaný ani poškozená; oba proti němu podali odvolání. Svě jednání pojímá jako „vzdor zhovadilému opatrovnickému systému vylučujícího otce z péče o malé děti“. Z **odborného vyjádření z oboru kriminalistika, analýza dat a zkoumání nosičů dat ze dne** [REDAKCE] vyplývá, že mobilní telefon [REDAKCE], model [REDAKCE], výrobní číslo (IMEI) [REDAKCE], je poškozený, s rozbitým displayem prohnutým spodním krytem a že ho nebylo možné připojit k dostupnému forenznímu vybavení. **Zpráva Městského úřadu** [REDAKCE] – **OSPOD včetně e-mailů a záznamů jednání OSPOD s poškozenou** [REDAKCE] dokládá, že poškozená se na OSPOD obrátila poprvé s žádostí o radu v prosinci [REDAKCE], kdy jí byl předán kontakt na krizové centrum. V lednu [REDAKCE] oznámila poškozená nové místo svého pobytu, neboť odešla od obžalovaného z důvodu, že ji omezoval. Pokus o domluvu rodičů proběhl neúspěšně. V březnu [REDAKCE] bylo obnoveno soužití za účelem záchrany [REDAKCE]. Dne [REDAKCE] se na OSPOD dostavil nejprve obžalovaný a následně i poškozená, která sdělila, že byla fyzicky napadena a byla poučena o možnosti podat trestní oznámení. Dne [REDAKCE] obdržel OSPOD oznámení policie o podezření ze spáchání přestupku z důvodu fyzického a psychického napadení poškozené obžalovaným. Je zde zrekapitulován průběh soudního řízení o úpravě poměrů a styku s nezletilou. Údaj o tom, že otec odjel bez vědomí matky s dcerou na neznámé místo na dobu od [REDAKCE], přičemž o tomto obžalovaný OSPOD informoval. Nepředání nezletilé zpět poškozené v dohodnutém čase se nicméně několikrát opakovalo. Poškozené byly poskytnuty rady ohledně četnosti a doby styku, byla upozorněna na důležitou roli otce ve výchově dívky, poškozená na OSPOD uvedla, že obžalovanému ve styku bránit nechce. Ze strany OSPOD je taktéž dále potvrzeno, že se oba rodiče na OSPOD často obraceli, ani jeden nebyl spokojen s rozsahem styku, jednání s nimi je doposud velmi náročné, spisová dokumentace nezletilé je i přes její útlý věk obsáhlá. Rodičům byla doporučována odborná pomoc – krizové centrum, mediace. Z **rozsudku Okresního soudu v Prachaticích ze dne** [REDAKCE], **č. j. 23 Nc 1604/2019-172** plyne, že nezletilá [REDAKCE] byla svěřena do péče matky, otcí byla stanovena povinnost platit výživné 4 500 Kč měsíčně a dále byl upraven styk obžalovaného s nezletilou, kdy tento je oprávněn stýkat se s nezletilou v každém lichém týdnu v úterý od 14:30 hodin do 17:00 hodin, ve čtvrtek od 10:00 hodin do 17:00 hodin, v sobotu od 10:00 hodin do 17:00 hodin a každý sudý týden vždy ve středu od 14:30 hodin do 17:00 hodin v pátek od 10:00 do 17:00 hodin a v neděli od 10:00 do 17:00 hodin. Otcovským prarodičům byl upraven styk s nezletilou tak, že tito jsou oprávněni se s ní stýkat vždy každé úterý v prvním lichém týdnu v kalendářním měsíci od 10:00 do 14:30 hodin. **Usnesení č. j. 23 Nc 1604/2019-78 ze dne** [REDAKCE], kterým Okresní soud v Prachaticích nařídil **předběžné opatření,**

dokládá, že poškozené jako matce byla stanovena povinnost zajišťovat péči o nezletilou, obžalovanému jako otci bylo stanoveno toto strpět. Dále bylo uloženo matce předat nezletilou ke styku s otcem v každém lichém týdnu ve čtvrtek a v sobotu v 9:00 hodin, v každém sudém týdnu ve středu a v neděli v 9:00 hodin, přičemž byla otci stanovena povinnost předat nezletilou zpět matce v každém lichém týdnu ve čtvrtek a v sobotu v 17:30 a v sudém týdnu ve středu a v neděli v 17:30 hodin. Ze **zprávy Všeobecné zdravotní pojišťovny a vyúčtování hrazených služeb** plyne, že Všeobecné zdravotní pojišťovně byla způsobena majetková škoda vynaložením nákladů na hrazené služby poskytnuté zraněnému pojištěnci (poškozené), která byla vyčíslena na 517 Kč. **Zpráva zaměstnavatele** obžalovaného () dokládá, že změna jeho pracovního zařazení a odvolání z pozice týmového vedoucího od souvisí s nesouladem požadavků zaměstnavatele na tuto pozici a aktivitami obžalovaného. Jeho pracovní morálka byla standardní, úkoly plnil dle požadavků, nebyly evidovány žádné oficiální stížnosti ze strany jeho kolegů ani nadřízených pracovníků. **Z oznámení přestupku a dalších listin z přestupkového řízení** plyne, že dne bylo oznámeno důvodné podezření, že obžalovaný je podezřelý z přestupku proti občanskému soužití, kterého se měl dopustit tím, že zasílal obtěžující SMS zprávy poškozené, že si vydělává na živobytí sexem, nazýval ji ubožačkou, leplem, prasetem, ať táhne do práce, kdy ji tímto jednáním urážel na cti a narušoval občanské soužití. Dále bylo na základě oznámení o přestupku Policií České republiky ze dne zahájeno z moci úřední přestupkové řízení o přestupku proti občanskému soužití, kterého se měl obžalovaný dopustit tím, že dne slovně a fyzicky napadl poškozenou; řízení bylo dne pravomocně zastaveno usnesením Městského úřadu ze dne , č.j. , z důvodu, že se skutek nepodařilo prokázat. **Z rozhodnutí Krajského úřadu kraje, oddělení správní ze dne , č. j. ve spojení s rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky ze dne , č. j. ,** se podává, že shora jmenované usnesení Městského úřadu o zastavení přestupkového řízení se v přezkumném řízení z moci úřední ruší, neboť Policie České republiky zahájila dne trestní stíhání pro podezření ze spáchání zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí a dne byl podán návrh na podání obžaloby; jednání obžalovaného je tedy dílčím útokem takového trestného činu. **Zpráva Městského úřadu ze dne dokládá, že bylo vedeno přestupkové řízení ve věci přestupku proti občanskému soužití, kterého se měl obžalovaný dopustit tím, že měl slovně napadnout (přítele poškozené). Opis evidence přestupků obžalovaného, popř. jeho opis z evidence rejstříku trestů nepodávají žádné záznamy ohledně deliktního chování. Velmi obsáhlý opatrovnický spis Okresního soudu v Prachaticích sp.zn. 23 Nc 1604/2019 (posléze převeden pod sp.zn. 23 P 142/2020) nezletilé – dcery poškozené a obžalovaného, obsahuje zejména usnesení č. j. 23 Nc 1604/2019-29 ze dne a usnesení č. j. 23 Nc 1604/2019-34 ze dne , které obsahují důvody přerušení řízení a jeho pokračování (v případě přerušení řízení to byl pokus o záchranu ; o pokračování v řízení bylo rozhodnuto na základě návrhu poškozené /matky/ ze dne v souvislosti s aktuálním vývojem rodinné situace, kdy uvedla, že vzhledem k agresivní povaze obžalovaného / / navrhuje umožnit mu styk s dcerou pouze pod dozorem sociální pracovnice); opatrovnický spis čítá více jak 600 (!!!) stran. **Fotografie předložené obžalovaným při hlavním líčení dne dokládají, že se poškozená v blíže neurčené době (dle obhájce obžalovaného asi v roce) a na blíže neurčeném místě fotila se zbraněmi.****

181. **Prinscreeny vzájemné komunikace obžalovaného a poškozené přes aplikaci Messenger z dubna dokládají jejich opětovné neshody, zejména ohledně vidání společné dcery s bratrem obžalovaného, kdy poškozená sděluje, ať si styk svého bratra s**

dcerou organizuje v době, kdy ona chodí cvičit a on s ní chodí ven; dále poškozená vyčítá obžalovanému, že byla chyba, že se k němu vrátila, že je život s ním utrpení, že je tam, kde byla v lednu, že se nic nezměnilo, že jí stále není oporou a upřednostňuje svou rodinu, přičemž používá i slovní spojení jako je „fakt mě sereš“, „si tam vezmi kundu z [REDACTED]“, „jednej jako [REDACTED] a otec a ne jako idiot“, „tak jdi do prdele“, „nepříjemnej jak osina v zadku“, „jsi horší než 15letá holka“. Obžalovaný oponuje, že jí tedy bude muset dát jeho rodina k soudu, protože jim neumožňuje vidět [REDACTED]; ať je připravená na následky, pokud si myslí, že se s [REDACTED] může stýkat jen její rodina. Poškozená také nabádá obžalovaného za situace, kdy je s jejich dcerou na návštěvě u své matky, k tomu, aby dceru hlídal, že jestli se začne počurávat, byla by to jeho vina. Dotazuje se e, zda jsou hračky čisté a na reakci obžalovaného, že má být v klidu, že má vše pod kontrolou a že mu má věřit, odpovídá, že jemu možná ano, ale jeho matce ne. **Printscreen zpráv datovaných k [REDACTED]** (pořízený v 18:08) dokládá, že poškozená informuje obžalovaného o změně adresy svého bydliště, obžalovaný ji vytyká, že mění partnery, že mu lže, že jej tzv. „vyndala“.

182. **Ze zpráv předložených [REDACTED] a [REDACTED] ze dne [REDACTED]** se zjišťuje, že poškozená vyhledala [REDACTED] na vlastní žádost pro problémové chování dcery po styku s obžalovaným; proběhla celkem dvě vyšetření, když nezletilá vykazovala znaky úzkosti a nespavosti. Neznalost poškozené v daném problému a dotazy, které terapeutce kladla, byly obvyklé pro ženy, které se nachází v obdobné životní situaci. Terapeutka nerozvíjela s dcerou poškozené hlubší terapii, neboť ta byla plachá, úzkostlivá a vykazovala znaky obavy z nového prostředí (zvláště v situaci, kdy se měla odloučit od matky), což jsou však projevy, které jsou pro dívku jejího věku běžné. K terapiím docházela taktéž samotná poškozená (ve dnech [REDACTED]), jejich cílem bylo zabránit zraňujícím událostem, které poškozená z minulosti zažila spolu s podporou při řešení stávajících situací. **Ze zprávy Policie ČR ze dne [REDACTED]** (žurnalizovaná na č. l. 984 spisu) se zjišťuje, že policejní orgán nedisponuje žádnou dodatečnou zálohovanou komunikací mezi poškozenou a obžalovaným, když veškerá takováto komunikace byla založena do spisového materiálu v průběhu vyšetřování. **Obžalovaným předložená elektronická komunikace** (proběhlá mezi obžalovaným a poškozenou – žurnalizována na č. l. 805-840 spisu) obsahuje obžalovaným různě selektované zprávy, které jsou co do své časové návaznosti přeházené. Z takovýchto zpráv vyplývá, že obžalovaný odmítal zapůjčovat osobní automobil v [REDACTED] k potřebám poškozené. Poškozená v jiných situacích naléhá na obžalovaného, aby byl v určitý smluvený čas doma s odůvodněním, že si chce jít zacvičit, že takto byli domluveni. Jiné SMS zprávy například z období [REDACTED] dokládají v celku normální konverzaci, v níž se řeší běžné záležitosti rodiny, popř. výbava domácnosti. Poškozená taktéž obžalovanému sděluje, že za vším, co je ve vztahu mezi nimi sporné vidí útoky a hádky, neboť to tak mezi nimi vždy bylo. Poškozená taktéž obžalovanému sděluje (bez blízké časové identifikace zprávy), že si sobě jsou velmi cizí, resp. odcizení, resp. že jejich vztah takhle dál už nemůže pokračovat. Poškozená se též vyjadřuje hanlivě o příbuzných obžalovaného, resp. jeho bratrovi, nesouhlasí, resp. cítí v tom značný diskomfort, aby obžalovaný hlídal jejich nezletilou dceru za přítomnosti jeho matky a ona (poškozená) o tom nevěděla. Poškozená taktéž v konverzaci zmiňuje záměr, aby společně podali [REDACTED] dohodou, což by znamenalo, že do tří měsíců bude [REDACTED]; to obžalovaný v prosinci [REDACTED] zásadně odmítá a s tzv. [REDACTED] nesouhlasí. Obžalovaný též poškozené sděluje, že jediný, s kým má problém, je její rodina, s ní jako takovou problém nemá. V jiné situaci poškozená obžalovanému sděluje, že z něj má strach, poté co provedl s jejím mobilním telefonem, jak na ní křičel a napráhl vůči ní ruku v pěst; na to obžalovaný reaguje, že poškozená má paranoidní stavy, že je o tom vnitřně přesvědčena, a to jí uspokojuje, ale že takto ta situace nebyla. V souvislosti s těmito

výpady obžalovaného vůči poškozené, které obžalovaný popírá, navíc poškozená uvádí, že si pamatuje, co jí obžalovaný dělal celé těhotenství, stejně jako zmiňuje, že obžalovaný i celá jeho rodina se z ní pokouší udělat „magora“. Poškozená sděluje, že jí obžalovaný neustále napadá, uvádí jí, že se nemůže o dceru starat, je to právě obžalovaný, kdo rozbil všechno, co bylo ve vztahu hezké, včetně toho, že rodiče obžalovaného si neustále nárokují jejich dceru, což poškozené velmi vadí, neboť oni nejsou v pozici rodičů; poškozená taktéž odmítá, aby rodiče obžalovaného přišli do jejich společné domácnosti s poukazem na událost, která se dříve stala, její rodiče pak nechtějí do jejich domácnosti přijít s ohledem na to, jak se obžalovaný k nim osobně choval. Ostatně poškozená sama v konverzaci zmiňuje, že se zhroutila z „keců“ otce obžalovaného, což u ní vyvolává v průběhu času stres, zvláště za situace, kdy jej má potkat. Poškozená hodnotí jednání obžalovaného, který nerespektuje její žádosti o tom informovat ji, když otcovská babička vidí jejich dceru, za obcházení její osoby, její stresování, zmiňuje, že své tchyni nedůvěřuje. Sama poškozená se přitom snaží prosadit tuto skutečnost (informování o tom, kdo se z jejich dcerou stýká v době, kdy jí hlídá obžalovaný) jako jeden z požadavků, že se k obžalovanému vrátila, přičemž jeho lhaní, resp. nekorektnost bere jako zradu. Upozorňuje též obžalovaného, aby jí nevyhrožoval a uvádí, že jí bylo lépe, když byla samotná. Poškozená též obžalovanému sděluje, že je s ním nešťastná, ve stresu, pochybuje mimo jiné o [REDAKCE] terapii, kterou mají podstoupit, zvláště za situace, když obžalovaný neřeší, že by takovéto terapii byla přítomna jejich dcera, která má však být dle poškozené v klidu (viz č. l. 828 verte spisu). Pokud poškozená ve zprávách naléhá na obžalovaného, aby si zorganizoval pracovní povinnosti takovým způsobem, že nepojede na zahraniční školení, ale bude v České republice, činí tak z důvodu obav, že by se s jejich dcerou mohlo něco stát. Poškozená též obžalovanému uvádí, že chce toho „[REDAKCE] z roku 2016“, sděluje mu, že se cítí jak rohožka a že jejich vztah se pokazil až v době, kdy vůči ní vystartoval otec obžalovaného; na to obžalovaný mimo jiné sděluje, že je lepší být rohožkou, než poblitým kusem hadru v koutě. Samotnou konverzaci rovněž probleskává, že poškozená v jistých situacích očekává hádky, na obžalovaného je v jistých situacích verbálně hrubá, uvádí mu, že návrat k němu byla chyba, promyšlená akce, kdy nedodržel vůbec nic z toho, co slíbil. Poškozená se též vrací k období, kdy dočasně opustila společnou domácnost od obžalovaného, uvádí, co všechno rodina obžalovaného na ní vymyslela, jaké urážky, k jakým urážkám, útokům a vydírání byla přítomna, jak jí obžalovaný vyhrožoval, urážel, sděloval jí, že jí zničí, zmiňuje též, že celá jejich rodina jí neustále omílala, že je psychicky labilní; jedná se o okolnosti, které poškozená není schopna vytěsnit a neustále je opakuje obžalovanému, který toto považuje za vyvolávání hádek a záminek. K předmětné konverzaci je nutné dodat, že *není jasné, co daným zprávám předcházelo, nebo co po nich následovalo, takovéto zprávy jsou vytrženy z kontextu, zvláště pak za situace, kdy v podstatě obžalovaný s poškozenou ke komunikacím používali hnedka několik komunikačních kanálů* (Messenger, SMS zprávy či WhatsApp), přičemž logicky vzato drtivá většina konverzace ve vztahu neprobíhala prostřednictvím SMS zpráv, ale při osobním kontaktu v rámci společné domácnosti.

183. Ze spisu **Policie ČR, Odbor obecné kriminality, Služby kriminální policie a vyšetřování, sp. zn [REDAKCE]** provedl soud níže uvedené listiny a zjistil z nich vyplývající následující skutečnosti. Z usnesení policejního orgánu ze dne [REDAKCE], č. j. [REDAKCE], se mimo jiné zjišťuje, že se poškozená zajímala o to, jak je velkým problémem pro (poškozené) probíhající stíhání problém, že nezletilá určité skutečnosti neřekla. Odůvodnění usnesení taktéž obsahuje další všeobecně známé okolnosti plynoucí jak z opatrovnického, tak i trestního spisu vedeného v této věci, tedy že rodiče obžalovaného obviňují poškozenou z toho, že jim odpírá kontakt s vnučkou a snaží se jí od nich izolovat, naproti tomu jednání poškozené bylo vyvoláno, resp. poškozená k tomu byla pohnuta na doporučení své sestry [REDAKCE], která navíc uvádí, že

vztahy mezi poškozenou a obžalovaným jsou v té době vyhocené a není mezi nimi možná domluva; matka poškozené pak uvádí jako důvod rozporů mimo jiné velké psychické týrání ze strany obžalovaného. Policejní orgán nahrávky předložené matkou hodnotí jako nejasné, když není evidentní, co takovýmto nahrávkám předcházelo, zdali nebyla nezletilá matkou instruována, korigována či opakovaně cíleně tázána, dle policejního orgánu matka klade nezletilé opakovaně cílené návodné dotazy, přičemž z rozhovoru jsou patrné fantazijní obrazy nezletilé dcery a její zjevná snaha matce vyhovět. Dle policejního orgánu matka velice úzkostně prožívá vzniklé potíže své dcery se zarudnutím v intimní oblasti a problémy s močením, přičemž sdělení si od dcery téměř vynutila. Zjištění policejního orgánu citované shora z odůvodnění předmětného usnesení jsou podloženy úředním záznamem o podaném vysvětlení poškozenou, CD nahrávkami z pohovoru s nezletilou, příp. záznamů zachycených matkou nezletilé (včetně vyhodnocení záznamů Policií ČR). SMS zprávy mezi obžalovaným a poškozenou z inkriminované doby dokládají, že v červenci roku [REDAKCE] obžalovaný s poškozenou vedou až na určité výjimky vcelku věcnou konverzaci zaměřenou na péči o nezletilou včetně výměny informací o jejím zdravotním stavu. Nicméně obžalovaný opakovaně sděluje, že by poškozená měla zvážit změnu péče o jejich dceru, že dceru ničí. Poškozená taktéž namítá, že si nepřeje, aby obžalovaný jí fotil při předávání dcery ke styku, namítá, že jeho chování v ní vzbuzuje stres a že je lhostejný k nezletilé při její péči (péči nepřizpůsobuje aktuálním podmínkám). Z nenadání poškozená ukončuje komunikaci, resp. oznamuje, že nezletilá nebude předávána ke styku s obžalovaným pro podezření, která poškozená sdělila policejnímu orgánu. V přímé návaznosti na takovoto zjištění podává poškozená dne [REDAKCE] návrh na vydání předběžného opatření, kterým by byl umožněn styk obžalovaného s nezletilou v zařízení Krizového centra [REDAKCE]. Uvedené plyne z návrhu na vydání předběžného opatření a usnesení Okresního soudu v Prachaticích, č. j. 23 P 142/2020-18. Kolizní opatrovník (OSPOD [REDAKCE]) v obsáhlé zprávě z [REDAKCE] uvádí, že se poškozená na OSPOD obrátila již v prosinci roku [REDAKCE], kdy uváděla psychický teror ze strany obžalovaného i jeho rodičů, kteří si stěžovali na malý kontakt s její dcerou. Poškozená měla být dle svých sdělení obžalovaným v určitých aktivitách omezována, měl jí zakazovat jednotlivé činnosti, přičemž OSPOD předal kontakt poškozené na Krizové centrum v [REDAKCE] a Intervenční centrum [REDAKCE]. Následně se matka obrátila na OSPOD v lednu roku [REDAKCE] s oznámením, že se stěhuje pro omezování ze strany obžalovaného ke svým rodičům. Při schůzce na OSPOD dne [REDAKCE], na kterou se dostavili oba se domluvil kontakt v Krizovém centru v [REDAKCE], kde by rodiče vytvořili dohodu ohledně společné péče o nezletilou dceru – k takovéto dohodě mezi nimi nedošlo, nicméně matka projevila zájem do krizového centra nadále docházet sama. I přesto, že v březnu roku [REDAKCE] došlo k obnovení soužití informuje dne [REDAKCE] OSPOD obžalovaný, že se vztah s poškozenou nepodařilo zachránit; téhož dne dochází na úřad i poškozená, která uvádí, že ji obžalovaný fyzicky napadnul, *byla lékařsky ošetřena*, přičemž byla OSPOD poučena o tom, že může podat na jeho osobu trestní oznámení. V následující pasáži zprávy OSPOD uvádí, resp. vyčítá jednotlivá data, kdy obžalovaný nevrátil nezletilou při ukončení styku zpět k matce (včetně probíraného tzv. „únosu“); v návaznosti na nepředání nezletilé matce při ukončení styku v lednu a únoru roku [REDAKCE] uvádí poškozená dne [REDAKCE] OSPOD, že má z otce nezletilé strach a celou situaci řeší přes intervenční centrum.

184. Ze spisového materiálu vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 6 C 10/2019, o [REDAKCE], vyplývají z uvedených listin následující okolnosti. Z návrhu na [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] plyne, že poškozená tvrdí okolnosti v tom směru, že [REDAKCE] s obžalovaným bylo funkční pouze v jeho počátcích, přičemž následně docházelo ze strany obžalovaného vůči poškozené k útlaku, který pociťuje zejména od narození jejich dcery. Obžalovaný poškozené vyhrožuje, že jí zbaví svéprávnosti, že jí

připraví o dceru, monitoruje veškeré její aktivity a zakazuje jí vycházet od 14:30 hodin bez doprovodu z jejich domácnosti. Jednotlivé úkony (např. návštěva lékaře) nemůže poškozená podnikat sama, neboť dle obžalovaného není schopná zvládnout péči o dceru. Takovému shora popsané výpady obžalovaného jsou soustavné, a to i přes to, že jejich dcera je zdravá a všeobecně prospívá. Dle tvrzení poškozené jí obžalovaný zakázal stýkat se s rodinou s poukazem, že bez jeho přítomnosti by neměl nad péčí o jejich dceru přímý dohled; v jednom případě také rodiče poškozené hrubě z jejich společného bytu vykázal. Pokud se jedná o hospodaření s majetkem ve [REDAKCE], tak poškozená tvrdí, že obžalovaný si nárokuje do výlučného užívání věci, které pořídil z vlastních finančních prostředků, naproti tomu společně oběma jsou užívány ty věci, které pořídila poškozená. Obžalovaný taktéž nutil poškozenou, aby určité účtenky (zejména za léky při zdravotní indispozici poškozené) hradila sama, popř. jí rozbil telefon. V době podání návrhu poškozená sděluje, že z obžalovaného začíná mít strach a bojí se o zdraví své dcery i přesto, že ji *obžalovaný nikdy fyzicky nenapadl i přesto, že v jednom případě měl ruku nataženou (nutno dodat, že poškozená nemohla v tuto dobu uvést zatlačení víčka do obličeje, neboť zatlačení se mělo udát o půl roku později v červenci roku [REDAKCE])*. Z návrhu na přerušování řízení ze dne [REDAKCE] a navazujícího usnesení soudu, č. j. 23 Nc 1604/2019-29, se zjišťuje, že řízení bylo k návrhu matky přerušeno. Následně návrhem ze dne [REDAKCE], resp. [REDAKCE] 9, matka navrhuje v řízení pokračovat, a to s ohledem na vývoj rodinné situace. Ze zprávy Městského úřadu [REDAKCE] – OSPOD ze dne [REDAKCE] plyne, že správním orgánům nejsou známy žádné okolnosti, které by bránily [REDAKCE]. [REDAKCE] bylo [REDAKCE], jak plyne z protokolu o jednání před soudem I. stupně ze dne [REDAKCE], přičemž poškozená i obžalovaný jsou nabádáni, aby před soudem neprali „špinavé prádlo“, přičemž soud poučuje účastníky o tom, že pokud se shodnou na příčinách rozvratu [REDAKCE], bude [REDAKCE]; *v reakci na předestřený právní názor soudu* právní zástupce matky uvádí, že [REDAKCE]

185. Ze spisového materiálu vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 9 C 220/2019, o žalobě o [REDAKCE], soud zjišťuje následující. Ze žaloby ze dne [REDAKCE] plynou tvrzení poškozené v tom směru, že vůči ní obžalovaný tvrdě prosazoval své názory bez možnosti jakékoli diskuse. Poškozená následně popisuje shodné okolnosti tak, jak činila v návrhu na [REDAKCE], přičemž dále dodává, že co se týče příjmů disponovala pouze rodičovským příspěvkem. Poškozená taktéž tvrdí, že jí obžalovaný upíral jakoukoli finanční podporu, přičemž na něm byla výlučně existenčně odkázána; v takovémto návrhu ze [REDAKCE] již poškozená sděluje, že ji obžalovaný fyzicky napadl při společném soužití tak, že vzal víčko od lahve a silou ho poškozené zatlačil do obličejové části hlavy. Obžalovaný ve svém vyjádření ze dne [REDAKCE] toliko obecně uvádí, že tvrzení o jeho agresivním jednání, fyzickém a psychickém napadání poškozené jsou mimo realitu, uvádí, že poškozená opustila společnou domácnost dobrovolně, přičemž při jejím prvním odchodu nebyl na její odchod předem vůbec upozorněn, tvrdil, že se k němu poškozená pouze vrátila a že veškeré další kroky byly očekávány z jeho strany. Dále taktéž tvrdí, že poškozená nebyla schopna se o jejich společnou domácnost postarat, přičemž i v případě druhého odchodu se jednalo o odchod dobrovolný. Z protokolu o jednání ze dne [REDAKCE] plyne snaha soudu po vyřešení celé věci smírem, když soud oba účastníky upozorňuje na fakt, že mezi stranami, tedy [REDAKCE] a [REDAKCE], nemá docházet k markantním rozdílům v životní úrovni. Následně dochází k uzavření smíru v tom směru, že obžalovaný je povinen hradit k rukám poškozené výživné ve výši 3 000 Kč i přesto, že původně

obžalovaný navrhoval toliko částku 1 500 Kč; takto uzavřený smír byl následně schválen usnesením zdejšího soudu, č. j. 9 C 220/2019-33.

186. Ze spisu zdejšího soudu, jenž je veden pod sp. zn. 8 C 32/2021, o [REDAKCE], plyne následující. Žalobou ze dne [REDAKCE] se poškozená domáhá vypořádání movitého majetku, stejně jako zrušení společného nájmu k bytu (tato věc byla vyloučena do samostatného projednání a rozhodnutí). V předmětném návrhu poškozená tvrdí toliko okolnosti, které jsou rozhodné pro [REDAKCE] a navrhuje soudu, jak má být příslušné [REDAKCE] vypořádáno. Z protokolů o jednání v této věci (žurnalizováno na č. l. 88, 108, 141, 224 spisu) plyne, řešení jednotlivých položek, které jsou poškozenou navrhovány k vypořádání, přičemž obžalovaný uvádí a rozporuje zejména hodnotu osobního automobilu, který on sám užíval k vlastní potřebě. Mezi stranami docházelo v řízení k rozporům ohledně hodnoty jednotlivých položek, přičemž poškozená uvádí, že např. střelná zbraň, kterou si obžalovaný pořídil v hodnotě 25 000 Kč, [REDAKCE].
- [REDAKCE] Poškozená dne [REDAKCE] při soudním jednání dále sděluje, že ze svého výlučného majetku ve výši 100 000 Kč převedla 40 000 Kč, aby zajistila vybavení rodinné domácnosti; dále pak částku ve výši 67 900 Kč obdržel obžalovaný, poté, co poškozená opustila společnou domácnost, jakožto řešení pojistné události po nabourání osobního automobilu. Při soudním jednání dne [REDAKCE] obžalovaný sděluje, že přibližně 15 či 16 měsíců žili s poškozenou odděleně ([REDAKCE]), namítá, že poškozené hradil výživné a že musel sám nést veškeré náklady na vedení společné domácnosti v době, kdy poškozená nebyla v domácnosti (její jednotlivé odchody); takovéto náklady domácnosti hradil též poté, co od něj poškozená v druhém případě definitivně odešla. [REDAKCE] rozsudkem zdejšího soudu, č. j. 8 C 32/2021-236, ze dne [REDAKCE], v němž soud výslovně uvádí, že se poškozená pokoušela s obžalovaným uzavřít dohodu o vypořádání [REDAKCE], k čemuž však nedošlo a z takovéhoho důvodu byla nucena podat předmětnou žalobu. Takovýto rozsudek byl následně potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne [REDAKCE], č. j. 19 Co 934/2022-263, když se proti prvoinstančnímu rozsudku odvolal obžalovaný s poukazem na tu skutečnost, že považuje za nespravedlivé a v rozporu s dobrými mravy, že do [REDAKCE] nebylo mj. zahrnuto obžalovaným hrazené výživné na nezletilou dceru; takovémuto odvolání oponuje poškozená mj. tím, že jí obžalovaný zakazoval za doby jejich společného soužívání užívat automobil, který prakticky využíval výhradně on, přičemž *až v této fázi civilního řízení* upozorňuje poškozená i na skutečnost, že vůči obžalovanému je vedeno trestní stíhání, jehož výsledkem je prozatím nepravomocné odsouzení obžalovaného pro zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku. Souhrnně lze konstatovat, že se poškozená v průběhu takovéhoho řízení omezuje toliko na povinnost tvrzení a důkazní odpovídající druhu řízení, které je vedeno (viz závěrečná řeč právního zástupce poškozené při jednání soudu dne [REDAKCE]).
187. Ze spisového materiálu vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 8 C 67/2021, o zrušení společného nájmu bytu, vyplývá z příslušné žaloby ze dne [REDAKCE], že poškozená je v pozici žalobkyně připravena případně doplnit skutková tvrzení rozhodná pro rozhodnutí soudu o zrušení společného nájmu bytu; uvádí, že [REDAKCE], že předmětný byt využívá i nadále obžalovaný, s kterým se pokoušela na [REDAKCE] zrušení společného nájmu bytu domluvit, avšak bezvýsledně. Z oznámení o trvalém opuštění společné domácnosti plyne, že poškozená dne [REDAKCE] opustila společnou domácnost s úmyslem se do ní již nevrátit, přičemž poukazuje na to, že [REDAKCE].

Uvádí též, že vztah mezi ní a obžalovaným je vážně narušen. Z SMS komunikace (žurnalizované na č. l. 39–43 spisu) plyne návrh poškozené na uzavření dohody o , což obžalovaný nehodlá řešit do doby ukončení trestního stíhání. Poškozená obžalovanému stanovuje lhůtu jednoho týdne, aby se vyjádřil k , stejně jako aby uzavřeli dohodu o dalším užívání (aby se mohla z takového bytu odhlásit). Poškozená následně informuje obžalovaného o tom, že mu emailem odeslala návrh, resp. předžalobní výzvu k uzavření dohody o . Z emailové komunikace (žurnalizované na č. l. 50-53 spisu) plyne snaha poškozené se domluvit ohledně zrušení společného nájmu bytu. Poškozená navrhuje obžalovanému různé způsoby vypořádání, jedná s ním slušně, naopak obžalovaný ji napadá, že s ní nikam chodit nebude, nebude s ní trávit více času, než je nutné, stejně tak jako znevažuje její SMS komunikaci slovy „nechápu, asi se mělo jednat o pokus napsat něco velmi inteligentně, bohužel v tomto případě řeči tvého kmene nerozumím“. Z vyjádření k žalobě o zrušení společného nájmu bytu ze dne plyne, že se obžalovaný domáhá vůči poškozené (v pozici žalobkyně) uhrazení vícenákladů na bydlení v bytě, který v tu dobu výlučně užíval on sám, za dobu celkem 22 měsíců. Z protokolu o jednání ze dne plyne, že právní zástupce poškozené se omezil toliko na tvrzení rozhodných skutečností týkajících se , resp. zrušení společného nájmu bytu; až následně přistupuje na dotaz soudu k tomu, proč žalobkyně (tzn. poškozená) opustila společný byt a uvádí, že důvodem k jejímu opuštění bytu bylo zlé nakládání s její osobou ze strany obžalovaného. Obžalovaný až v této situaci namítá, že existence trvání práva společného nájmu bytu má značný význam pro probíhající řízení o určení péče k nezletilé, na druhou stranu však tvrdí, že on má zájem se odstěhovat do , poškozená do ; v předmětném bytě by se tak mohli střídat při péči o nezletilou. Z protokolu o jednání soudu ze dne pak z vyjádření právního zástupce poškozené plyne, že poškozená souhlasí, resp. činí vůči obžalovanému ústupky (nebude požadovat náhradu za ztrátu práva nájmu), aby bylo dosaženo určitého smíru, resp. dohody, tedy aby přestala být nájemkyní příslušného bytu. Příslušný smír byl následně soudem schválen usnesením ze dne , č. j. 8 C 67/2021-113).

188. Soud taktéž provedl důkaz jednotlivými listinami tzv. **opatrovnického spisu vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 23 P 142/2020 (původně pod sp. zn. 23 Nc 1604/2019)** a vyseletoval listiny dle svého uvážení (tj. trochu jiné jak vybral soud odvolací - viz č.l. 926 spisu), tak aby si zajistil co nejvíce bezprostřední dojem z takového spisu; předmětem zmíněného spisového materiálu jsou opakované návrhy poškozené (dále případně i jako „matka nezletilé“) i obžalovaného (dále případně i jako „matka nezletilé“) na úpravu poměrů k dceři. V průběhu hlavního líčení vzaly strany na vědomí, že příslušný opatrovnický spis má aktuálně 954 stran (přesto, že aktuálně je nezletilá čtyři a půl roku stará!!!), přičemž spisový materiál obsahuje opakované návrhy na vydání různých předběžných opatření, příp. návrhy na úpravu poměrů k nezletilé, příp. na úpravu styku s ní, podávané jak ze strany obžalovaného (v pozici otce), tak i ze strany poškozené (v pozici matky). Z návrhu na úpravu poměrů k nezletilé (datovaný ke dni) vyplývá, že poškozená tvrdí okolnosti rozhodné pro určení péče a stanovení výživného jak na její straně, tak i na straně obžalovaného (zejména osobní a majetkové poměry); přílohou takového návrhu je mimo jiné návrh ze dne (viz výše listinné důkazy ve vztahu ke spisovému materiálu sp. zn. 6 C 10/2019). Z vyjádření obžalovaného k návrhu poškozené ze dne 9 vyplývá, že poškozená nedovolí obžalovanému být samostatně s dcerou ani dvě hodiny i přesto, že již sama nekojí a obžalovaný je plně způsobilý k péči o dceru včetně krmení. Z návrhu na přerušování řízení ze dne vyplývá zájem poškozené o přerušování

řízení, k čemuž došlo usnesením zdejšího soudu, č. j. 23 Nc 1604/2019-29, nicméně dne [REDAKCE] navrhuje poškozená v tzv. opatrovnickém řízení pokračovat s poukazem na aktuální vývoj rodinné situace, přičemž vzhledem k agresivní povaze obžalovaného navrhuje mu umožnit styk s dcerou pouze pod dozorem sociální pracovnice; v řízení o svěřeni do péče a určení výživného a úpravu styku pak soud vydal usnesení, č. j. 23 Nc 1604/2019-34, ze dne [REDAKCE] kterým v řízení dále pokračoval. Následně dne [REDAKCE] podávají rodiče obžalovaného návrh na úpravu styku s nezletilou, přičemž v takovémto návrhu uvádějí, že poškozená jim brání ve styku s nezletilou, jelikož jim nedůvěřuje, domáhají se toho, aby jim byl umožněn částečně (příp. naprosto) rovnocenný styk tak, jak je umožněn druhým prarodičům. Z emailové komunikace na č. l. 44-46 spisu plyne vyjasňování nesrovnalostí mezi poškozenou a rodiči obžalovaného, kdy poškozená odkazuje tehdejšího tchána a tchyni na kontakt s nezletilou v době, kdy má nezletilou převzatou ke styku otec (obžalovaný), poškozená je připravena umožnit styk otcovským prarodičům až ve chvíli, kdy obžalovaný jim takovýto styk nebude umožňovat. I přesto, že poškozená uvádí, že netušila, že obžalovaný jim neumožňuje styk s nezletilou, přičemž pokud v tom bude i nadále pokračovat hodlá se do takovéto situace vložit, je ze strany rodičů obžalovaného napadána, že nepochopila obsah emailu, že nemá hrát divadlo a překrucovat skutečnosti, zvláště pak za situace, kdy ví, že obžalovaný jim takovýto styk s jejich vnučkou neupírá. Návrhem na vydání předběžného opatření ohledně úpravy výchovy a styku otce s nezletilou ze dne [REDAKCE] se poškozená domáhá toho, aby byla nezletilá prozatímně svěřena do její péče a aby obžalovanému bylo určeno výživné. Poškozená uvádí, že se obžalovanému snažila vyjít vstříc (*mysleno pravděpodobně po jejím definitivním odchodu z domácnosti*) poté, co obžalovaný neustále požadoval po poškozené, aby jej informovala, co se s nezletilou děje. Poškozená namítá, že s ní obžalovaný velmi nevybíravě zachází, kdy při předání nezletilé ke styku dceru ani nepozdraví, vytrhne jí poškozené, kterou pravidelně častuje agresivní či vulgární poznámkou před tím, než odejde. Poškozená uvádí, že z obžalovaného má vzrůstající obavy, když zmiňuje též fyzické napadení víčkem od PET lahve, přičemž její strach je umocněn z toho, že obžalovaný vlastní střelnou zbraň. Poškozená zdůrazňuje, že se s obžalovaným snažila dohodnout ohledně veškerých společných záležitostí s ohledem na [REDAKCE] a vyřešit vše pokojnou cestou, nicméně toto možné není. V příslušném návrhu na vydání předběžného opatření poškozená taktéž rekapituluje jednotlivé okolnosti, které uváděla v dřívějších návrzích ([REDAKCE]), když se vrací k soustavnému psychickému týrání ze strany obžalovaného, nátlaku ze strany jeho rodiny, útlaaku, vyhrožování, omezování ve svéprávnosti její osoby, monitorování jejích aktivit, popř. podmiňování, resp. zákaz jejího styku s členy její rodiny; zmiňuje taktéž, že v druhém čtvrtletí roku [REDAKCE] se pokusili obnovit společné soužití, avšak neúspěšně. Z příloh takového návrhu (print screeny SMS zpráv) vyplývá, že poškozená nechce řešit jednotlivé záležitosti prostřednictvím SMS zpráv či emailů (elektronicky), ale osobně, popř. ze zpráv plyne, že obžalovaný poškozenou poučuje, co má dělat, jak má chápat jeho roli, přičemž nabádá poškozenou, aby si přečetla odbornou literaturu. Obžalovaný též poškozenou napadá, že ona se rozhodla jim komplikovat celý život (*mysleno pravděpodobně svým odchodem ze společné domácnosti*), a proto si bude muset na jednotlivá úskalí zvyknout; poškozená těmto nařčením oponuje, pokouší se ospravedlnovat, proč jednotlivé své kroky činí. Obžalovaný v takovéto komunikaci též poškozenou napadá, že má zdravotní problémy již dlouho, nicméně, že takovéto problémy prášky na kašel nevyřeší, proti takovémuto jednání se poškozená značně ohrazuje. Obžalovaný poškozenou též napadá, že selhala jako [REDAKCE] i matka, napadá její výchovné kompetence. V rámci takovéto komunikace poškozená též oznamuje obžalovanému, že v době své zdravotní indispozice se chtěla domluvit na jiný termín předání dcery, nicméně to obžalovaný zmaňuje, resp. činí vůči ní výpady (viz č. l. 75 či 77 spisu). Obžalovaný opakovaně zmiňuje, že je poškozená psychicky narušená a uvádí,

že se dcera musí koukat pořád na ty samé ksichty; na to poškozená reaguje, že se obžalovaného bojí a že ví, že se jí bude prostřednictvím dcery mstít. Obžalovaný taktéž opakovaně uvádí (viz č. l. 83 spisu), že poškozená není schopna se o jejich společnou dceru postarat, že má problém, před kterým se schovává. V průběhu takovéto konverzace je patrná vzrůstající apatie poškozené vůči výpadům, které obžalovaný činí, její navazující nechuť se s obžalovaným dále bavit, příp. se s ním na něčem domlouvat (jedná se o SMS komunikaci na č. l. 58-112 spisu, či č.l. 121 spisu, kde obžalovaný uvádí, aby poškozená počkala, než jí zaberou tabletky). Z usnesení zdejšího soudu ze dne [REDAKCE], č. j. 23 Nc 1604/2019-119, plyne že návrh matky na vydání předběžného opatření byl zamítnut s poukazem na skutečnost, že dcera je v její péči a není dána potřeba zatímní úpravy poměrů; pokud se jedná o úpravu styku obžalovaného s nezletilou, takovouto otázku předběžným opatřením řešit nelze. Návrhem ze dne [REDAKCE] se bratr obžalovaného a jeho partnerka domáhají úpravy styku s nezletilou v němž mj. uvádí, že poškozené několikrát doporučovali návštěvu odborného lékaře a nabízeli jí i jejich soustavnou pomoc s jejím psychickým a neobvyklým stavem. Z vyjádření poškozené k návrhu rodičů obžalovaného ze dne [REDAKCE] plyne, že poškozená poukazuje na rapidní zhoršení vztahů mezi jí a otcem obžalovaného přibližně 14 dnů po porodu, když jí začal bezdůvodně napadat, že je proti němu a matce obžalovaného zaujatá. Poškozené bylo neustále opakováno, že musí vyhledat odbornou pomoc, že je psychicky narušena, bylo jí vyhrožováno, že jí zavřou do klece; tím ztratila jakoukoli důvěru v rodiče obžalovaného. Z protokolu o jednání ze dne [REDAKCE] plyne, že poškozená ve svém výslechu uvedla, že po narození dcery (*mysleno v prvním týdnu až 14 dnech po porodu*) bylo vše v pořádku, obžalovaný jí též s péčí o nezletilou pomáhal, v případě, kdy poškozená navrhovala obžalovanému, aby jí s péčí o dceru pomohl, ten jí odkázal, že je na rodičovské dovolené. Poškozená následně popisuje skutečnosti rozhodné pro úpravu péče a stanovení výživného při takovémto jednání s tím, že dále zdůraznila, že se nikdy neléčila s psychickými problémy, není závislá na žádných návykových látkách. K dotazům otce obžalovaného na poškozenou v tom směru, že otcovským prarodičům je upíráno právo stýkat se s jejich vnučkou ve stejném rozsahu jak tak mohou činit rodiče poškozené, poškozená uvedla, že ke svým rodičům odešla při odchodu [REDAKCE] z toho důvodu, že to vyžadovaly její finanční možnosti, jelikož nemá vlastní bydlení, není to dáno tím, že by ji o to její rodiče prosili. Ke konfrontaci s matkou obžalovaného při takovémto jednání pak poškozená uvedla, že doslova „zapomněli“, že jí přibližně 14 dnů po porodu otec obžalovaného velmi hrubým vulgárním způsobem napadal, posílal jí do léčebny a vyhrožoval jí, že na ni ví spoustu věcí z minulosti, které případně použije; obžalovaný takovýmto výpadům pouze přihlížel. V navazujícím výslechu obžalovaný jako první okolnost uvedl, že se poškozená z domácnosti odstěhovala naprosto bezdůvodně, nikoli z donucení, ale v obou případech dobrovolně, po porodu začal pozorovat změny v jejím chování, kdy mu dceru odpírala, zakazovala mu k ní chodit a starat se o ní. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne [REDAKCE], č. j. 23 Nc 1604/2019-172, byla mj. nezletilá svěřena do výlučné péče matky a otcí bylo stanoveno výživné v odpovídající výši. Soud v odůvodnění rozsudku poukazuje na skutečnost, že vztahy v rodině jsou napjaté, přičemž v nejlepším zájmu dítěte není střídavá péče o nezletilou, zvláště pak za situace, kdy obžalovaný zpočátku prakticky o střídavou péči ani neusiloval. Opatrovnický soud taktéž výslovně uvádí, že rodiče obžalovaného vykazují značně negativní vztahy a postoj vůči poškozené, když např. otec obžalovaného poškozenou nazval jako odporného arogantního nepřizpůsobivého člověka s jakým se v životě nesetkal, přičemž je zde reálná obava, že by takovýto názor otec obžalovaného mohl prezentovat před nezletilou. Předmětný rozsudek byl následně částečně změněn rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne [REDAKCE], č. j. 6 Co 75/2020-406, a to co do úpravy styku otce s nezletilou a zamítnutí návrhu otcovských prarodičů na úpravu styku s nezletilou. V odůvodnění rozsudku (viz odstavec 32) odvolací

soud zcela jasně vyslovil závěr, že se nebude zabývat okolnostmi, které vedly k zániku [REDAKCE] a ke skutečnostem, proč rodiče připravili nezletilou o ucelenou rodinu, hodnotí vztahy mezi rodiči jako velmi napjaté, přičemž ke zklidnění vztahu přispělo až vydané předběžné opatření. Dle názoru odvolacího soudu matka, resp. poškozená umožňovala obžalovanému styk s nezletilou, i když ne v takovém rozsahu, jak by si obžalovaný představoval. Pokud se jedná o tzv. „únos“ nezletilé obžalovaným, tak odvolací soud s takovýmto jednáním vyslovuje zcela striktní nesouhlas. Pokud se jedná o úpravu styku otcovských prarodičů s nezletilou, neupravil odvolací soud takovýto jejich styk právě s poukazem na rozsah styku obžalovaného s nezletilou. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne [REDAKCE], č. j. 23 Nc 1604/2019-181, došlo k zamítnutí návrhu bratra obžalovaného a jeho partnerky na úpravu styku. Z vyjádření poškozené ze dne [REDAKCE] plyne, že poškozená je opakovanými „únosy“ nezletilé při styku otce s nezletilou velmi traumatizována, ví, že jí obžalovaný takovýmto jednáním trestá, přičemž považuje takovéto jednání za ventilování jeho agresivity vůči ní. Ve vyjádření taktéž poukazuje na agresivní chování obžalovaného vůči její osobě za doby společného soužití, což vedlo poškozenou k podání trestního oznámení, k jehož podání vedlo poškozenou nejenom chování obžalovaného vůči její osobě, ale i jeho obdobné chování vůči jeho bývalým partnerkám. Usnesením zdejšího soudu ze dne [REDAKCE], č. j. 23 Nc 1604/2019-24, bylo matce vyhověno v tom směru, že soud vydal předběžné opatření, kterým obžalovanému uložil, aby předával nezletilou v bydlišti matky, poškozené naopak zamítl návrh na prozatímní určení výše výživného a rozsah úpravy styku obžalovaného s nezletilou, což odůvodnil mj. skutečností, že ve věci probíhají úkony řízení před odvolacím soudem o úpravu péče o nezletilou a stanovení výživného, resp. o úpravu styku s ní (viz předešlý rozsudek Krajského soudu z č. l. 406 spisu). Ze zprávy Městského úřadu [REDAKCE] – OSPOD ze dne [REDAKCE] vyplývá vyhrocená situace mezi poškozenou a obžalovaným, kdy oba mezi sebou *nekomunikují, nesnaží se domluvit, nevyužili* nabízené odborné pomoci; oběma byla doporučeno navštívit Krizové centrum v [REDAKCE] a využít služeb mediátorky [REDAKCE]. Ze zprávy o spolupráci vystavené Krizovým centrem dne [REDAKCE] (žurnalizováno na č. l. 340 spisu) vyplývá, že terapeutická sezení, jejichž předmětem mělo být řešení rodičovských rozepří a uspořádání péče o nezletilou, stejně jako odstranění vzájemných pochybností o způsobu pečování o nezletilou, byla přerušena z důvodu na straně obžalovaného, který namítal nevěrohodnost sociální pracovnice, přičemž prvé naplánované sezení bylo ukončeno předčasně vzhledem k psychickému vypětí poškozené. Ze zprávy téhož krizového centra ze dne [REDAKCE] plyne diktování podmínek spolupráce ze strany obžalovaného, který požaduje, aby mediace vedl zapsaný mediátor, což je pro poškozenou nepřipustné, neboť by to pro ni znamenalo dojíždění a trávení delší doby spolu s obžalovaným; sama sociální pracovnice upozorňuje na skutečnost, že v případě, kdy obavy poškozené z jejího týrání jsou oprávněné, je nutné k mediaci jako takové přistupovat značně obezřetněji. Rozsudkem ze dne [REDAKCE], č. j. 6 Co 74/2020-373, krajský soud zamítl odvolání bratra obžalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Prachaticích ze dne [REDAKCE], č. j. 23 Nc 1604/2019-181, s poukazem na skutečnost, že v rodině obžalovaného panují nekonfliktní vztahy, přičemž styk s nezletilou se má odehrávat v průběhu styku otce s nezletilou. Z usnesení Ústavního soudu ČR ze dne [REDAKCE] sp. zn. IV. ÚS 1228/2020 vyplývá, že ústavní stížnost obžalovaného byla odmítnuta, přičemž ústavní soud mimo jiné poukázal na fakt, že obecné soudy se plně vypořádaly s dokazováním ve věci nezletilé, pro potřeby budoucí úpravy poměrů nezletilé je nutné situaci v rodině uklidnit a stabilizovat, přičemž jakékoli rozpory mohou být pro dětskou psychiku velmi traumatizující. Odmítnutím ústavní stížnosti obžalovaného skončilo i další řízení, které bylo u Ústavního soudu ČR vedeno pod sp. zn. IV. ÚS 2861/2020 (viz usnesení na č. l. 428 tohoto spisu), v němž Ústavní soud ČR mimo jiné zdůraznil, že obecné soudy se plně vypořádaly s okolnostmi, které neodůvodňují svěřeni nezletilé do

střídavé péče; závěry obecných soudů nejsou v kolizi se zájmy nezletilé. Z usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne [REDAKCE], č. j. 6 Co 583/2020-69, kterým odvolací soud rozhodoval o odvolání otce proti usnesení zdejšího soudu ze dne [REDAKCE], č. j. 23 Nc 1604/2019-35, vyplývá, že otec v odvolání poukazuje na zášť vyřizující soudkyně poté, co si dovolil on dovolil (*mysleno unést nezletilou*), a za co je třeba jej ztrestat vyloučením z péče, přitom právě otec takovýmto „únosem“ bedlivě dbal na zájem dítěte a ověřoval dopad jeho rozhodnutí, když veškerou situaci konzultoval s psychologem. Odvolací soud poukázal na skutečnost, že sama matka uváděla, a v tomto ji odvolací soud též uvěřil, že se situace mezi ní a otcem částečně zklidnila, matka otci dítě předává, otec jej přebírá, a to za situace, kdy ve věci je dále pokračováno v odvolacím řízení. Samotné nevrácení nezletilé ze styku však bylo vyhodnoceno jako velmi nevhodné. Z návrhu matky o věci významné, na níž se rodiče nemohou dohodnout (změna bydliště nezletilé) ze dne [REDAKCE] vyplývá, že matka opět tvrdí okolnosti rozhodné pro rozhodnutí o daném předmětu řízení, přičemž uvádí, že důvod pro podání takového návrhu je nesouhlas obžalovaného s takovouto úpravou (změna bydliště), a to za situace, kdy vztahu mezi nimi jsou napjaté a jakákoli dohoda ohledně nezletilé je s obžalovaným prakticky nemožná; v předmětném návrhu poškozená též poukazuje na své obavy z nestabilního chování a nestabilního psychického stavu obžalovaného, který v současné době navštěvuje psychologa, trpí depresi, přičemž proti jeho osobě je vedeno toto trestní stíhání (mysleno trestní stíhání vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 4 T 34/2021). Z námitek podjatosti žurnalizovaných na č. l. 521-540 spisu vyplývá, že poškozená považuje za zcela absurdní, aby věc řešil soudce okresního soudu, který se sám v trestní věci z důvodu podjatosti vyloučil, a to mj. pro jeho vztah k otcovským prarodičům. Z žádosti o přijetí dítěte k předškolnímu vzdělávání (žurnalizováno na č. l. 527-527 spisu) vyplývá, že poškozená podala žádost o zapsání dítěte do mateřské školy, přičemž z rozhodnutí mateřské školy se sídlem [REDAKCE], ze dne [REDAKCE] bylo takovéto žádosti vyhověno; z odvolání obžalovaného ze dne [REDAKCE] vyplývá, že obžalovaný s takovýmto zápisem nezletilé do mateřské školy nesouhlasí, neboť správní orgán rozhodl i přesto, že mu nebyl znám názor, resp. souhlas druhého z rodičů. Z návrhu matky o věci významné, na níž se rodiče nemohou dohodnout spojený s návrhem na vydání předběžného opatření (návrh na nahrazení souhlasu druhého rodiče s podáním přihlášky do mateřské školy) vyplývá, že poškozená dne [REDAKCE] podala návrh, který je vynucený odvoláním obžalovaného ohledně zápisu nezletilé do mateřské školy. V návrhu poškozená poukazuje na skutečnost, že obžalovaný se jí i nadále snaží ovládat prostřednictvím obstrukčních jednání, čímž jí brání vést svobodný život, když prostřednictvím nezletilé omezuje svobodu poškozené mj. tím, že diktuje poškozené, kde má bydlet. Takovéto kroky otce považuje matka pouze za mstu a snahu po komplikování jejího života. Usnesením ze dne [REDAKCE], č. j. 6 Co 872/2021-595, rozhodl krajský soud o odvolání proti usnesení zdejšího soudu ze dne [REDAKCE], č. j. 23 P 142/2020-563, kterým byl mj. zamítnut návrh otce na vydání předběžného opatření na svěření nezletilé do jeho péče s tím, že opět krajský soud zdůraznil, že návrhovateli neprokázal naléhavost prozatímní úpravy poměrů. Z usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne [REDAKCE], č. j. 6 Co 873/2021-599, jímž bylo rozhodnuto o odvolání matky proti usnesení zdejšího soudu ze dne [REDAKCE], č. j. 23 P 142/2020-584, došlo k zamítnutí návrhu poškozené na omezení rodičovské odpovědnosti obžalovaného v rozsahu v kterém se matka domáhala rozhodnutí obžalovaného na úseku předškolního vzdělání nezletilé, když opět odvolací soud poukázal na fakt, že rozhodnutím o takovémto předběžném opatření by došlo k rozhodnutí v merituu věci předběžným opatřením bez projednání věci v jednání. Usnesením ze dne [REDAKCE], č. j. 6 Nc 1312/2021-603, pak krajský soud rozhodl o námitce podjatosti poškozené v tom směru, že soudce JUDr. Jiří Mühlstein není podjatý v dané věci, když mj. poukázal i na skutečnost, že žádné okolnosti nenasvědčují tomu, že by daný soudce měl určitý vztah

k rodičům obžalovaného, tedy že by měl určitý vztah k účastníkům řízení. Usnesením ze dne [REDAKCE], č. j. 23 P 142/2020-650, zamítl zdejší soud návrh matky na vydání předběžného opatření ohledně přihlášení nezletilé do předškolního vzdělávání, když opět poukázal na skutečnost, že nebyla zde prokázána potřeba zatímní úpravy poměrů. Z návrhu obžalovaného ze dne [REDAKCE] mj. vyplývá, že soud fakticky legalizuje protiprávní jednání matky, ustupuje jejímu agresivnímu způsobu vedení sporu a záměru a snaze o minimalizaci kontaktu obžalovaného s nezletilou, přičemž takovéto kroky soudu vytrhávají nezletilou z jejího rodiště a vedou k trvajícím bezdůvodnému omezování péče obžalovaného o dceru. Z takovéhoho důvodu obžalovaný navrhuje opět prozatímně upravit poměry k nezletilé tak, jak cituje v návrhu. Okresní soud v Prachaticích následně rozsudkem ze dne [REDAKCE], č. j. 23 P 142/2020-686, udělil souhlas matce nezletilé k zápisu nezletilé do mateřské školy a zamítl návrh otce na změnu péče, resp. na rozhodnutí o střídavé péči. Nálezací soud uvedl, že návštěva školky nezletilou v [REDAKCE] je v jejím nejlepším zájmu, důvodem pro zamítnutí návrhu otce na střídavou péči pak byla zejména špatná komunikace rodičů mezi sebou navzájem, přičemž probíhající trestní stíhání v této věci (tj. 4 T 34/2021) nebylo hlavním důvodem, který soud k takovémuto rozhodnutí vedl. Ze zprávy Městského úřadu [REDAKCE] – OSPOD ze dne [REDAKCE] vyplývá, že u rodinných poměrů nezletilé nastaly nové skutečnosti, když poškozená podala dne [REDAKCE] trestní oznámení, resp. podnět k Policii ČR ohledně podezření z pohlavního zneužití nezletilé obžalovaným; aktuálně probíhá asistovaný styk obžalovaného s nezletilou. Kolizní opatrovník nebyl schopen konstatovat, zdali je takovéto trestní oznámení poškozené toliko účelovým jednáním, které je vyvolané dlouhodobým oboustranně vyhoceným sporem o nezletilou, popř. zdali nedochází ze strany obou rodičů k manipulaci s nezletilou, či zdali rodiče netrpí duševní poruchou. Z rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne [REDAKCE], č. j. 6 Co 1501/2021-738, vyplývá, že odvolací soud potvrdil rozsudek zdejšího soudu ze dne [REDAKCE], č. j. 23 P 142/2020-686, přičemž z odůvodnění takovéhoho rozsudku (viz odstavec 13 a 14) vyplývá, že zahájení úkonů trestního řízení pro podnět poškozené z údajného pohlavního zneužívání nezletilé vůbec nebylo tím hlavním kritériem, proč odvolací soud potvrdil rozsudek soudu I. stupně; důvodem pro potvrzení takovéhoho rozsudku byly úplně jiné okolnosti spočívající v nejlepším zájmu nezletilé a skutečnosti, že nezletilá byla svěřena do výlučné péče matky, kde prospívá. Z usnesení Okresního soudu v Prachaticích ze dne [REDAKCE], č. j. 23 P 142/2020-18, vyplývá, že obžalovaný je oprávněn se na základě předběžného opatření stýkat s nezletilou toliko za přítomnosti asistovaného styku, resp. za přítomnosti pracovníka zařízení [REDAKCE], a to každou středu v týdnu. Z usnesení téhož soudu ze dne [REDAKCE], č. j. 23 P 142/2020-24, vyplývá, že soud zamítl návrh otce na vydání předběžného opatření, kterým by byla uložena povinnost matce předat dítě do neutrálního prostředí k uskutečnění styku. Z návrhu rodičů obžalovaného ze dne [REDAKCE] vyplývá, že se otcovští prarodiče domáhají úpravy styku s nezletilou s ohledem na vydané předběžné opatření, kterým byl uložen obžalovanému asistovaný styk s nezletilou. Poukazují na to, že takovýto jejich rozsah styku je absolutně nedostatečný, matka jim brání ve styku s nezletilou, a to i přesto, že k nezletilé mají vytvořený silný citový vztah. Svá tvrzení následně dokládají emailovou komunikací mezi nimi a poškozenou, v níž poškozená uvádí, že s jejich stykem, nemá problém, že styku nechce bránit, nicméně ten že se uskuteční v organizaci [REDAKCE], a to vzhledem k probíhajícímu trestnímu řízení. Z návrhu rodičů obžalovaného ze dne [REDAKCE] plyne, že navrhovatelé chtějí prozatímně upravit styk s nezletilou, a to ze shodných důvodů, jak popsali v návrhu, který předešlého dne podali v meritu věci. Z usnesení zdejšího soudu ze dne [REDAKCE] č. j. 23 P 142/2022-46 (vydáno JUDr. Petrem Kolbanem) se podává, že návrh na vydání předběžného opatření byl soudem zamítnut, neboť by se jednalo o skutečnost, že předmětným usnesením se bez projednání věci nahrazuje rozhodnutí ve věci samé, přičemž

za situace, kdy teprve začínají úkony trestního řízení ohledně návrhu matky, nelze předjímat jakých výsledků takovéto prověřování policejního orgánu dospěje. Zdejší soud následně usnesením ze dne [REDAKCE], č. j. 23 P 142/2020-71, zamítl návrh otce na zrušení předběžného opatření, kterým došlo k redukci styku obžalovaného s jeho dcerou, a to pouze na jednu hodinu jedenkrát týdně ve středu prostřednictvím asistovaného styku. Takovému usnesení předcházela návrh ze dne [REDAKCE] v němž obžalovaný poukazuje na to, že jedna hodina týdně je naprosto nedostatečná, přičemž takováto úprava je v rozporu se zájmy nezletilé a v rozporu též s judikaturou ústavního soudu. Obžalovaný též poukazuje na skutečnost, že adekvátním řešením může být styk s nezletilou za asistence osob nezletilé příbuzných. Z vyjádření matky ze dne [REDAKCE] plyne, že se poškozená snaží toliko chránit nezletilou a snaží se jí vytvořit klidné a neutrální prostředí, a to za situace, kdy nezletilá je odkázána na dospělé osoby; poukazuje taktéž na skutečnost, že nezletilá dcera je vystavena působení ze strany prarodičů, kteří jsou vůči ní negativně naladěni. Z usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne [REDAKCE], č. j. 6 Co 254/2022-83, plyne, že jednotlivé postupy soudu prodlužují účastníci, a to *zejména otec a otcovští prarodiče*, kteří podávají ve většině případů *nedůvodné návrhy i odvolání*. Z usnesení krajského soudu ze dne [REDAKCE] č. j. 6 Co 251/2022-88, pak vyplývá, že návrh otce na zrušení předběžného opatření uloženého usnesením zdejšího soudu, č. j. 23 P 142/2020-71, byl zamítnut. Z usnesení Okresního soudu v Prachaticích ze dne [REDAKCE], č. j. 23 P 142/2020-14, vyplývá, že předběžné opatření uložené usnesením č. j. 23 P 142/2020-18 se zrušuje, přičemž obžalovanému se stanovuje asistovaný styk každý čtvrtek v týdnu v délce dvou hodin. K takovému kroku přivedlo nalézací soud mj. stanovisko opatrovníka, přičemž nalézací soud též poukázal, že od podání trestního oznámení uplynula určitá doba. Z vyjádření matky k návrhu otcovských prarodičů na úpravu styku (podáno soudu dne [REDAKCE]) vyplývá, že matka nebrání styku nezletilé s prarodiči, nezletilou se snaží pouze chránit, přičemž rodičům obžalovaného bylo nabídnuto, že se mnou s nezletilou stýkat jedenkrát za měsíc v rámci asistovaného styku, není tedy pravdou, že by rodiče obžalovaného byli ze styku vyloučeni. Z protokolu o jednání ze dne [REDAKCE] vyplývá soustavně negativní postoj rodičů obžalovaného vůči poškozené, který se např. projevuje tím, že i když chválí nezletilou v jejím vývoji, tak popírají zásluhy, které na jejím vývoji má matka. Z protokolu též plyne, že nezletilá nesděluje matce, jak probíhá její styk s otcem a otcovskými prarodiči (to jak za doby před, tak i po vydání předběžného opatření), matka je toho názoru, že otcovští prarodiče navádí nezletilou vůči její osobě, přičemž v dobách, kdy se nezletilá vracela ze styku s otcem, tak postupně se její stav zlepšil, byla v pořádku, nevykazovala žádné nestabilní projevy. Poškozená nemá žádný vztah k otcovským prarodičům, neboť zlom nastal ve chvíli, kdy ji rodiče obžalovaného napadli, že je psychicky labilní a že by měla vyhledat pomoc; její vztah k nim je neměnný, přičemž byl ještě dále více negativně umocněn tím, že se podíleli na únosu nezletilé, resp. obžalovanému s takovýmto únosem pomáhali. Z rozsudku Okresního soudu v Prachaticích ze dne [REDAKCE], č. j. 23 P 142/2020-784 (věc rozhodnutá JUDr. Petrem Kolbanem) vyplývá hodnotící stanovisko soudu činěné pouze pro potřeby řízení o úpravě styku otcovských prarodičů s nezletilou, přičemž nalézací soud rozvádí, že hlavní jádro *aktuálního* problému tkví v neuspořádaných vzájemných vztazích mezi rodiči nezletilé, kteří nebyli schopni se vyrovnat se zánikem jejich [REDAKCE], resp. nechápou odlišné role partnerů a rodičů. Soud uvádí, že na straně matky je podezřívavost odůvodněna negativními zkušenostmi s rodiči obžalovaného, což vedlo k její traumatizaci, na straně otce jsou prvky, které vedou k narušení rodičovského vztahu patrné zejména v oblasti tvrdošíjného lpění na spravedlivém až rovném kontaktu s nezletilou. Právě z takovýchto důvodů jsou oba rodiče nezletilé přestárlými dětmi, kteří upřednostňují své osobní zájmy před zájmy nezletilé, tedy své egoistické zájmy, které prosazují na úkor druhého. Do této vzájemné bitvy (myšleno však aktuálně probíhající bitvy) vstupují zejména otcovští prarodiče, kteří taktéž požadují,

aby měli rovnoprávný přístup ke styku s nezletilou. *Odstavec 26 takovéhoho rozsudku je pak snahou po mediačním působení soudu na rodiče nezletilé, příp. též rodiče obžalovaného, tedy má dojít ke vytvoření určité prevence před v budoucnu vzniklými problémy, logicky však musel mít příslušný samosoudce na paměti fakt, že musí vážít formulaci jednotlivých okolností a skutkových závěrů takovým způsobem, aby nezavdal důvody po podjatosti své osoby v rámci trestního stíhání (kde vystupoval, a i nadále vystupuje, v roli předsedy senátu).*

189. Všechny shora provedené důkazy nadepsaný soud provedl a hodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu podle svého vnitřního přesvědčení založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich vzájemném souhrnu a dospěl k jednoznačnému závěru o vině obžalovaného projednávaným skutkem v rozsahu uvedeném ve výrokové části tohoto rozsudku. Soud se zaměří, s ohledem na detailní popis důkazů shora, spíše na popsání jednotlivých rozporů mezi nimi a na celkové shrnutí věci.
190. Pokud se jedná o hodnocení věrohodnosti výpovědi obžalovaného, poškozené [REDAKCE] a dalších svědků je soud toho názoru, že výpověď obžalovaného je značně nevěrohodná, neboť obžalovaný reprodukuje rozhodující skutečnosti výrazně zkresleně až lživě, celou problematiku trestní věci bagatelizuje; tento jeho projev však nemusí být záměrný (ač by právo na to lhát jakožto obžalovaný měl), nýbrž může souviset s jeho osobnostními rysy tak, jak je popsala [REDAKCE] (narcistické sklony, nadhodnocování svých schopností, pozitivnější náhled na sebe samotného v porovnání s objektivní realitou, posilování sebehodnoty skrze ponižování a komandování druhých apod.). Je nutné předeslat, že atypičnost dokazování trestné činnosti proti rodině a dětem (část druhá, hlava IV tr. zákoníku) spočívá ve skutečnosti, že primárním zdrojem poznatků o deliktním chování pachatele bývá zpravidla oběť trestné činnosti. Soud tak porovnával skutečnosti líčené poškozenou s tvrzeními, které sdělil ve své výpovědi obžalovaný, rodinní příslušníci z řad rodiny [REDAKCE] a [REDAKCE], další svědci z okruhu přátel poškozené, bývalí pracovní kolegové obžalovaného, osoby, které poskytovaly terapeutickou pomoc či jinak do vztahu terapeuticky intervenovaly, a osoby, které mají z minulosti zkušenosti s partnerskými vztahy obžalovaného (svědkyně [REDAKCE] a [REDAKCE]); bylo přihlédnuto, jak provedeno shora, též k závěrům znaleckých posudků (u [REDAKCE] i k jejímu doplňujícímu výslechu).
191. Již na tomto místě je nutné vyjádřit určité překvapení nad tím, že ačkoliv byl obžalovaný konfrontován s drtivou většinou důkazů (nezúčastnil se toliko posledního hlavního líčení ve věci), a takovéto důkazy byly pro něj značně negativní², nevyjádřil po jejich provedení v rámci hlavního líčení v rámci vyjádření se žádné pozdvižení či kategorický nesouhlas. Jak plyne z konstantní judikatury Evropského soudu pro lidská práva (viz např. rozhodnutí ve věci John Murray proti Spojenému království [GC], § 47, či ve věci Ibrahim a ostatní proti Spojenému Království [GC], § 269) právo obžalovaného odepřít výpověď není právem absolutním a je podrobena řadě výjimek. Tou nejzásadnější je skutečnost, že na mlčení obžalovaného, či jeho neadekvátní reakci (pasivita, selektivní vyjadřování k určitým skutečnostem), sice nelze postavit závěr o jeho vině, avšak lze vzít při hodnocení důkazů (např. věrohodnosti výpovědi obžalovaného) v úvahu fakt, že se obžalovaný nevyjádřil ke skutečnostem, které zjevně svědčí o *nutnosti jeho reakce*, a které v rámci dokazování *předložila obžaloba* (popř. vyhledal a *provedl soud*), přičemž takovéto důkazy usvědčují obžalovaného. Soud tak zcela respektuje právo obžalovaného odmítnout vypovídat, popř. se vyjadřovat

² Bývalé podřízené popisovaly jeho zlé jednání s nimi, kamarádky poškozené líčily okolnosti, které jim poškozená sdělovala, bývalá partnerka a dcera jiné bývalé partnerky jej označily prakticky za rozvraceče, vypočítavého jedince, dcera již zesnulé ex partnerky vyjádřila zcela zjevný despekt až zhnusení nad obžalovaným (tomu mj. nalézací soud rozumí vzhledem k tomu, že svědkyně dávala chování obžalovaného k její matce do příčinné souvislosti s jejím úmrtím).

toliko k okolnostem, které sám uzná za vhodné, nicméně nelze přehlédnout, že obžalovaný toliko selektivně reagoval na některé provedené důkazní prostředky, a to navíc obecnými formulacemi (popř. dodáním vyselektované elektronické komunikace, ke které se soud vyjádří níže). Za takovéto situace je nutné projev obžalovaného při hlavním líčení dát do souvislosti s jeho tvrzeními (viz jeho výpověď) a dospět k nevěrohodnosti obžalovaného, neboť mnoho z okolností zjištěných prováděním jednotlivých důkazů (výslechem svědků) bylo natolik zásadních a fatálních, že vyžadovaly reakci obžalovaného, která však nenastala (např. tvrzení bývalých partnerek obžalovaného, jeho podřízených, svědkyně [REDACTED] apod.). Nešlo taktéž v rámci hlavního líčení přehlédnout, že pokud vypovídaly svědkyně z řad bývalých zaměstnankyň (tyto svědkyně obžalovaný nazýval lopaty, biofarma), které povětšinou působily značně nervózně, utáple, projevoval se obžalovaný vcelku sebevědomě³, naopak v případě výpovědí velmi rozhodných a rázných žen (kamarádky poškozené, matka poškozené, popř. svědkyně [REDACTED]) se obžalovaný „držel zpátky“. I tento fakt ostatně svědčí o tom, že obžalovaný své mocenské postavení uplatňuje toliko vůči osobám, které jsou dle jeho názoru zranitelné, slabší, resp. vůči němu v podřízenějším až závislém postavení.

192. Co se týče věrohodnosti obžalovaného, nelze taktéž přehlédnout jeho snahu stavit se do role oběti, osoby zneužitě či využitě. Dle jeho přesvědčení působil jen jako „inseminátor“, jakmile svou úlohu splnil, byl nepotřebný a bylo nutno jej odstranit. Tato interpretace je však mylná už jen z důvodu, že [REDACTED]
[REDACTED]. Poškozená se taktéž těšila na narození dítěte a založení úplné rodiny. Z takovéhoho důvodu již od doby [REDACTED] konstantně ignorovala určité projevy obžalovaného vedoucí k asymetrii rolí (např. vydírání [REDACTED]), nicméně tak činila ze zcela logických důvodů – snaha po narození dcery do úplné rodiny, pokus o obnovu vztahu, snaha žít ve vztahu *po vlastním* (nikoliv tedy se soustavnou intervencí rodiny obžalovaného); do této snahy zapadá i znalecký závěr [REDACTED], že se poškozená snažila jiným zavděčit, pochybovala o sobě, tedy neustále ustupovala nátlaku obžalovaného. I přesto, že poškozená uvádí určité nepohodlí a příkoří ve vztahu již před narozením dítěte (a mohla by se tudíž snažit prodlužovat období zlého nakládání stanovené ve skutkové větě v neprospěch obžalovaného), datuje bolestivost prožitků v rámci soužití s obžalovaným až do období od narození dítěte; zde opět [REDACTED] potvrdila, že vznik rodičovské role, rozpolcení pozornosti mezi partnera a dítě, popř. hormonální proměna a určité vytížení poškozené v péči o dítě byly pomyslnou „poslední kapkou“ a vnesly daleko větší zátěž na poškozenou, která nebyla schopna kompenzovat zlé nakládání obžalovaného s její osobou ze svých vnitřních zdrojů, což vedlo k tomu, že od narození dcery se prudce zhoršilo její duševní prožívání, resp. vzrostla její vnitřní tenze a bolest (díky tomu se např. u [REDACTED] mohla projevovat jako prakticky paralyzovaná). Je tudíž logické, že poškozená v jistý moment kategoricky s obžalovaným ukončila vztah za situace, kdy již byla trochu lépe za pomoci pomocných organizací a rodiny orientovaná v problematice (např. jí bylo známo, že slova obžalovaného o údajném odnětí dítěte, resp. že na ní pošle sociálku, nejsou tak reálná, bylo jí známo, že jí rodina poskytne zázemí a potřebnou pomoc); vztah pak přirozeně ukončila díky eskalaci fyzického napadání obžalovaného, který přešel od slovních urážek a výhrůžek, prosté hrozby pěstí, popř. zničení telefonu, k fyzickému napadení, což byla pro poškozenou nepřekročitelná hranice.

³ O jeho sebevědomí mj. svědčila i jeho řeč těla, když zaujímal daleko uvolněnější pozici, s rukou položenou na sousední židli (sebevědomější člověk přitom v rámci svého projevu vždycky zabírá svým tělem pokaždé více prostoru než člověk nesebevědomý, který je spíše schoulený).

193. Soud tak hodnotí výpověď poškozené jako naprosto autentickou, prostou jakéhokoliv zájmu poškodit obžalovaného, křivě jej obvinít z deliktního jednání proti *její* osobě a těžít tak z trestního stíhání v rámci soukromoprávních (tj. civilních či opatrovnických) řízení. V průběhu obou výpovědí poškozená líčila jednotlivé okolnosti prakticky shodně, byla taktéž schopna reagovat na doplňující dotazy, popř. konfrontace se závěry či pochybnostmi, které v odůvodnění usnesení vyjádřil odvolací soud. Vykazovala též znaky akutní a autentické tenze (napětí, obezřetnost), často měnila tón hlasu, s kterým bezprostředně (ruku v ruce) korespondovaly nonverbální projevy jejího těla (zkřížené ruce, svírání rukou mezi stehny, přihrbení ramen), ostýchala se určité pro ni bolestivé skutečnosti sdělit (např. nadávky), některé okolnosti si nebyla schopna vybavit; při své druhé svědecké výpovědi pak poškozená sama přiznala, že s přibývajícím časovým odstupem zvládá o některých tématech hovořit snadněji, resp. je ohledně nich uvolněnější, vztah s obžalovaným se více uklidnil⁴, jsou schopni o určitých nekonfliktních tématech společně hovořit (obžalovaný je nicméně opět agresivní ve chvíli, kdy není takříkajíc po jeho). Pokud poškozená líčila sebe samotnou, zmiňovala na rozdíl od obžalovaného (který se líčil v superlativech) i negativní stránky své osobnosti, popř. vyzdvihla v jistých ohledech dobré chování obžalovaného či polehčující okolnosti k jeho osobě, pokud k tomu měla objektivní důvod (např. uvedla, že se v jistém období staral o nezletilou, že ji krom jednoho excesu fyzicky nenapadl, toliko napadením hrozil). Přiznala taktéž, že ona byla tou osobou ve vztahu, kdo si přál spát odděleně (čemuž se ostatně nelze při chování obžalovaného ani divit, jiná žena /jako např. bývalé partnerky/ by od něj dávno odešla poté, co by obžalovaný přešel od lichotek ke svému přirozenému manipulativnímu a sebestřednému chování). Sama poškozená navíc nahlížela zpětně na určité své kroky v [REDAKCE], popř. rodičovství, jako na nešťastné (např. sdělila, že se až příliš upnula na dceru), popř. doznala, že určité hádky sama započala⁵.
194. Při líčení jednotlivých příkoří ve vztahu (v rámci obou výslechnů) poškozená zachovala časovou linii vývoje vztahu, popsala, jak se nátlak obžalovaného a členů rodiny [REDAKCE] na její osobu stupňoval a jak se na ní podepsal, popř. jak celou situaci vnímala; obdobné líčení událostí činila poškozená i v soukromoprávních sporech ve chvíli, kdy si to vyžadoval předmět řízení (např. tvrzení ohledně výlučné užívání osobního automobilu [REDAKCE] obžalovaným, vedení trestního stíhání pro nynější zločin ve chvíli, kdy je poškozená dotazována soudem na důvod opuštění společné domácnosti). Pokud odvolací soud v odst. 19 svého usnesení poukazuje na skutečnost, že poškozená neuváděla v návrhu ze dne [REDAKCE] fyzické napadení obžalovaným, podporuje tato skutečnost věrohodnost poškozené, neboť poškozená ani nemohla v době podání návrhu takovouto skutečnost uvádět, jelikož byla obžalovaným napadena až dne [REDAKCE], tedy půl roku po podání návrhu. Ruku v ruce s tím pak zcela logicky chtěla pokračovat v řízení ohledně [REDAKCE] [REDAKCE] prakticky bezprostředně poté, co obžalovaný fyzický útok učinil ([REDAKCE]).
195. V předešlých odstavcích zmíněný postup poškozené potom vyvrací určitou pochybnost, kterou odvolací soud vyslovil ohledně tzv. *interpersonal partner violence* (odst. 55 usnesení). Nutno předeslat, že uvedený termín je termínem obecným a literatura⁶ pod něj označuje

⁴ Nicméně zmíněné vyjádření nelze přeceňovat, neboť poškozená sama uvedla, že se obžalovaný zmínil ve svých projevech až poté, co tuto trestní věc začala řešit prostřednictvím orgánů činných v trestním řízení.

⁵ Tyto okolnosti však nevedou, jak bude patrné níže, k pochybnostem ohledně asymetrie rolí ve vztahu.

⁶ Viz např. [https://www.researchgate.net/profile/Lesia-](https://www.researchgate.net/profile/Lesia-Ruglass/publication/23682556)

[Ruglass/publication/23682556](https://www.researchgate.net/profile/Lesia-Ruglass/publication/23682556) *Interpersonal partner violence and women in the United States An overview of prevalence rates psychiatric correlates and consequences and barriers to help seeking/links/5b87334a6fdc*
[c5f8b710616/Interpersonal-partner-violence-and-women-in-the-United-States-An-overview-of-prevalence-rates-psychiatric-correlates-and-consequences-and-barriers-to-help-seeking.pdf](https://www.researchgate.net/profile/Lesia-Ruglass/publication/23682556) či

prakticky kterékoliv zlé jednání duševního či sexuálního původu, citové vydírání/zneužívání či tzv. stalking. Je tedy patrné, že zmíněné jednání, resp. jeho projevy mohou nalézt původ v celé řadě skutkových podstat trestního zákoníku (např. nebezpečné vyhrožování, výtržnictví, nebezpečné pronásledování a jiné), či správních předpisů (např. přestupek proti občanskému soužití, kdy pachatel oběť hrubě urazí), popř. se může jednat o přirozenou náplň vztahu mezi partnery (ve společnosti známo pod slangem „vztah jako Itálie“). Co odlišuje předešlé delikty od nyní projednávaného zločinu je předně asymetrie rolí partnerů, která je dána dlouhodobostí a opakováním ve zlém nakládání; v daný moment se nejedná o *interpersonal partner violence* (či někdy známo jako *intimate partner violence*) ale o tzv. *domestic violence*, čili domácí násilí, pro které je typické získání moci jedné osoby nad osobou jinou, taktéž v domácnosti žijící, přičemž k takovému cíli využívá agresor nástrojů v podobě vyvolání strachu, výkonu kontroly nad druhým, omezování osobní svobody apod. Tyto projevy a nástroje byly v nynější věci bezpochyby prokázány. Obžalovaný stavěl poškozenou nejen za doby společného soužití, ale i po jeho skončení, do role blázna, nabádal jí k léčbě, zpochybňoval její výchovné kompetence, aniž by měl k takovéto vcelku závažné domněnce být sebemenší objektivní důkaz (nutno zdůraznit, že v tomto velmi poctivě sekundovali členové rodiny obžalovaného). I přesto, že poškozená měla s řízením vozidla dlouhodobé zkušenosti, neměla žádnou dopravní nehodu, neselhala při řízení vozidla, nekolabovala, popř. nepřeceňovala své síly, pod rouškou obav o bezpečnost dcery jí zakazoval jezdit vozidlem. Ačkoliv kamarádky poškozené, popř. též její matka a sestra, udávaly zcela běžnou četnost vzájemných kontaktů s poškozenou, zakazoval poškozené užívat mobilní telefon (i přes takovýto zákaz naproti tomu poškozenou prakticky neustále, dle výpovědi otce poškozené, bombardoval až otravoval SMS zprávami rozličného citového zabarvení). Bezdůvodně ji podezíral z nevěry a v případě návratu do obydlí ji vytvořil domněnku, že prostor je snímán kamerovým systémem. I přesto, že poškozená byla v inkriminovanou dobu na tzv. mateřské, resp. rodičovské, dovolené, a pobírala citelně nižší příjem, byl to právě obžalovaný, který vyžadoval prakticky rovnocenné hrazení nákladů, popř. si dominantně nárokoval užívání svých věcí, popř. i věcí náležejících do [redacted] (na tyto okolnosti poškozená upozorňovala i v civilních řízeních, zejména při [redacted]). Jak bývalá partnerka, tak i dcera jeho zesnulé bývalé partnerky, udávaly, že je (resp. matku svědkyně) obžalovaný odřízl od rodiny a známých a učinil je na něm prakticky závislé; u poškozené byl takovýto prvek přítom taktéž přítomný, neboť vyžadoval její přítomnost v domácnosti v určitou hodinu (to potvrdili jak členové její rodiny, popř. též její kamarádky). Osoby znalé dřívějších vztahů taktéž uvedly, že obžalovaný zanechal po sobě za doby společného soužití dluhy a byl prakticky jakýmsi příživníkem. Podřízené z dřívějšího pracoviště obžalovaného zase popsaly, jak s nimi obžalovaný manipuloval, vydíral je, resp. je dehonestoval, přičemž shodného chování (jen s jinými nadávkami, resp. termíny) činil obžalovaný u poškozené (viz narážky na její duševní stav, váhu, vizáž apod.). Prvky asymetrie ve vztahu tak plynou z výslechů poškozené, ale podávají se (co do popisu a zjištění osobnostních rysů obžalovaného a jeho přístupu ke slabším, resp. k ženám) z výpovědí jiných svědků (podřízení, ženy znalé dřívějších vztahů obžalovaného, svědkyně [redacted], popř. ze znaleckých závěrů znalkyň). V tomto směru pak nelze přehlédnout, že i poškozená přiznala, že ve vztahu byly od porodu dcery „světlé chvíle“, že někdy vycházeli s obžalovaným tzv. v pohodě, nicméně přesně jak popsala znalkyně [redacted], nelze takovéto pozitivní momenty chápat izolovaně, popř. je přeceňovat. Zlepšení ve vztahu má totiž za následek, že oběť neustále doufá v návrat krásné minulosti (poškozená chtěla toho starého dobrého [redacted]); tuto naději umocňují právě záblesky pozitivního chování obžalovaného (mj. vyplývající z důkladně vyselektovaných zpráv obhajoby), které přerušují

jinak značnou dobu nepohodlí a utrpení ve vztahu. Na druhou stranu změna nálad byla pro poškozenou velmi traumatizujícím aspektem, neboť představovala jeho nevypočitatelnost (jak poškozená uvedla, nevěděla, co jej naštvě, nevěděla, v jaké náladě přijde domu).

196. Veškeré shora zmíněné aspekty tak poškozenou stavěly do vůči obžalovanému podřadné role, přičemž pánem situace byl právě obžalovaný. Intenzitu zlého nakládání obžalovaného s poškozenou taktéž nelze chápat izolovaně (oddělovat jednotlivé dílčí útoky), nýbrž je nutné, jak popsala opět znalkyně [REDAKCE], chápat úsek od října [REDAKCE] do července [REDAKCE] jakožto jeden celek, jako jedno období plné utrpení pro poškozenou, které má určitý vývoj (např. po návratu byla poškozená částečně vůči obžalovanému odolnější, byla schopna se nárazově vymezit, nicméně pořád cítila příkoří ve vztahu) a v jehož průběhu se poškozená v určitých stresových situacích vrací k dřívějším traumatům (viz odst. 182 tohoto odůvodnění, kde jsou podrobně rozvedeny útoky obžalovaného za doby těhotenství, chování členů jeho rodiny, zejména pak tchána apod.). S tímto taktéž souvisí fakt, že i když poškozená se hanlivě vyjádřila o členech rodiny [REDAKCE] (což se upřímně nelze ani divit po tom, jakých výroků se na její adresu dopustili), popř. požadovala po obžalovaném, aby byl do určité doby doma, popř. jej kárá, že si naplánoval služební cestu do zahraničí, nejedná se o plnohodnotný vzdor poškozené či její vymezení, neboť dle [REDAKCE] poškozená jedná stále i v rámci takovýchto vyjádření a stanovisek v podřízené roli (projevy poškozené tak nejsou příčinou jednání obžalovaného, např. jeho provokace, ale důsledkem zlého nakládání obžalovaného s poškozenou).
197. Prvky asymetrie ve vztahu ostatně vyplývaly i z navazujících soukromoprávních sporů mezi obžalovaným a poškozenou. Únos dcery totiž nelze chápat jako nic jiného než demonstraci svévole obžalovaného vůči poškozené, primitivní upřednostnění svých potřeb vůči jejím potřebám, přičemž obžalovaný zcela vědomě působil poškozené bolest (nereagoval na její zprávy, resp. zasílal krátké informace i přesto, že státní orgány informoval promptně). Právě určitá protektivita poškozené vůči dceři byla nástrojem, který obžalovaný zneužíval k uplatnění svého vlivu jak za trvání [REDAKCE] soužití (poškozená není schopna se postarat o dceru), tak i po zániku společné domácnosti (viz opatrovnickými soudy konstatovaná neustálá podávání nesmyslných návrhů ze strany obžalovaného a členů jeho rodiny, které vedly k prodlužování řízení). Z jiných spisů je pak patrné, jak se poškozená snaží s obžalovaným domluvit na určitých záležitostech, nicméně obžalovaný prakticky kveruluje a komplikuje řešení jednotlivých věcí. I takováto chování obžalovaného v civilních řízeních dokládají prakticky doznívající snahu obžalovaného uplatňovat vůči poškozené svůj vliv. Velmi trefně tuto okolnost doložil důkaz, který paradoxně předložila obhajoba při posledním hlavním líčení (printscreen obrazovky s SMS zprávami, dle kterých měla poškozená obžalovanému lhát), že se poškozená snaží obžalovaného (zcela správně, v souladu s povinnostmi rodiče vůči druhému z rodičů) věcně informovat o změně bydliště nezletilé, konfrontuje ji obžalovaný neprodleně (aniž by mu do takovýchto okolností cokoliv bylo) velmi nevybíravým a káravým způsobem s tím, že má zase jiného partnera, že zatlouká a že mu zkazila den („že mě vyndáš“). Nejenže obžalovaný nemá jakékoliv právo poškozené určovat s kým smí či nesmí soužít, ale i forma, kterou tak činí je naprosto nepřijatelná hraničící s projevem ukřivděného malého dítěte. Tento projev si přitom dovolí obžalovaný bez ostychu k poškozené v době, kdy se poškozená vymanila díky oddělenému soužití, [REDAKCE] apod. z jeho přímého soustavného vlivu, resp. kdy ona sama již v určitém směru otupila a považuje vztah (tedy aktuální projevy) a spolupráci s obžalovaným za *zlepšenou*; trefně se lze tedy tázat, jak asi muselo jednání obžalovaného s poškozenou vypadat v inkriminované době.

198. Souhrnně řečeno k prvkům asymetrie a dlouhodobosti zlého nakládání lze konstatovat, že je zcela pochopitelné, že pokud poškozená již za doby těhotenství čelila ze strany obžalovaného nevhodnému chování (toto zmiňuje obžalovanému v SMS zprávách, čemuž obžalovaný neopouje, popř. toto udává poškozená i ve své výpovědi), pro které i opakovaně nakrátko opustila domácnost, činila tak s cílem upozornit obžalovaného na jeho nevhodné chování a doufala (při očekávání narození potomka), že se situace změní, tedy že přijde stále ten „starý dobrý [redacted] z roku 2016“, tedy ten pozorný, milý partner, který ji zahrne pozorností, čímž dojde k zachování úplné rodiny pro dceru⁷. I přesto, že již v době cca tří měsíců před narozením dcery velmi těžce snášela verbální výpady obžalovaného, sama přiznala (fakticky ve prospěch obžalovaného), že výrazné vnitřní utrpení u ní vyvolalo chování obžalovaného a jeho rodiny vůči její osobě těsně po porodu, kdy začala být z jejich strany napadána její mateřská kompetence a duševní stav za stavu, kdy poškozená procházela hormonální změnou, únavou z péče o dceru a sžívání se s novou rolí (byla tedy daleko slabší a závislejší než dříve). Na reakci poškozené (určitá přecitlivělost, obavy, vnitřní nejistota, zvýraznění některých rysů osobnosti v důsledku např. nevyspání a nové role) neshledala ničeho závadného ani [redacted], která neoznačila poškozenou za osobu s hysterickými či jinými obdobnými sklony. Pokud se jednalo o hodnocení vývoje vztahu, tak poškozená nakonec i přiznala, že ve vztahu byly určité okamžiky, kdy byl vztah tzv. „v pohodě“, ale jednalo se prakticky o několikadenní úseky, pro byla daleko obtížnější nevypočitatelnost obžalovaného, tedy že netušila, jak obžalovaný bude reagovat, co jej rozezlí⁸. Dle soudu tak nelze přeceňovat takováto krátkodobá zlepšení, popř. „nasládlé“ zprávy obžalovaného „plné“ zájmu, neboť náhledem delší časové perspektivy vývoje vztahu (bráno prakticky od [redacted] až po definitivní odchod poškozené z rodinné domácnosti) docházelo konstantně nejen k jeho zhoršování ale taktéž k eskalaci projevů násilí ze strany obžalovaného (jak bylo popsáno shora v asymetrii vzájemného vztahu). Tyto projevy v chování obžalovaného pak ostatně přetrvávají až do doby po zániku společné rodinné domácnosti (viz pasáže tohoto odůvodnění týkající se provedení civilních spisů, popř. opatrovnického spisu), kdy v jednotlivých soukromoprávních řízení jsou patrné kopie konverzací, kdy obžalovaný snižuje intelekt poškozené (např. že „řeči jejího kmene nerozumí“), napadá poškozenou pod různými záminkami, resp. se snaží při řešení určitého problému (v péči o dceru, [redacted] či zrušení nájmu společného bytu) vyvolat pouze hádku; tento závěr ostatně krásně dokládá již shora citovaný poslední důkazní prostředek provedený při hlavním líčení dne [redacted] (printscreen komunikace z [redacted] provedený v 18:08).
199. Poškozená tudíž líčila jednotlivé okolnosti daleko méně zabarveně (ve svůj prospěch) než obžalovaný, její výpověď nadto koresponduje s výpověďmi osob, které poškozená nikdy (popř. do doby těsně před zahájením trestního stíhání) nepotkala nebo se s nimi nekamarádila (bývalé podřízené obžalovaného). V souladu s tvrzeními poškozené je i soudem provedená elektronická komunikace poškozené s obžalovaným, závěry obou soudních znalkyň, stejně jako např. výpověď svědkyně [redacted]. U osob, s kterými poškozená sdílela společný osud – vztah s obžalovaným (svědkyně [redacted] a [redacted]) je líčení jednotlivých okolností (fungování vztahu, projev obžalovaného ve vztahu, jeho

⁷ Ostatně, jak bylo konstatováno výše, i [redacted] poukázala, že toto je běžný projev obětí domácího násilí, které stále doufají, že se navrátí osobnost jejich trýznitele do starých dobrých kolejí, tedy že se bude chovat k nim stejně hezky jako dříve.

⁸ [redacted] přitom i v tomto směru zdůraznila, že nelze určité fáze zlepšení vztahu ze strany tyрана přeceňovat, neboť je nutné chápat vztah a jeho vývoj v jeho komplexnosti v delším časovém horizontu. V nyní projednávané věci obžalovaný započal prostými hádkami a demonstrací moci (např. [redacted]), pokračoval přes slovní dehonestaci poškozené (duševně nemocná, neschopná, méněcenná apod.) a celý vývoj ukončil nepřímým a následně přímým fyzickým výpadem vůči její osobě (zničení mobilu, atak do oblasti tváře).

„angažovanost“ v domácích pracích, míra zodpovědnosti apod.) prakticky jako „přes kopírák“ s tím, co tvrdí poškozená. Ostatně jak bývalá partnerka, tak případně dcera již nyní zesnulé bývalé partnerky, líčí obžalovaného jako manipulativního člověka, který je odštíhl od jejich příbuzenstva a dožadoval se obnovy vztahu, když jej opustily, s příslibem, že se změní.

200. Ač odvolací soud ve svém usnesení (odst. 47) uvedl, že jednotliví svědci (resp. svědkyně) se dotýkali osobních charakteristik obžalovaného, nalézací soud nemůže takovýto závěr po doplněném dokazování sdílet. Mechanismus fungování vztahu obžalovaného s poškozenou plyne nejen z výpovědi poškozené, ale taktéž z výpovědi svědků z rodiny [REDAKCE], kteří popsali (mj. i díky dvouměsíčnímu soužití poškozené v domácnosti rodičů), že poškozená byla neustále bombardována SMS zprávami, které oscillovaly od zabarvených zpráv plných příslibů po hanlivé urážky, doložili taktéž, že po narození dcery výrazně ustal kontakt poškozené s nimi, rodiče poškozené popsali, jak byl vůči nim obžalovaný verbálně agresivní (choval se jako hulvát). Svědkyně [REDAKCE] doložila, že poškozená již před [REDAKCE] byla ubrečená, před porodem dcery zas líčila, že poškozené rodiče obžalovaného tvrdili, že těhotenství psychicky nezvládá. Svědkyně přitom doložila, že s poškozenou musely změnit způsoby komunikace, kdy přešly na SMS zprávy, neboť obžalovaný „odštíhl“ poškozenou od internetu, poškozená se mohla se svědkyní scházet pouze v dopoledních hodinách. Svědkyně [REDAKCE] byla po narození dcery osobně přítomna tomu, jak obžalovaný důrazným hlasem poškozené zatřhl, aby poškozená šla v dopoledních hodinách s dcerou a svědkyní ven, navíc viděla díky dvouměsíčnímu odstěhování poškozené k rodičům, jak se soužití s obžalovaným na poškozené projevilo (líčila okolnosti shodně jako rodiče poškozené). Svědkyně [REDAKCE] zase popsala velmi hulvátské jednání obžalovaného k ní a poškozené, když společně koupaly nezletilou [REDAKCE], kdy obžalovaný vůči nim imitoval na znamení pozdravu zvu krav (stejně jako své podřízené označil za biofarmu tak je označil za krávy) a třískl dveřmi. Pro soud je naprosto přirozené, že domácí násilí je trestnou činností, která se až na výjimky odehrává výhradně za zavřenými dveřmi stran pozornosti veřejnosti. Bylo by iluzorní si myslet, že jiné osoby budou přítomny verbálnímu či fyzickému počínání agresora (sama poškozená uvedla, že obžalovaný se choval jinak na veřejnosti, jinak za zavřenými dveřmi a jinak se projevoval při psaní zpráv, zejména těch přes email). Pro soud je podstatné, že celá řada svědků (bude rozvedeno případně i níže) viděla na poškozené dopady jednání obžalovaného (vysílení, zdeptání), snažili se mu oponovat působením na poškozenou (přemlouvat jí, aby se k obžalovanému nevracela), popř. popisovali v obdobném duchu, s jakými příkořími se jim poškozená svěřila. Pro soud by bylo tedy až absurdní, aby kladl v celém trestním stíhání poškozené k tíži, že jednotliví svědci ví o skutečnostech jenom díky ní (což ostatně bylo trestním stíháním vyvráceno, neboť řada svědků viděla přímo určité projevy obžalovaného napřímo, popř. popisovali shodný způsob chování obžalovaného ve vztahu). Je taktéž přirozené, že poškozená nesdělí svým blízkým kamarádkám či rodině všechna příkoří, které se jí ve vztah udály, neboť, jak sama s náběhem pláče při výslechu uvedla, se za toto styděla, resp. věděla, že rodiče s návratem k obžalovanému nesouhlasí; navíc je přirozené, že nikdo nechce veřejně prát špinavé prádlo na veřejnosti (např. před svými přáteli) a příliš se nechlubí s bolestmi, které ve vztahu zažívá. Důležitý závěr pro *posouzení věrohodnosti* výpovědi poškozené je taktéž, jak bylo shora uvedeno, fakt, že průběh jejího vztahu a chování obžalovaného v něm se shoduje s nastavením a obsahem vztahu jak jej popsala bývalá partnerka obžalovaného a dcera jeho druhé bývalé partnerky; obě bývalé partnerky nicméně od obžalovaného odešly, protože je k němu nic moc nepoutalo, neměly s ním dítě, nebyly s ním v manželském svazku, nicméně i to málo co s ním měly (např. společný nájem bytu), vedlo k problémům a dluhům, které obžalovaný neuhradil.

201. Poškozená je tudíž pro soud diametrálně hodnověrnější než obžalovaný. Díky tomu i informace, které poškozená sdělovala v inkriminované době jednotlivým svědkům (zejména své matce, sestře a kamarádkám), jsou autentické, prosté záměru obžalovaného očernit a poškodit jej (to ostatně doložila i [REDAKCE], která neshledala u poškozené tendence k fabulacím). S obsahem těchto sdělení pak korespondují i textové zprávy mezi obžalovaným a poškozenou. Namítala-li obhajoba, že poškozenou znevěrohodnil fakt, že trestní oznámení v této věci podala až s odstupem 7 měsíců po ukončení společného soužití, lze tento argument označit za lichý, neboť je nutné postup poškozené zasadit do širších souvislostí. Poškozená se totiž původně snažila s obžalovaným takříkajíc vyjít v rámci výkonu rodičovských povinností (sama mu ostatně napsala SMS zprávu, v které líčí, že pokud jim nevyšlo [REDAKCE], může se obžalovaný zapojovat pořád jako otec). Poškozená tak zcela evidentně hodlala udělat za vztahem tlustou čáru a nebyla tudíž motivována (mj. ve smyslu závěrečné části odst. 53 usnesení odvolacího soudu) podat proti obžalovanému trestní oznámení (nechtěla takříkajíc veřejně „prát špinavé prádlo“); snaha po určitém nevyhrocování situace přetrvává u poškozené až do dnešní doby, kdy nepodala proti výroku o náhradě škody v prvním rozsudku v této věci (byla jí přiznána toliko 1 Kč na náhradu nemajetkové újmy) odvolání, popř. kdy slevila ze svých požadavků vůči obžalovanému v řízení o [REDAKCE], popř. v řízení o zrušení práva společného nájmu bytu, s cílem uzavřít s ním smír. Odhodlání trestní oznámení podat (a přejít do útočné role i v opatrovnickém řízení) vyvstalo u poškozené ve chvíli, kdy obžalovaný nevrátil nezletilou po ukončení styku po dobu celých 9 dnů. Navíc poškozená již v té době byla v jiném prostředí, prostá každodenního nátlaku obžalovaného na její osobou, měla nadto plnou podporu rodiny. Do logické souvislosti posléze zapadá, že poškozená díky pátrání po otci a nezletilé v době únosu navázala skrze sociální síť kontakt i s jinými ženami, které měli s obžalovaným osobní zkušenosti a dozvídala se různé okolnosti ohledně obdobného fungování jiných vztahů (popř. její otec začal se zaměstnanci rozebírat chování obžalovaného).
202. V této souvislosti je nutno se krátce vyjádřit k významu elektronické komunikace pro účely dokazování. Je přirozené, že v době digitálních informačních technologií, komunikují partneři vzájemně nejen SMS zprávami ale i prostřednictvím takových platforem jako je Messenger od Facebook, Whatsapp, Viber apod.; takovéto zprávy pak v případě nutnosti zajistí a orgánům činným v trestním řízení předloží. Soud však upozorňuje, že partnerské prožívání a komunikace se prozatím (díkybohu) odehrává osobně v reálných interpersonálních vztazích (tzv. naživo). *Souvislá vzájemně na sebe navazující* elektronická komunikace může být pouhým doplňkem k podpoře či vyvrácení určitých okolností či tvrzení a nelze její význam přeceňovat zvláště za situace, kdy obhajoba selektivně vybere určitou krátkou sekvenci zpráv (resp. soubor takovýchto zpráv v řádu jednotek, přičemž takovéto zprávy kolikrát nejsou ani datovány), kde se poškozená projevuje hanlivě či autoritativně⁹. Nelze taktéž přehlédnout tři okolnosti, které se k obhajobou předloženým zprávám váží. Zaprvé, obhajoba předložila takovéto vyselektované zprávy až těsně před vyhlášením prvního rozsudku ve věci, přičemž za dobu celého trestního stíhání, nebo alespoň konání hlavního líčení, nežádá soud o posečkání, aby mohla tuto konverzaci předložit, popř. nesděluje soudu co technicky brání tomu, aby konverzace mohla být předložena; tento aspekt spolu se selektováním zpráv co do důkazní váhy velmi znevěrohodňuje obhajobou předloženou komunikaci. Zadruhé, veškeré online komunikátory operují na bázi zálohování konverzací na vzdálených datových uložiscích (tzv. clouds); uživatel si tak může např. stáhnout i smazané konverzace na Facebook či Whatsapp po několika letech. V tomto směru nebránilo obžalovanému, údajně technicky

⁹ Obdobný závěr by poté bylo možno vztáhnout i na užití konverzací stranami v soukromoprávním řízení, zejména pak v opatrovnickém spisu.

zdatnému jedinci, aby obsah takovýchto zpráv stáhl z uložště v odpovídajícím formátu (datovém soboru) a z něj následně určité pasáže (při zachování data a hodiny pořízení zprávy, které příslušná aplikace vždy zachovává) vyselekoval a předložil, to se však nestalo. Zatřetí, pokud poškozená byla konfrontována s jednotlivými zprávami, opakovaně uváděla, že si takovéto zprávy přesně nepamatuje, popř. že si s jistotou nevybaví souvislosti, za kterých je psala. Toto je přitom naprosto přirozená reakce, neboť pokud poškozená do doby svého druhého výslechu musela s obžalovaným vést nepřeborné množství pseudosportů, vyhrocených konverzací (i po emailu a telefonu) a musela čelit jeho výpadům (viz v policejním spisu týkajícího se prověřování údajného pohlavního zneužívání dcery obžalovaným, popř. v opatrovnickém spisu poškozenou tvrzené rozbroje vyvolávané ze strany obžalovaného a jím činěné nahrávání poškozené při předávkách dcery), je zcela přirozené, že si nemůže vybavit zprávy, které byly napsány v roce [REDACTED] a [REDACTED].

203. Soud taktéž nechce pro potřeby prokázání projednávaného skutku přeceňovat význam okolností, které se aktuálně mezi obžalovaným a poškozenou dějí, resp. které se mezi nimi děly za dob vedení jednotlivých civilních řízení, neboť takovéto okolnosti v drtivé většině souvisí se spory o nezletilou (zejména všemožné druhy opatrovnických řízení ve věci péče soudu o nezletilé), popř. vypořádáním vzájemných závazků [REDACTED], popř. důsledkem zacyklení ve vzájemných křivdách pramenících zejména ze sporů o rozsah styku obžalovaného s nezletilou. Soud nicméně zaměřil dle požadavku odvolacího soudu (viz odst. 50 usnesení) pozornost na projevy a tvrzení poškozené a obžalovaného učiněné za doby vedení jednotlivých soukromoprávních kauz a dospěl k jednoznačnému závěru o věrohodnosti poškozené. V té souvislosti je nutno předně uvést, že každé soukromoprávní řízení, které se mezi obžalovaným a poškozenou vedlo (či doposud vede), má naprosto jiný předmět dokazování (čemuž odpovídají *povinnosti tvrzení a důkazní*), popř. je ovládáno jinými zásadami (civilní řízení stojí na /ne/usnesení břemena tvrzení, popř. břemena důkazního, v opatrovnických věcech se dokazování tzv. „točí“ okolo okolností prokazujících zejména nejlepší zájem dítěte). Projevy účastníků v jednotlivých řízeních tak nelze přeceňovat, resp. je nutné na ně nahlížet optikou druhu řízení, v kterém jsou takovéto projevy a podání účastníků činěny.
204. Soud si dovolí polemizovat se skutkovým závěrem odvolacího soudu (viz odst. 17 usnesení), že se obžalovaný s poškozenou *shodli* na příčinách [REDACTED]. Poškozená v návrhu [REDACTED] popisuje okolnosti kvalifikovaného rozvratu ([REDACTED]), tedy veškeré druhy výpadů, které vůči ní obžalovaný činil (verbální urážky, zpochybňování jejího duševního stavu, rodičovské odpovědnosti apod.); logicky zde nemůže uvést ani jeden z fyzických výpadů obžalovaného vůči její osobě (rozbitý mobil, vmáčkнутé víčko), neboť k těmto okolnostem v době podání návrhu nedošlo. Při soudním jednání pak JUDr. Veselý (soudce) předestírá účastníkům dle § 118 odst. 2 o.s.ř. svůj právní názor směřující zejména ke způsobu vedení řízení (tzn., zdali chtějí tzv. prát před soudem špinavé prádlo, a příčiny rozvratu dokazovat, či zdali se chtějí rozvést pokojnějším způsobem, kdy prohlásí okolnosti rozvratu za nesporné); tento postup soudce se jeví jako více než logický, vhodný a to zejména na doposud již proběhlé dlouhotrvající opatrovnické řízení. Z protokolu o jednání soudu pak zcela jasně plyne, že [REDACTED]

205. Na hodnověrnosti poškozené ničeho nemění ani její postup v řízení o [REDACTED]. I v tomto řízení poškozená popisuje shodné okolnosti jako v návrhu [REDACTED] (navíc již uvádí napadení víceméně), tyto okolnosti však daleko více zaměřuje (s ohledem na předmět řízení) na možnost dispozice se [REDACTED] a osobní a majetkové poměry (což jsou okolnosti rozhodné pro daný předmět řízení). Obžalovaný však tvrzením ohledně zlého nakládání odporuje toliko obecně bez toho, aby kladl konkrétní argumenty či tvrzení znevěrohodňoval. Okolnosti tvrzené poškozenou pak soud logicky neprokazoval, neboť věc skončila smírem. Obdobný přístup k tvrzením a důkazům zvolila poškozená i v řízení [REDACTED], kde naproti tomu obžalovaný (až vcelku směšně, dětinsky a egocentricky – tedy opět v souladu se závěry znalkyně [REDACTED]) argumentuje, že do vzájemného vypořádání by mělo být vůči nároku poškozené započteno i výživné, které hradil na nezletilou dceru, popř. náklady, které vynaložil s užíváním bytu, kde se dříve nacházelo společná domácnost, i přesto, že takovýto byt užíval výlučně jen on sám. Nakonec i nalézací civilní soud v odůvodnění rozsudku akcentuje jednu podstatnou skutečnost, která se line všemi druhy řízení, tedy že poškozená se snažila původně s obžalovaným na úpravě určité otázky (v tomto případě [REDACTED]) domluvit. Od počátku řízení poškozená trestní stíhání vůči obžalovanému nenamítá, vůbec jej nezmiňuje a uvádí jej až v samotném závěru řízení v rámci tvrzení, že byt, kde se dříve nacházel společná rodinná domácnost, opustila z důvodu týrání ze strany obžalovaného, tedy z důvodu jednání, pro které je stíhán. Obdobný postup (tj. jak tvrzení o probíhajícím trestním stíhání, tak i opakovaná snaha se domluvit na mimosoudním řešení sporu) pak poškozená volí i v řízení o zrušení společného nájmu bytu; zde okolnosti ohledně zlého nakládání s její osobou ze strany obžalovaného zmiňuje poškozená až na dotaz soudu, proč společný byt opustila. Veškerá soukromoprávní řízení tak prakticky dokládají snahu poškozené po dosažení nějakého kompromisu s obžalovaným, tedy aby došlo k vyřešení vzájemných právních vztahů [REDACTED], obžalovaný však v jednotlivých otázkách klade naprosto nesmyslné požadavky či podmínky (viz např., ač se prezentuje jako neskonalé starostlivý rodič, snaha po započtení výživného na nezletilou dceru vůči poškozené, které však finančně plní z titulu vzájemné povinnosti rodičů, [REDACTED]), což i díky přesvědčení [REDACTED] lze chápat jako způsob ovládnutí poškozené obžalovaným. Jinak řečeno, poškozená chtěla mít zcela logicky od obžalovaného pokoj a mít s ním vyřešeny všechny právní vztahy, včetně vztahu k nezletilé. Ve všech takovýchto řízeních působí obžalovaný vůči poškozené direktivně, naprosto bezdůvodně konfrontačně, podmiňuje jednotlivé kroky jinými událostmi (např. uzavření dohody o zrušení společného nájmu až poté, co skončí trestní stíhání) dehonestuje ji. Naproti tomu poškozená „neroztrubuje“ při první možnosti skutečnost, že probíhá trestní stíhání vůči protistraně (obžalovanému), nýbrž činí tak až na dotaz soudu, popř. v rámci procesní obrany. Okolnosti z doby trvání vztahu pak líčí naprosto identicky jak činila v tomto trestním řízení.
206. Pokud se jedná o hodnocení významu tzv. opatrovnického řízení, musí se předseda trestního senátu předně ohradit vůči závěrům vtělených do odst. 45 usnesení odvolacího soudu, v němž krajský soud cituje argumenty předsedy senátu činěné v pozici opatrovnického soudce. Předně je nutné konstatovat, že předseda senátu byl v době vedení opatrovnického řízení v nezáviděníhodné pozici, kdy nemohl příliš hodnotit osobu

obžalovaného (v pozici otce nezletilého dítěte), aby tím nezavdal pochybnosti o své nepodjatosti v doposud neskončeném trestním stíhání obžalovaného a vyvaroval se tak vznesení námítky, která byla ostatně vůči jeho kolegovi – JUDr. Mühlsteinovi řešena usnesením ze dne [REDAKCE], č. j. 6 Nc 1312/2021-603. Pro předmět řízení (úprava styku otcovských prarodičů s nezletilou stanoveného nad rámec styku otce nezletilé v době, kdy otec nezletilé je t.č. prověřován z možného páchání trestné činnosti vůči dítěti) bylo rozhodné, zdali obžalovaný styk s nezletilou svým rodičům umožňuje či nikoliv. Pokud jsou v odst. 26 odůvodnění rozsudku podepsaného soudu č.j. 23 P 142/2020-784 konstatovány příčiny celého opatrovnického řízení, jedná se o pojmenování problémů obžalovaného a poškozené v rovině plnění rodičovské odpovědnosti a vzájemné kooperace *po zániku vztahu*; pro předsedu senátu v pozici opatrovnického soudce tak nebylo podstatné, *co ve vztahu probíhalo*, ale jak se *v době vyhlášení opatrovnického rozsudku* strany řízení k sobě chovají, popř. jak by se k sobě měly v budoucnu chovat k dosažení *nejlepšího zájmu nezletilé*. V obecné rovině však i opatrovnický spis dokládá snahu obžalovaného komplikovat poškozené život i po [REDAKCE]. Poškozená je ze strany obžalovaného i jeho rodičů opakovaně podezřívána a napadána, že neumožňuje obžalovanému plné zapojení do výchovy nezletilé a neumožňuje prarodičům rovný kontakt s vnučkou v porovnání s materskými prarodiči (což nebylo opatrovnickými soudy sledováno), tomu poškozená kontruje (až se ospravedlňuje), že je ze strany obžalovaného při předání nezletilé napadána, natáčena, přičemž do této souvislosti dává své obavy a strach z osoby obžalovaného, a to zvláště poté, co jí byla napadena víčkem od PET láhve otcovským prarodičům pak nabízí, že obžalovanému domluví, pokud jim nezletilou nepředává v době, kdy jí má předanou ke styku (opět je následně rodiči obžalovaného napadána, at' nehraje, že nerozumí). Napříč celým opatrovnickým spisem se line snaha obžalovaného poškozenou poučovat, určovat jí, co má a nemá dělat, zmiňuje její (duševní) problémy, které „prášky na kašel“ nevyřeší (tj. devalvace jejího duševního stavu). Poškozená na počátku opatrovnického řízení (tj. při podání prvního návrhu) opět uvádí okolnosti ohledně zlého nakládání obžalovaného s její osobou, stejně jako připomíná při soudním jednání „přímo do očí“ rodičům obžalovaného (svědci [REDAKCE], [REDAKCE]), že s ní zle nakládali bezprostředně poté, co se vrátila s dcerou z porodnice; svědci tomuto překvapivě nijak neoponují. I přesto, že poškozená tvrdí v prvním návrhu o úpravu poměrů k nezletilé, popř. při soudním jednání ve věci, tak závažné okolnosti ohledně zlého nakládání se svou osobou, obžalovaný na ně prakticky vůbec nereaguje, resp. udává, že poškozené nikdy nebránil opustit domácnost. I přesto, že OSPOD udává, že oba z rodičů se za doby řízení nesnaží nalézt společné řešení, akcentuje odvolací soud prakticky kverulantské jednání obžalovaného a jeho rodičů, kteří svými často zjevně nedůvodnými návrhy prodlužují dané řízení. Zacyklení v opatrovnických sporech pak zcela logicky muselo mít dopad na psychickou kondici a vitalitu poškozené, neboť ta nevěděla, jaké další kroky od obžalovaného může čekat, který návrh on, či členové jeho rodiny podají; obžalovaný a členové jeho rodiny se tak i skrze opatrovnické řízení pokoušeli nikoliv řešit problém ohledně poměrů nezletilé, ale ovládat, popř. šikanovat poškozenou, která logicky od jisté fáze řízení nebyla ochotna k žádné dohodě a smírnému řešení věci, popř. spolupracovat s doprovodnými organizacemi (proč by ostatně tak činila, když do té doby její snaha po spolupráci s partnerskými therapy, např. [REDAKCE], dopadly mírně řečeno hrozně, popř. když OSPOD nepřiměl otce, aby nezletilou vrátil při ukončení styku). Nutno nicméně podotknout, že díky určitému zacyklení věci a vzájemnému vyhrocení vztahů mezi rodiči nezletilé (do jisté míry) s plynoucím časem klesá význam opatrovnického spisu (a úkonů, které strany činí) a to mj. i proto, že v rámci opatrovnického řízení strany řízení postupně zmiňují, a řeší, nové krivdy, které po zániku společného soužití nastaly. Pro soud jsou tak daleko více důležité projevy obžalovaného a poškozené plynoucích z jejich osobnosti, popř. v určitém směru kverulantské a rádoby dominantní postavení obžalovaného (mj.

komplikující celou věc neustálým podáváním návrhů) částečně činěné i na úkor práv jiných (nevrácení dcery ze styku – tzv. „únos“).

207. Nakonec ani policejní spis (sp.zn. ██████████), popř. navazující předběžná opatření vydaná v opatrovnickém řízení (omezující styk obžalovaného s nezletilou) nedokládají ničeho ohledně manipulativního, popř. účelového jednání poškozené. Jak v doplňujícím výslechu uvedla ██████████, pro poškozenou byla za trvání vztahu a po jeho ukončení velmi obtížně snesitelná nevypočitatelnost obžalovaného, když nevěděla, co od něj může čekat, co nastane (ostatně obžalovaný instaloval kamery v jejich společném bytě, udával, že ví, kde se poškozená nachází, podezřívá ji z nevěry, zakazoval ji kontakt s rodinou). Poškozená rozhodně „neroztrubovala“ svá podezření z pohlavního zneužívání u jednotlivých organizací, jak obhajoba tvrdí, nýbrž se s takovými organizacemi toliko radila, což lze v její situaci (zacyklení v právních bitvách s obžalovaným) chápat. Až *na základě takového poradenství* poškozená prezentuje své pochybnosti policejnímu orgánu, čímž způsobí zahájení prověřování. Pokud soud konfrontoval poškozenou ohledně jejího dotazu policejnímu orgánu (jaký bude mít dopad, pokud nezletilá nezopakuje to, co jí sdělila), velmi věrohodně a zcela bezprostředně poškozená ozřejmila, že daný dotaz směřovala k probíhajícímu policejnímu prověřování; ostatně sama pochybovala, že by se nezletilá dcera otevřela, byla upřímná a sdílná, po krátkém okamžiku v rámci svého výslechu k policejnímu příslušníkovi. Pokud se poškozená své dcery (dle policejního orgánu návodně) opakovaně tázala při nahrávání na okolnosti ohledně možného pohlavního zneužití, ozřejmila poškozená opět zcela logicky, proč tak činila; je totiž přirozené, že pokud dítě matce svěří tak závažnou okolnost „mimo záznam“, že se následně daný rodič pokusí zajistit takovéto vyjádření na nahrávku (přirozeně si totiž mentálně zdravý rodič své dítě nenahrává). Pokud by soud připustil variantu, že matka se snažila nezletilou navádět, aby určité okolnosti na nahrávku řekla, předložila by jednu perfektní nahrávku, kde by nezletilá měla tzv. „najatou“ verzi, kterou ji před tím matka naučila; tak tomu však nebylo. Je tudíž nutné dát do logické souvislosti trestní oznámení poškozené z možného pohlavního zneužití nezletilé s nejistotou a nedůvěrou poškozené k obžalovanému, kterou pojala za dob společného soužití (a která byla ostatně i důvodná), popř. i poté, co jí „unesl“ zcela sobecky a bezohledně (k ní i k potřebám dcery) dítě. Pozornosti pak nesmí ujít, že poškozená i v průběhu prověřování sděluje policejnímu orgánu, že zažívala ze strany obžalovaného teror, že z něj má strach (v souvislosti s „únosem“ dítěte) apod.
208. Pokud jde o věrohodnost výpovědí rodinných příslušníků z přibuzenstva ██████████ a ██████████, plyne ze všech takovýchto výpovědí vzájemná antipatie (až nesnášenlivost) obou rodin, která dosahuje až shakespearovských rozměrů rodin Monteků a Kapuletů (jen jaksi schází hlavní aktéři – Romeo a Julie). Příčinu zmíněného despektu (plynouceho zejména ze strany rodiny ██████████) lze spatřovat v rozdílnosti podstat obou rodin, neboť v rodině ██████████ je úloha ženy chápána rozdílně než u ██████████. Žena není pouze v domácnosti, nýbrž se aktivně do věcí zapojuje, projeví svůj názor; toto poškozená vnímala a podle uvedených vzorců se i ve svém vztahu chovala (z pohledu ██████████ však takové chování bylo považováno za tvrdohlavost, vzpurnost, za něco negativního). Naproti tomu rodina ██████████ je daleko konzervativněji zaměřena (např. namísto fitness spíše myslivost), z čehož plyne důležitější úloha ženy v domácnosti (což potvrdila sama svědkyně ██████████). Do zmíněného vzorce poté zapadají tvrzení poškozené, že obžalovaný se až na otcovskou dovolenou do rodinných prací nezapojoval (odhadem pouze z 20 %) s odůvodněním, že poškozená čerpá rodičovskou dovolenou. Je tudíž i patrné, že poškozená daleko více vyžadovala klid v domácnosti minimálně v průběhu šestinedělí, což nebylo ze strany ██████████ respektováno (bude rozvedeno níže). Despekt k odlišnému fungování rodiny ██████████ byl taktéž patrný zejména z vyjádření obžalovaného, který např.

negativně hodnotil aktivity sestry poškozené, která měla vlastní blog, kterým vyjadřovala názory k mateřským záležitostem.

209. Každá z rodin přirozeně líčila svého člena (obžalovaného/poškozenou) v lepším světle. U rodiny [REDACTED] však lze poukázat na svědka [REDACTED], který byl ze všech slyšených příbuzných svědkem nejvěrohodnějším. Věcně popsal události, kterých byl přímým účastníkem, přiznal též logické zatížení svého vlastního manželství problémy poškozené – své dcery (na rozdíl od manželů [REDACTED] tak své manželství nelíčil jako naprosto harmonické, v němž nikdy žádný problém nevznikl). U [REDACTED] pak byla patrná v jistých okamžicích silná antipatie k obžalovanému, která je však zcela pochopitelná, neboť ji obžalovaný velmi urážlivým způsobem verbálně napadl při jedné z návštěv (vulgárně ji z gauče vykázal z bytu). O pravdivosti tohoto tvrzení svědkyně nemá soud pochyb, neboť se obžalovaný obdobně choval i k rodičům svědkyně [REDACTED] (i vůči nim hovořil se značným despektem). I sestra poškozené ([REDACTED]) přes určitý odpor k obžalovanému líčila okolnosti věcně, dokonce zmínila, že s obžalovaným neměla osobně žádné konflikty.
210. Naproti tomu výpovědi členů rodiny [REDACTED] byly vzájemně rozporné, ba dokonce v jistých ohledech silně zavádějící hraničící až s křivou svědeckou výpovědí. Například svědek [REDACTED] líčil jako důvod [REDACTED] rozpor s poškozenou; důvod takového rozporu si však nedovedl vybavit i přesto, že jím uváděný konflikt vyústil v [REDACTED]. I přesto, že rodiče obžalovaného výslovně popřeli, že by jejich synové měli mezi sebou spory, je toto tvrzení v přímém rozporu s tvrzením svědkyně [REDACTED], která doložila, že obžalovaný měl být bratrem [REDACTED] v jednom případě napaden nožem. I přesto, že oba rodiče líčili, jak má obžalovaný hodně kamarádů, popř. jak se z důvodu otcovství omezil ve svých volnočasových aktivitách s přáteli, nebyli schopni vyjmenovat ani jednoho z takovýchto přátel i přesto, že sami tvrdili, že se jim obžalovaný se svými záležitostmi svěřuje, že v rámci rodiny řeší různé problémy, resp. že mají v rodině blízké vztahy. Líčení osobnosti obžalovaného [REDACTED] a [REDACTED] nadto nekorespondovalo s objektivními skutečnostmi. I přesto, že obžalovaného vykreslili jako pracovitého, obětavého, nápomocného a odpovědného člověka, nelze si logicky vysvětlit, jak s takovýmto popisem koresponduje fakt, že obžalovaný je dlouhodobě nezaměstnaný, je obtížen úvěry, dluží své bývalé partnerce (svědkyni [REDACTED]) finanční prostředky, které jí doposud odmítá vrátit (nadto ji hrubě osočoval, popř. se z placení vymlouval), nehradil v rámci bydlení se svědkyní [REDACTED] náklady na bydlení a provoz domácnosti pro nedostatky finančních prostředků (i přesto, že v jejich společné domácnosti už žil se svou novou partnerkou – paní [REDACTED]), svědkyni [REDACTED] v domácnosti příliš nepomáhal (namísto toho hrál počítačové hry), pokoušel se jako starostlivý rodič započíst výživné hrazené na potřeby dcery vůči poškozené apod. V tomto směru se opět posiluje věrohodnost tvrzení poškozené ohledně účasti obžalovaného na domácích pracích, popř. jeho požadavky, aby spoluhradila provoz domácnosti z *rodičovského příspěvku* (čímž se se na něm stala více závislá po ekonomické stránce).
211. Ze strany členů rodiny [REDACTED] je tak s ohledem na skutečnosti uvedené v předešlém odstavci patrná snaha jednotlivé problémy v rodině zakrýt, relativizovat, popř. přehazovat vinu za ně na jinou osobu (zejména poškozenou). Uvedený aspekt se například projevil v tvrzení členů rodiny [REDACTED], že poškozená jim odmítala v době soužití s obžalovaným „půjčovat“ vnučku, což snášeli velmi těžce (tento argument zacykleně opakují i v opatrovnickém řízení); toto tvrzení je však lživé. Sama svědkyně [REDACTED] v pozdější fázi své výpovědi uvedla, že jí byla dvakrát ze strany poškozené nabídnuta

možnost korzování s kočárkem (původně toto výslovně popřela). Posléze i svědkyně [REDAKCE] potvrdila, že obžalovaný mohl chodit s nezletilou [REDAKCE] ke svým rodičům, avšak bez poškozené, která k nim docházet odmítala; tomu se ostatně nelze divit vzhledem k velmi hrubému chování, kterého se vůči ní dopustil [REDAKCE], když ponoukával poškozenou při jedné z návštěv (dle [REDAKCE] byla důvodem návštěvy oprava počítače, což však obžalovaný popřel tím, že otec přišel z vlastní iniciativy řešit styk s vnučkou), aby se šla psychicky léčit, když jim odpírá kontakt s vnučkou. Pro soud je podstatné, že poškozená, ač to členové rodiny [REDAKCE] popírají, nebránila styku otcovských prarodičů s nezletilou, ba dokonce se snažila do rodiny v jistém směru začlenit a rodiče obžalovaného respektovat (což uvedla svědkyně [REDAKCE]). O samotné uzavřenosti rodiny mj. hovořila svědkyně [REDAKCE], která rodinu [REDAKCE] přirovnala v jistém směru k sektě. V obdobném duchu se vyjádřila též svědkyně [REDAKCE], která s obžalovaným trávila drtivou většinu volného času spolu s jeho rodiči, popř. na jejich rodinné chatě. Obžalovaný ji tak izoloval od její rodiny, stala se na něm prakticky závislou (na rozdíl od poškozené však svědkyně [REDAKCE] obžalovanému nevzdorovala, a tudíž nevznikal žádný konflikt); samotný vztah svědkyně označila za toxický, obdobný tomu, jak jej popsala poškozená. Poškozená se tudíž v rámci vztahu snažila prosadit svou představu o administraci rodinných a partnerských záležitostí, popř. trávení rodinného času, což vedlo na straně členů rodiny [REDAKCE] v průběhu trestního i opatrovnického řízení k tvrzením o její vzdorovitosti, umanutosti, či nepřizpůsobivosti (což na soud působilo jak v trestní, tak i opatrovnické věci značně pejorativně).

212. O nepřesvědčivosti vyjádření jednotlivých členů rodiny [REDAKCE] nakonec svědčí i líčení událostí okolo nevrácení nezletilé [REDAKCE] obžalovaným při ukončení styku (líčeno jako tzv. „únos“). I přesto, že uvedená událost nespadá do časového vymezení skutku, její popis [REDAKCE] a [REDAKCE] uvedené svědky silně znevěrohodnil. I přesto, že svědek [REDAKCE] popřel, že by věděl, kde se obžalovaný se svou dcerou v inkriminovanou dobu nachází (čím zcela evidentně křivě – lživě vypovídal), potvrdila [REDAKCE], že se její manžel spolu s vnučkou a obžalovaným nacházeli ve [REDAKCE]. Při dotazech na téma „únos“, popř. intervence do záležitostí v této věci (např. ve vztahu k OSPOD a jiným orgánům) pak oba svědci svým tělem dávali najevo nesoulad sdělovaných tvrzení (že do poměrů neintervenovali) s jejich vnitřním přesvědčením (pravý opak), o čemž svědčily nonverbální projevy jejich těla *v podobě obranných reakcí* (např. opětovně zkrřížení rukou na hrudi u svědkyně [REDAKCE] pokaždé v momentě, kdy se jí soud na tuto otázku dotazoval i přesto, že při líčení jiných nekonfrontačních témat svědkyně uvedenou tenzi nevykazovala), *v reakcích pro tělo uvolňovacích* (tzn. stlačování dlaně prsty druhé ruky, zatlačení nehtu do lůžka jiného prstu či pohybování pánví zleva doprava svědkem [REDAKCE] i přesto, že před uvedenými dotazy byl svědek při nekonfrontačních tématech v rámci držení těla opět v klidovém postavení), či *v úkonech, které odpověď oddalují* (bezprostřední pohnutí občanským průkazem při položení konfrontačního dotazu svědkovi [REDAKCE]). Soud zde nicméně zdůrazňuje, že tyto nonverbální projevy jsou toliko *dokreslením* přesvědčivosti o *neúplnosti či zjevně lživém* tvrzení členů rodiny [REDAKCE], které plynou i z jiných shora uvedených obsahově rozporných vyjádření svědků (členů jejich rodiny). Pomyslnou trofej za největšího nesnášenlivce poškozené by v rodině [REDAKCE] nakonec získala svědkyně [REDAKCE], která se nejenže netajila svou nenávistí k poškozené od počátku vztahu s obžalovaným (uvedla, že k ní měla od počátku negativní vztah), ale líčila poškozenou v daleko horším světle než obžalovaný či svědci [REDAKCE] a [REDAKCE], kdy např. všichni tři muži vyzdvihli jako pozitivní vlastnost pořádkumilovnost poškozené, nicméně [REDAKCE] v naprostém rozporu uvedla, že se poškozená již před porodem nechávala od obžalovaného až

přepečovávat a o domácnost se nestarala (ze strany ██████████ se tak jedná prakticky až o jakousi opičí lásku matky vůči synovi).

213. Kamarádky poškozené (často z doby dětství) byly naproti tomu pro soud zcela věrohodné. I přesto, že nyní zastávají některé z nich negativní postoj k obžalovanému, vykreslovaly dojem, který z něj v počátcích vztahu měly, jako velmi pozitivní. I přesto, že drtivou většinu informací měly zprostředkovaně od poškozené, jednotlivé události, kterým byly osobně přítomny, je zcela oprávněně utvrdily v pravdivost tvrzení poškozené (svědkyně např. viděly SMS, které obžalovaný poškozené zasílal, svědkyně ██████████ byla konfrontována se značně netaktním jednáním ze strany obžalovaného, v přítomnosti svědkyně ██████████ obžalovaný poškozené zakázal jít dopoledne ven apod.).
214. Bývalé podřízené obžalovaného ze zaměstnání i přes velmi negativní popis jeho osobnosti jsou pro soud taktéž věrohodné, neboť všechny shodně popisovaly jeho dominanci nad nimi pramenící z výkonu funkce, shodně uváděly, že ponižoval zejména ženy či jednotlivce, kteří se neuměli bránit, se zaměstnanci manipuloval a nadával jim. V tomto směru nemůže rozhodně obstát znevěrohodnění těchto svědkyň obžalovaným, že žádný z nadřízených nemůže být oblíbený, neboť svědkyně uvedly, že po odvolání obžalovaného z místa vedoucího se vztahy na pracovišti výrazně uklidnily, přičemž sama zpráva zaměstnavatele dokládá, že odvolání z pozice týmového vedoucího od ██████████ bylo u obžalovaného vyvoláno nesouladem požadavků zaměstnavatele na tuto pozici s činností obžalovaného a aktivitami obžalovaného v rámci zaměstnání (tím se vyvrací jak tvrzení obžalovaného ohledně jeho schopností řešit konflikty domluvou a debatou, jeho schopnost vedení kolektivu a určitá míra odpovědnosti, tak i zejména tvrzení, že ukončil pracovní poměr ve společnosti proto, aby se mohl o čerstvě narozenou dceru více starat – ostatně sám si dle svých tvrzení již za trvání pracovního poměru přizpůsobil pracovní dobu, aby se mohl do domácnosti vrátit do 15. hodiny).
215. Dokazování bylo z iniciativy soudu rozšířeno o výpovědi osob, které v inkriminovanou dobu, popř. rok až dva poté, poskytovaly poškozené (popř. i obžalovanému) terapeutickou či jinou obdobnou podpurnou pomoc. Při hodnocení věrohodnosti jednotlivých terapeutek je nutné předně konstatovat, že je naprosto zarážející, jak mohou některé osoby tak amatérským a diletantským způsobem poskytovat podporu, poradenství a progres (dnes moderně nazýváno coaching) osobě, která zažívá trauma, bolest, popř. je dezorientována v tak citlivé a významné oblasti jako je vyrovnání se se zánikem vztahu, péče o dítě, popř. řešení partnerské krize. Jedná-li se o svědkyni ██████████, byla tato osoba v určitém směru ezotericky zaměřená, poskytovala poškozené alternativní metody řešení *aktuálního* napětí bez toho, aby se pídila po její minulosti (██████████). Svědkyně tak neměla tendenci hodnotit osobu obžalovaného či ██████████, potvrdila však určité znalecké závěry v tom směru, že poškozená byla vnitřně v tenzi, byla nejistá – neustále se snažila obhajovat a obávala se osud své dcery (jakby ne, když jí ji obžalovaný jednou svévolně nevrátil a zadržoval několik dní, popř. o dceru vedl nekonečné spory). Takováto sdělení tudíž korespondují se závěry podrobně rozvedenými v předešlých odstavcích. Svědkyně ██████████ si matně vybavila, že poškozená byla v období krátce po opuštění ██████████ domácnosti rozladěná, citlivější, měla z obžalovaného *strach*; takovéto sdělení svědkyně pak logicky zapadá do závěrů znalkyně ██████████, že zlé nakládání a utrpení poškozené, popř. občasné dobré kroky obžalovaného, nelze chápat izolovaně, ale je nutno na takováto jednání nahlížet komplexně optikou delšího časového rozmezí (např. v časovém rámci ██████████), přičemž poškozená i v období po návratu k obžalovanému strádala (argumentem od menšího k většímu pak lze dojít k závěru, že pokud určitá osoba líčí utrpení a strach z trýznitele v době vzdálenější od ukončení vztahu, musela takováto osoba

cítit shodné, ne-li větší, obavy za doby společného soužití). Obdobný význam pro soud měla i výpověď svědkyně [REDAKCE], která si sice ničeho příliš z nyní projednávané věci nepamatovala (neutkvěl jí při práci v [REDAKCE] žádný případ, kdy by žena, které poskytovaly s kolegyněmi podporu, zcela fabulovala a manipulovala se zaměstnankyněmi [REDAKCE] ohledně toho, že je osobou týranou), nicméně ozřejmila např. způsob práce [REDAKCE] s klientkami (např. že prověřovaly různými metodami, zdali příslušné ženy účelově netvrdí určité informace), přičemž její výpověď ještě více umocnila už tak vysoce věrohodnou výpověď svědkyně [REDAKCE], kterou by soud mohl označit za zářivou hvězdu v oblasti terapie a krizového poradenství.

216. Svědkyně [REDAKCE] zcela věcně, analyticky a rozhodně líčila veškeré okolnosti případu poškozené, kterou navštívila osobně v domácnosti *před prvním* odchodem poškozené od obžalovaného; sama svědkyně taktéž připustila, že si určité okolnosti s odstupem času již nevybavuje (byla tedy velmi objektivní a zdrženlivá, avšak nikoliv alibistická, v určitých hodnotících soudech). Již v bytě svědkyni poškozená popsala veškeré okolnosti, které sama líčila při výsleších v trestní věci (popř. v soukromoprávních řízeních). Svědkyně [REDAKCE] také zmínila, že i sama poškozená hovořila o podezření, že trpí psychózou; nicméně toto tvrzení je nutno dát do vzájemné souvislosti s tvrzením poškozené, která uvedla, že když obžalovaný opakovaně zpochybňoval její duševní stav a mateřskou roli, začala sama o sobě pochybovat (logicky se tak už mohla domnívat a mít obavu, zdali je duševně v pořádku – ostatně, řečeno slovy Josepha Goebbelse, stokrát zopakovaná lež se stává nakonec pravdou). Svědkyně [REDAKCE] chápala poškozenou za zcela duševně zdravou, avšak velmi rozrušenou ženu. Způsob, jakým líčila poškozená své útrapy, jí nepřišel nijak přibarvený, lživý, okolnosti byla schopna logicky vysvětlit. Z výpovědi svědkyně zcela vyplynuly obavy poškozené z obžalovaného, a to na základě líčení negativních zážitků, které byly permanentní. Poškozená i uvedené svědkyni sdělila, že má strach z právních a faktických následků odchodu (vždyť obžalovaný hrozil, že jí sebere dítě, zavře do klece, chlubil se svými kontakty mj. i v justici), neuměla se v záležitosti orientovat; navíc [REDAKCE] v té době uvažovala, nebyla o něm definitivně rozhodnutá (to vyvrací argument obhajoby, že poškozená plánovala [REDAKCE] dávno před tím než z domácnosti odešla). Svědkyni [REDAKCE] taktéž poškozená sdělila *frekvenci* urážek, které byly prakticky na denní bázi.
217. Na opačné straně ve škále hodnocení by dle soudu měly stát svědkyně [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE]. Soud zde znovu předesílá, že byl prakticky zděšen, že určité terapeutky prakticky až šarlatánským způsobem přistupují k řešení vnitřních problémů osob, které se nachází ve svízelné situaci a vkládají do jejich rukou veškerou důvěru¹⁰. Pokud se jedná o výpověď svědkyně [REDAKCE], ta hraničila s porušením povinnosti svědka vypovědět úplnou pravdu *a nic nezamlčovat* (svědkyně byla soudem opakovaně upomínána, aby tak nečinila). Svědkyně naprosto nekriticky bez znalosti obsahových souvislostí dané „diagnózy“ operovala s závěrem, který u poškozené stanovila kolegyně [REDAKCE] v podobě „matrimoniální krize s prezentací boje o dcerku“; i přesto, že z názvu diagnózy jasně plyne určitá krize a boj o nejbližšího (logicky obavy mají svůj původ v minulosti a dřívějších zážitcích a zkušenostech), svědkyně se ani v náznacích nepídila po takovýchto příčinách stesků poškozené z minulosti (je tedy pro soud záhadou, jak chtěla jmenovaná svědkyně poškozené vůbec pomoci, když neznala alespoň v základních obrysech její životní příběh). Svědkyně je tedy pro soud značně nekvalifikovaná, neochotná při líčení okolností, které jsou jí známy, uvést veškeré obsahové souvislosti; i přesto opět jako jiné svědkyně z řad terapeutů uvedla, že poškozená na jednu stranu o sobě pochybovala, na druhou

¹⁰ Počinání terapeutek tak soudy připomnělo praktiky, které byly investigativními novináři v minulosti odhaleny – viz např. https://www.irohlas.cz/zivotni-styl/zdravi/vinohradska-12-matej-skalicky-anna-koslerova-psychosmejdi-sarlatani_2304190600_nel

stranu nevykazovala tendence k fabulování. Značnou nevěrohodnost, ve smyslu neodbornosti, shledává soud i u svědkyně [REDAKCE], která stanovila citovanou diagnózu prakticky svévolně bez znalosti relevantních informací, po kterých se terapeutka ani úmyslně nepídila (neboť nabádala poškozenou, aby věci z minulosti neřešila, což doporučovala i přesto, že, jak sama vypověděla, jí nebyly známy okolnosti, které se poškozené v minulosti staly). Nicméně její výpověď doložila fakt, že i s odstupem dvou až tří let poškozená i nadále měla obavy o ztrátu dcery a velmi těžce snášela soudní spory, které s obžalovaným v rámci opatrovnického řízení vedla. Pomyslným leaderem „hvězdné pěchoty“ byla pro soud [REDAKCE], jejíž postoje a závěry jsou doposud pro soud až alarmující. Svědkyně naprosto zcestně označila za hostilní projev fakt, že partner vůči druhému podá trestní oznámení bez ohledu na to, co jej k podání trestního oznámení vedlo. Jakékoliv závěry ohledně obžalovaného pak činila svědkyně toliko na základě jeho jednostranných sdělení (nekriticky tak přejímala jeho názor), přičemž pomyslnou korunu nasadila celé své výpovědi ve chvíli, kdy se s obžalovaným *společně shodli*, že měl nad poškozenou intelektuální převahu (lidově řečeno, že poškozená byla hloupá). Hodnocení svědkyně v tom směru, že obžalovaný získal díky terapiím určitý náhled nad svou osobou je pro soud taktéž značně nepřesvědčivé, neboť dle opatrovnického spisu (popř. spisů civilních) a závěrů znalkyně, je zcela evidentní, že obžalovaný vůči poškozené vystupuje stále ve shodném narativu a despektu, jak poškozená popisovala ohledně okolností vztahujících se ke společnému soužití. Poškozené se tudíž nelze divit, že v terapiích u takto amatérsky vystupující osoby nechtěla pokračovat, neboť k ní cítila nedůvěru (tu ostatně soud pojal už po 10 minutách výslechu svědkyně). Soud je taktéž přesvědčen, že [REDAKCE] svou „diagnózu“ u poškozené v podobě poporodní deprese, ke které mimochodem neměla vůbec žádnou erudici a mandát, značně dehonestovala poškozenou v očích obžalovaného, a naopak jej utvrdila v tom, že poškozená je, zjednodušeně řečeno, blázen. Shrnutě řečeno, flagrantní neerudovanost všech tří shora zmíněných osob velmi znevěrohodňuje jejich stanoviska a hodnocení situace, v které se poškozená, popř. poškozená s obžalovaným, v inkriminovanou dobu společného soužití nacházela(nacházeli); nalézací soud tak rozhodně ze stanovisek takovýchto amatérů (prezentován mj. odvolacím soudem v odstavci 42 usnesení) nechce činit jakékoliv závěry a to mj. za situace, kdy se svědkyním snažil zajistit (s přihlédnutím k přirozeně po lidské stránce vnímané důvěrnosti vztahu terapeut – klient) určitý vnitřní komfort v podobě „zproštění“ jejich mlčenlivosti poškozenou i přesto, že žádná z terapeutek není vázána zákonnou povinností mlčenlivosti dle § 51 zákona č. 372/2011Sb., o zdravotních službách.

218. Soud musel zaměřit dokazování i na eskalaci agrese obžalovaného vůči poškozené (a to zejména pro potřeby časového vymezení skutku). I přesto, že znalkyně [REDAKCE] matka poškozené a svědkyně [REDAKCE] doložily, že poškozená byla již před porodem citlivější, popř. že měla o vztahu s obžalovaným pochybnosti, všichni svědci – rodinní příslušníci (popř. kamarádky poškozené) se nezávisle na sobě shodli, že naprosto zlomovým momentem ve vztahu obžalovaného s poškozenou bylo narození dcery [REDAKCE] (tj. datum [REDAKCE]). Takovéto datum lze stanovit i na základě doplňujícího výslechu znalkyně, která shledala určitá utrpení a strádání poškozené před narozením dcery, nicméně v důsledku změny životní role a určitého vyčerpání nebyla schopna již tímto příkořím obžalovaného čelit, neboť své vnitřní kompenzační zdroje měla de facto vyčerpáné.
219. Uvedená změna (narození dcery) vyvolala výrazné pnutí ve vztahu a projevila v plné míře povahové rysy obžalovaného tak, jak je popsaly znalkyně z oboru psychologie a psychiatrie (popř. jak je doložila svědkyně [REDAKCE] a svědkyně [REDAKCE]). Obžalovaný jest osobou s narcistickými rysy promítající své pochybnosti („mindráky“) do druhých osob, žádá po jiných vyhovění jeho požadavkům a servis i přesto, že tyto požadavky jdou na úkor

takovýchto osob (má sníženou reciprocitu a schopnost reflektovat potřeby druhých). Naproti tomu poškozená je osobou, která má vůči sobě pochybnosti, neustále se hodnotí, touží po rodinném soužití, přičemž dokáže v tomto směru upozadit své potřeby; jakmile je však přetížena (zahlcena emocemi, vyčerpána apod.), nedokáže racionálně vyhodnotit jednotlivé situace, může jednat zkratovitě až v krajních situacích hystericky (nicméně ■■■■■ neshledala, že by poškozená byla osobou s hysterickými sklony). Dynamika asymetrie vztahu pak byla konstantní a příkoří a utrpení poškozené ze soužití s obžalovaným narůstalo, obavy poškozené mají původ ve společném soužití a to zejména díky jeho nevypočitatelnosti, přičemž prvky syndromu týrané osoby (tj. rysy, které se u osob, s kterými bylo zle nakládáno, vyskytují) byly u poškozené přítomny i po obnově soužití s obžalovaným (byť v trochu menší míře), ba dokonce i v průběhu jednotlivých soukromoprávních řízení. Závěry prezentované v tomto odstavci jsou hlavními skutkovými východisky ve věci samé (a budou níže rozvedeny).

220. Narozněním dcery ■■■■■ došlo k vzniku značné zátěže na straně poškozené. Poškozená neměla tolik prostoru zohledňovat potřeby obžalovaného, neboť zcela přirozeně upřela svou pozornost v rozumné míře na novorozenou dceru. Nebylo tudíž například možné jezdit k rodině obžalovaného v takové míře, jak byl zvyklý činit za doby, kdy neměli dítě (či za doby vztahu se svědkyní ■■■■■), popř. udržovat frekvenci kontaktů (a vidání vnučky) dle přání členů rodiny ■■■■■, kteří svou nespokojenost značně hulvátským projevem prezentovali (zejména tchán poškozené) vůči poškozené, ale taktéž vůči obžalovanému, který se vůči jejich požadavkům nejen nedokázal vymezit (a ponechal poškozenou napospas výlevům jeho rodičů), ale navíc vůči poškozené namířil i svou agresi (což je dle ■■■■■ zcela přirozené u citově a emočně labilních osob). Poškozená zcela oprávněně žádala po obžalovaném klid v šestinedělí, jeho větší zapojení do prací, výpomoc, a hlavně prostor pro rodinu („soužití ve třech“) bez návštěv jiných osob (ostatně kamarádky toto přání poškozené respektovaly a své návštěvy načasovaly s určitým odstupem od porodu a návratu poškozené do domácnosti). Obžalovaný však toto přehlížel (zde se projevuje jeho snížená empatie zvláště při zátěži), požadoval respektování požadavků stanovených jeho rodiči (zejména více návštěv, vedení kočárku apod.), přičemž pokud těmto potřebám a požadavkům poškozená nevyhověla, stupňoval agresivitu vůči její osobě, popř. dovolil svému otci, aby vůči ní projevil prakticky totožné jednání, které mu bylo vlastní (soud rozhodně nevěří ■■■■■, že se snažil klidným tónem domluvit s poškozenou na vidání vnučky, neboť pokud by tomu skutečně tak bylo, nevolala by poškozená neprodleně své rodiče, aby jí přišli na pomoc, popř. nezmiňovala by tuto okolnost při soudním jednání v opatrovnické věci či ve zprávách, které obžalovanému psala). Právě od období narození dcery se naplno projevila emoční nestabilita obžalovaného (poškozená, popř. podřízené obžalovaného tento projev mj. popisovaly v tom směru, že nevěděly, jakou náladu bude mít), kterou cílil prostřednictvím agrese vůči osobě, kterou měl nejbližší (tj. v domácnosti poškozenou, v zaměstnání podřízené – členky bio farmy).
221. Jednotlivé výpady vůči poškozené činil obžalovaný v rodinné domácnosti záměrně (dle svého povahového rysu) s cílem kontrolovat poškozenou, mít nad ní moc, a to pouze za účelem prosazení svých zájmů; tato zjištění nakonec pramení ze závěrů obou znalkyň, které doložily, že pokud obžalovaný nedostával, co požadoval, projevoval se agresivně až hostilně, přičemž v lidech, kteří nevyhověli jeho přání, shledal nepřátele a vystupoval vůči nim direktivně, pokud se mu takovéto osoby nedokázaly vymezit. Mezi hlavní prostředky ovládnutí užíval obžalovaný *promítání svých pochybností do druhých* (například, ač postava obžalovaného rozhodně není na první pohled atletická, nadával po porodu poškozené, že je tlustá), popř. jejich *ponižování* (podřízené přirovnával k „bio farmě“, lopatám, poškozenou

k tomu, že je špína, smrdí či že je /s ohledem na jeho žárlivost a nízké sebevědomí/ kurva). Obdobné jednání obžalovaného ve vztahu doložila i dcera bývalé partnerky obžalovaného (svědkyně [REDACTED]), která v dost značné tenzi přirovnala obžalovaného k sobci, jenž všechny v jejich rodině rozeštvál proti sobě, přičemž se následně snažil zejména s ní manipulovat (princip známý z dob např. Julia Caesara jako *divide et impera* – rozděl a panuj), popř. požadoval, aby se veškeré záležitosti odehrávaly dle jeho požadavků (ostatně i proto svědkyně přirovnala fungování rodiny [REDACTED] k sektě, neboť právě jedním ze znaků sektářství je absolutní netolerance názorů, které jsou od názorů sekty odlišné); snahu po kontrole a dominanci (popř. též žárlivost) popsala i svědkyně [REDACTED] – ta má ostatně sama s obžalovaným velmi špatné zkušenosti.

222. V řízení bylo taktéž prokázáno, že obžalovaný činil jednotlivé agresivní výpady vůči poškozené s cílem ji ovládnout a podrobit (jak vyplývá ze znaleckých závěrů), nejednalo se o výměnu názorů, nýbrž o diktát z jeho strany. Jednotlivé výpady pak poškozenou energeticky a emočně vyčerpávaly, což se u ní projevilo nestandardním chováním. Svědkové pocházející z rodiny [REDACTED] (popř. též obžalovaný) poukazovali na nedobry psychický stav poškozené, na to, že trpí laktační psychózou či podobnými neduhy. Psychická nepohoda poškozené však byla vyvolána přepětím poškozené; ostatně jakoukoliv psychózu vyloučila jak [REDACTED] v lékařské zprávě tak i znalkyně [REDACTED], která navíc podotkla, že svědkyně [REDACTED] neměla jakoukoliv kompetenci takovouto diagnózu stanovit, natož ji stanovit díky jednomu sezení s poškozenou. Veškeré takovéto projevy poškozené naopak souvisí s prvky syndromu týrané osoby, které byly vyvolány obžalovaným, a které v jistém směru přetrvávaly u poškozené i při znaleckém vyšetření v lednu roku [REDACTED], popř. i dále, jak rozvedla v doplňujícím znaleckém výslechu [REDACTED].
223. Hlavní důvod tenze ve vztahu lze spatřit v požadavcích rodičů obžalovaného ohledně kontaktu s vnučkou, které vykazují co do osobnostních projevů shodné prvky nevyzrálosti (egoistické a hostilní lpění na svých požadavcích) jak byly znalecky diagnostikovány u obžalovaného; na dynamice a negativním vývoji vztahu (ve smyslu 56 usnesení odvolacího soudu) tak nenese žádný podíl poškozená, což ostatně popsala i [REDACTED], dle níž poškozená není „hysterkou“ či jinak citově labilní osobou. Uvedené se projevilo již za trvání [REDACTED] tím, že [REDACTED] a [REDACTED] poměřovali svůj čas, který s vnučkou trávili, s časem, který s vnučkou trávili rodiče poškozené. Tlačili tak na poškozenou, aby rovnocenně dělený styk s vnučkou umožňovala i jim (to ostatně dosvědčila i svědkyně [REDACTED], popř. takovýto závěr vyplývá z opakovaných návrhů otcovských prarodičů v opatrovnickém spisu). Poškozená přitom dceru tchánovi a tchyni neupírala, jen je nechtěla (vzhledem k negativním zkušenostem s jejich chováním) vídat mj. proto, že se hanlivě vyjadřovali o ní a jejím psychickém stavu je tak logické, že je při konverzaci s obžalovaným nazývá familií a jinými negativními imperativy. Dalším prvkem nezohledňování potřeb jiných lze u členů rodiny [REDACTED] shledat v absolutním popírání rizika vzniku separační úzkosti v době tzv. „únosu“ nezletilé [REDACTED] obžalovaným, kteří všichni členové rodiny schvalovali, popř. se někteří na něm též podíleli. Toto jednání obžalovaného bylo navíc bratrem obžalovaného a [REDACTED] velebeno jako důkaz zájmu obžalovaného v péči o dítě a boj za jeho práva (avšak opět na úkor dítěte samotného). Omezená empatie obžalovaného a nerefluktování skutečných příčin zániku vztahu lze u obžalovaného shledat i v jeho obraně v tom smyslu, že nikdy nebránil poškozené, aby odešla, což je však značně zavádějící tvrzení, neboť v prvním případě o jejím odchodu prakticky ani nevěděl (odchod řešila poškozená, včetně jeho důsledků, s [REDACTED]), posléze jí donutil neustálým bombardováním SMS zprávami a sliby k návratu, následně se vůči poškozené choval naprosto stejně a neměl prakticky nad zánikem vztahu žádnou kontrolu.

224. Pokud jde o dokazování doby trvání trestné činnosti, lze učinit závěr, že se poškozená (dle tvrzení obžalovaného) přibližně v polovině ledna roku [REDACTED] odstěhovala ze společné domácnosti, což bylo výsledkem spolupráce s krizovým centrem a OSPOD [REDACTED] (viz čl. 433 spisu), kterou poškozená navázala na konci roku [REDACTED], popř. následkem napadení poškozené obžalovaným, kdy jí vytrhl a zničil mobilní telefon. Po dobu tzv. „pauzy ve vztahu“ bydlela u svých rodičů (manželů [REDACTED]), kteří dosvědčili její naprosté vyčerpání, psychickou nepohodu a tenzi (tu zcela evidentně zaregistrovala i svědkyně [REDACTED], která poškozenou v bytě rodičů navštěvovala). Nelze taktéž nalézt jiného důvodu její extrémní psychické nepohody v tomto období než obžalovaného a soužití s ním. Soud má za prokázané i díky vzájemné komunikaci mezi poškozenou a obžalovaným, že se poškozená ke svým rodičům odstěhovala s úmyslem společnou domácnost opustit, neboť si ze společné domácnosti vzala své osobní věci, věci nezletilé, popř. věci nutné k její péči (např. zapoměla nosítko, které obžalovaný slíbil dodat).
225. Návrat poškozené do společné rodinné domácnosti (a tedy i obnovení společného soužití) lze datovat přibližně do poloviny března roku [REDACTED] (což následně [REDACTED] vyústilo v přerušování řízení ve věci péče soudu o nezletilou, které bylo zahájeno návrhem, v němž poškozená líčí jednotlivé způsoby zlého nakládání). Návrat poškozené do vztahu byl předně vyvolán nátlakem obžalovaného, který poškozenou bombardoval SMS zprávami oscilujícími od hanlivých napadání až po sliby, že se změní (údajně navštěvoval terapeuta) a že rodina bude návratem poškozené zachována (ostatně poškozená uvedla, že tyto hodnoty obžalovaný v jejich komunikaci častokrát zmiňoval). I svědkyně [REDACTED] doložila, že se poškozená snažila rodinu udržet, obávala se o svou ekonomickou stabilitu (v roli samoživitelky). Obžalovaný jí navíc slíbil, že se změní a že domácnost bude fungovat podle představ poškozené. Shodný model chování (pokus o obnovu rozpadajícího se vztahu) pak obžalovaný uplatnil jak u svědkyně [REDACTED], tak i u matky svědkyně [REDACTED], které obě přemlouval k návratu (dle [REDACTED] matku až „uháněl“), sliboval svou změnu s tím, že po krátké době se vše vrátí „do starých kolejí“. Shodný vývoj nastal i ve vztahu s poškozenou přibližně po měsíci obnoveného soužití (tzn. cca duben–květen [REDACTED]), kdy si obžalovaný nebral servítky ani před kamarádkami poškozené (např. svědkyně [REDACTED] uvedla, že se vůči ní obžalovaný zachoval značně neuctivě – napodoboval při svém odchodu zvuk krávy /“bů“/ namísto pozdravu). Tyto projevy pak znalkyně [REDACTED] označila jako typické pro oběti domácího násilí, neboť ty doufají, že se jejich partner změní, že nastanou ty staré dobré časy, jejichž návrat jim partner slibuje.
226. Časové ukončení skutku lze ztotožnit s definitivním odchodem poškozené ze vztahu pro nenaplnění jejích představ o společném soužití. V období od března do července [REDACTED] byla dle poškozené patrná značná tenze ve vztahu, opakovaly se důvody rozepří, přičemž agresivita obžalovaného se stupňovala. Obžalovaný přešel od pouhých slovních výhrůžek (či hrozby napřaženou rukou za současného funění) k fyzickým atakům, přičemž vmáčkнутé víčko bylo pro poškozenou pomyslnou poslední kapkou, která ji pohnula k „úprku“ ze vztahu (ostatně na vmáčknutí víčka do obličeje lze demonstrovat značnou sebestřednost a bezohlednost obžalovaného, jelikož vmáčknutí víčka do obličeje odůvodnil snahou po tom, aby poškozené „zacpat ústa“; nedovedl se však vyjádřit k riziku, že mohl poškozenou víčkem zaseknutým v krku např. i udusit či jinak na zdraví poškodit). Není tudíž pravdou argument obhajoby, že se násilí obžalovaného nikterak nestupňovalo, popř. že by se jednalo o tzv. „italskou domácnost“. Výraznou asymetrii ve vztahu ostatně zcela s přehledem shledala a obhájila ve svém doplňujícím výslechu znalkyně [REDACTED], která přisuzovala projev osobnostních rysů obžalovaného mj. i narození dcery a oslabení poškozené, která rozhodně nemohla obžalovanému vzdorovat. Pokud se o nějaký vzdor

pokusila, nelze takovéto jednání přeceňovat, neboť vymezení se vůči obžalovanému nevedlo k jeho změně (osobnostně se ani jeho vystupování ve vztazích změnit nemůže), resp. mechanismus fungování vztahu a nastavení rolí v něm zůstal naprosto nedotčený včetně důsledků pro poškozenou (vnitřní pochybování, tenze, nejistota, strach, úzkost, tedy prvky, které mají původ nikoliv v její osobnosti nýbrž ve vztahu s obžalovaným a souvisí s jeho dlouhodobým zlým nakládáním).

227. Stran fyzického napadení přiměla poškozenou opustit obžalovaného i skutečnost, že se obžalovaný nezmění a že vztah bude stejný jako před jejím prvním odchodem (např. skrze výčitky, že v bytě není doma, že jí zde nic nepatří apod.); tato sebereflexe souvisí mj. i se závěrem [REDAKCE], že po obnovení soužití už poškozená věděla, že odchod od obžalovaného zvládne. O daném chování obžalovaného svědčí kromě výpovědi poškozené i jejich vzájemné textové zprávy, z nichž mj. plyne přetrvávající snaha obžalovaného po diktování podmínek poškozené, a to i po zániku vztahu, popř. jeho výhrůžky a hanlivá označení adresovaná poškozené (namátkou např. viz čl. 344, 343 verte, 317, 316 verte, 296, 283 verte či 284 spisu); chování obžalovaného v naprosto shodném duchu pak popsala ve své výpovědi např. svědkyně [REDAKCE]. Soudní znalkyně [REDAKCE] navíc souhrnně popsala, že psychické napětí a tenze přetrvávaly u poškozené nejen po jejím návratu k obžalovanému, ale byly u ní patrné i dva (!) roky po ukončení společného soužití a plynou i ze soukromoprávních sporů, které poškozená s obžalovaným vedla, zejména z řízení ohledně poměrů k nezletilé.
228. Zbývá pouze stručně rozvést zbylé skutkové okolnosti popsané ve skutkové větě rozsudku. Jednotlivé výpady obžalovaného, které činil vůči poškozené, plynou nejen z výpovědi svědků (např. u svědka [REDAKCE] – viz odst. 53 a 54, svědkyně [REDAKCE] – viz odst. 65, či svědkyně [REDAKCE] – viz odst. 105) ale taktéž ze zvukových nahrávek popř. z textových zpráv, které soud provedl velmi detailně v odstavcích 148 a 150, a na které v plném rozsahu odkazuje (z nich mj. plyne nahrávání poškozené obžalovaným v době, kdy poškozená pláče, čemuž se obžalovaný posmívá). Zprávy například dokládají, že obžalovaný vyčítal cvičení dcery [REDAKCE] poškozené, činí jednotlivé výpady na psychický stav poškozené, provádí faktické výhrůžky poškozené úředními oznámeními na OSPOD a jiné orgány („budeme to řešit jinak“, „počítej s důsledky“ apod.). [REDAKCE], popř. poškozená nadto dosvědčily, že jim obžalovaný vyhrožoval, že poškozenou zadupe do země a že je ubohá (členové rodiny [REDAKCE] pak popsali hanlivé urážky obžalovaného vůči rodině [REDAKCE] – [REDAKCE] kurvy apod.). Povinnost být doma do příjezdu obžalovaného z práce doložila nejen poškozená, ale taktéž ji zmiňovala ve své výpovědi jak svědkyně [REDAKCE], tak i [REDAKCE] (která za svou dcerou párkrát dopoledne tajně zašla na návštěvu). Ostatně zakazování poškozené stýkat se s jinými osobami, popř. vyhrožování jejím sledováním, odpovídá nejen psychologickému profilu obžalovaného, ale zmínili jej taktéž rodiče poškozené, kterým obžalovaný navíc tvrdil, že poškozené nejen „napíchl“ telefon a nahrává si ji, aby měl důkazy. Závěr o omezování poškozené obžalovaným ohledně hospodaření s finančními prostředky pak soud činí na základě faktu, že obžalovaný důsledně vyžadoval po poškozené paritu v hrazení výdajů na živobytí i v období, kdy poškozená čerpala rodičovský příspěvek, navíc opakovaně neměl prostředky pro hrazení výdajů, které měl sanovat, což namísto něj provedla poškozená (uvedené jednání není ničím náhodným – shodně se obžalovaný totiž zachoval i ve vztahu se svědkyní [REDAKCE]). Zmíněný přístup tak poškozenou ekonomicky vyčerpával, a ještě více jí upnul po materiální stránce k obžalovanému. Obžalovaný taktéž diktovat poškozené, zdali může řídit motorové vozidlo, kdy má užívat mobilní telefon, popř. zdali může jít ven, na což ostatně poukázaly svědkyně [REDAKCE] a [REDAKCE]. Bylo taktéž prokázáno, že obžalovaný v říjnu roku [REDAKCE] (brzy po narození dcery) hrozil střelnou zbraní

poté, co poškozená přivolala své rodiče na pomoc, jelikož jí otec obžalovaného verbálně napadl z důvodu, že jim jako prarodičům styk s vnučkou neumožňuje (již výše soud poukázal na nesoulad mezi výpověďmi obžalovaného a [REDAKCE] ohledně důvodu předmětné návštěvy – vyjasnění si styku s vnučkou vs. údajná oprava počítače). V tomto směru věří soud popisu události tak, jak ji vylíčila poškozená, jejíž hodnověrnost nemohou podrýt ani fotografie, na kterých poškozená drží jednotlivé zbraně (neboť lze logicky připustit, že za nekonfliktní situace s nimi může pózovat); nicméně poškozená neměla ke zbráním příliš kladný vztah (nebyla jejich fanda), naopak z nich měla respekt, což dosvědčila svědkyně [REDAKCE]. Výpady vůči poškozené pak obžalovaný činil ve společné domácnosti, tzn. i v přítomnosti společné dcery [REDAKCE].

229. Oproti podané obžalobě došlo vzhledem ke shora prokázaným skutečnostem k pozměnění skutku v několika směrech. Předně byl modifikován časový rozsah skutku, neboť se problémy ve vztahu dramaticky zvýšily až porodem nezletilé [REDAKCE] (netrvaly již od února roku [REDAKCE], tedy od doby početí nezletilé [REDAKCE]). Ze skutkové věty soud vyřadil taktéž pasáž *“v době jejího těhotenství ji vyházoval z bytu a vybrožoval jí, že když ho bude štít, že půjde na potrat, ačkoliv měla zdravotní obtíže“*, jelikož v průběhu těhotenství to byla poškozená, která odešla na krátkou dobu k rodičům z důvodu rozporů, které však ještě nehraničily se zlým nakládáním; že by obžalovaný nabádal poškozenou k potratu, pak popřela svědkyně [REDAKCE]. Soud taktéž nezahrnul do skutkové věty zmínku o komplikovaném porodu, který byl tvrzen toliko obžalovaným. Poškozená, popř. její sestra, stav označily za normální, toliko zdůraznily celkovou unavenost poškozené po porodu, která je však dle soudu zcela přirozená. Ze skutkové věty bylo taktéž vyřazeno souloví *„přičemž posléze později poškozenou osočoval z krádeže telefonu“*, které se dotýkalo události z listopadu [REDAKCE], při které obžalovaný zničil mobilní telefon poškozené, neboť osočení poškozené z krádeže nebylo v průběhu stíhání prokázáno. Naopak, obžalovaný neprodleně po rozbití telefonu odjel koupit telefon nový, což potvrdili shodně poškozená i obžalovaný.
230. Závěrem hodnocení důkazů bude nalézací soud reagovat na některá tvrzení, která rozvedl odvolací soud ve svém zrušovacím usnesení, a která *nebyla* vypořádána shora. Pokud se jedná o konstatování odvolacího soudu, že z této trestní věci vyplývají vzájemné hostilní projevy mezi obžalovaným a poškozenou (odst. 54 usnesení), je takovéto tvrzení po doplnění dokazování mírně zavádějící. Je pravdou, že opatrovnický spis je plný vzájemné nenávislosti a očerňování. Nicméně uvedené je pouze následkem zlého nakládání obžalovaného s poškozenou tak, jak byla shora rozvedeno. Je tedy zcela přirozené, že se žena (ale obecněji kterýkoliv jedinec) v určitém okamžiku vymezí vůči druhé osobě (např. obžalovanému), který se nejen před porodem, ale v měsících po něm bezprostředně následujících, tedy v období pro ženu nejzranitelnějších, zachová jako, slušně řečeno, sebestředný egocentrický, násilně se projevující rozmachané dítě. Je naprosto pochopitelné, že od určitého momentu pohár trpělivosti např. u poškozené přeteče a přejde taktéž do protiútku, protože už má celé situace po krk (a navíc se nachází mimo soustavný vliv obžalovaného) už jen díky tomu, jak se obžalovaný při předávkách nezletilé za doby trvání opatrovnického řízení choval vůči poškozené, popř. že poškozené svévolně nevrátil dítě po ukončení styku. Vzájemné hostilní projevy tedy nejsou příčinou a původem rozbrojů, nýbrž až následkem nevhodného chování obžalovaného a jeho rodiny vůči poškozené. Výpověď poškozené (odst. 61 usnesení odvolacího soudu) je tudíž nejenže vnitřně nerozporná, ale taktéž konzistentní, přičemž ji podporují (co do chování obžalovaného a jeho osobnostních projevů) i výpovědi osob, které do vztahu obžalovaného s poškozenou nikterak neintervenovaly, avšak bylo jim chování obžalovaného v partnerském svazku bezprostředně známo z vlastní zkušenosti (již dříve zmiňovaná bývalá partnerka a dcera zesnulé bývalé partnerky), popř. pravidelně s obžalovaným vstupovaly do prakticky

„nuceného“ profesního kontaktu (podřízené obžalovaného). I přesto, že nalézací soud dle svého nejlepšího vědomí a svědomí ctil zásadu presumpci nevinny a její procesní vyjádření v podobě principu *in dubio pro reo* již v prvním svém odsuzujícím rozsudku, byla dle názoru nalézacího soudu doplněným dokazováním ještě více prokázána osobnost obžalovaného a způsob jeho chování a převahy za doby [REDAKCE] soužití s poškozenou, resp. za doby trvání jejich společné domácnosti. Je zcela logické, že při dokazování v trestním řízení, které je retrospektivní, se vyskytnou prakticky vždy určité jiné teoreticky v úvahu přicházející varianty, které se odkloní od té, kterou zvolí soud (např. v nynější věci té, která je pojata do výroku odsuzujícího rozsudku). Nicméně žádná jiná do *reálné úvahy připadající* varianta skutkového průběhu (odlišná od průběhu popsáno ve skutkové větě rozsudku) nebyla shledána; doplněným dokazováním tak bylo zcela vyvráceno, že by poškozená měla zlý úmysl a motiv v podobě odchodu od obžalovaného, popř. že by vedla jednotlivá řízení s cílem obžalované tzv. vystrnadit z péče o dceru, popř. že by se jej snažila vyprovokovat a eskalovat tak tenzi ve vztahu. Spíše naopak, s ohledem na chování obžalovaného a zejména pak jeho rodiny, je až obdivuhodné, že poškozená byla schopna určitých procesních kompromisů (smírů), resp. že nekverulovala při předávání dítěte.

231. S ohledem na shora uvedené dospěl opětovně soud při právním hodnocení skutku k tomu, že obžalovaný naplnil bez důvodných pochybností všechny zákonné znaky skutkové podstaty zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku, jehož se dopustí ten, kdo týrá osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí a čin páchá po delší dobu.
232. Objektem trestného činu je zájem společnosti na ochraně osob před tzv. domácím násilím. Samotné domácí násilí pak nalézací soud chápe v souvislosti s ustanovením § 751 ve spojení s § 3021 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, jako stav, kdy se společné soužití pro určitou osobu (např. poškozenou [REDAKCE]) stává nesnesitelné z důvodu tělesného nebo duševního násilí namířeného vůči ní nebo vůči jiné osobě, která s ní v obydlí žije. V projednávané věci bylo prokázáno, že obžalovaný tento objekt porušil, když zejména verbálně napadal poškozenou [REDAKCE] takovým způsobem, že to vyvolalo u ní značný psychický diskomfort (tenzi), zranění (v obličejové části hlavy), či omezení v osobním životě (stranění se rodiny, omezení při jízdě autem, pocit strachu ze sledování v domácím prostředí apod.). Pro naplnění objektu však soud podotýká, že je zapotřebí, aby se násilí odehrávalo vůči osobám, které soužívají s obžalovaným v domácnosti (násilí nemusí probíhat vyloženě v bytě či domě). Proto byl časový rozsah skutku rozdělen do období [REDAKCE] a následně [REDAKCE]; po tato období obžalovaný porušoval objekt chráněný trestným právem (trvajícím delikt).
233. Jednání obžalovaného (subjektivní stránka) vykazuje zcela zjevně znaky úmyslu přímého (ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku), neboť ten zcela vědomě mířil své verbální a (ojedinělé) fyzické výpady vůči poškozené [REDAKCE] s cílem a vědomím ovlivnit její chování, podmanit si ji, přičemž zcela prokazatelně věděl, že u [REDAKCE] vyvolává negativní emoce, tenzi, resp. duševní tíseň (sám se ostatně jejímu strádání smál a utahoval si z něj).
234. Ohledně objektivní stránky trestné činnosti soud staví na závěru, že trestná činnost probíhala v drtivé většině případů ve společném obydlí, neboť obžalovaný s [REDAKCE] sdílel byt, v němž se nacházela společná domácnost; tu poškozená na období 2 měsíců v roce [REDAKCE] z vlastní vůle opustila právě v úmyslu obžalovaného opustit (od tohoto záměru však upustila). Jelikož trestná činnost probíhala zejména ve společném obydlí,

neměla poškozená kam utéci (chtěla zachovat společnou rodinu, nechtěla se vracet do svého „dětského pokojíčku“), byla na obžalovaném závislá (obávala se o zvládnutí role samoživitelky, ze svého minimálního příjmu saturovala značnou část rodinných výdajů a musea se před obžalovaným ospravedlňovat, zdali může užívat věci [redacted] a nacházela se prakticky pod neustálým dohledem obžalovaného (zejména jeho požadavky, aby do půl třetí odpoledne byla doma, důsledné lpění na kontaktu rodičů obžalovaného s vnučkou apod.). V možnosti zajistit si jiné bydlení (podporované např. městem [redacted]) jí bránila skutečnost, že byla stále vedena jako nájemník obecního bytu v místě, kde se nacházela dřívější rodinná domácnost (ostatně obžalovaný jí kveruloval v možnosti dohodnout se na ukončení společného nájmu bytu, toho poškozená dosáhla až za pomoci podání příslušné žaloby). V této souvislosti je nutné zdůraznit, že samotné týrání pak obžalovaný neprováděl jen ve společném obydlí, nýbrž i mimo něj, neboť už jen jeho neustálé textové zprávy vyvolávaly u poškozené tenzi. Poškozená pak byla ve vztahu k obžalovanému osobou blízkou, neboť byla v inkriminované době [redacted] a matkou jeho dcery. Namítala-li obhajoba, že je pro projednávanou trestnou činnost typická převaha trýznitele nad obětí, která však v nynější věci nenastala, zde soud uvádí, že tento argument je naprosto lichý; doplněným dokazováním byl tento závěr ještě více posílen. Obžalovaný dominoval nad poškozenou (a tím ji i ovlivňoval) ve všech oblastech života (zjevná asymetrie). Poškozená na něm byla ekonomicky závislá, snažila se udržet rodinu, obžalovaný ji ovlivňoval skrze různé, do detailu shora popsání, formy manipulace (urážky, degradace, posměch), vydíral ji skrz péči o nezletilou a intervenci orgánů moci veřejné, apeloval na zachování rodiny. Zneužíval právě svůj blízký vztah k poškozené k tomu, aby ji „připoutal k sobě“. Na tomto místě se sluší zdůraznit, že obžalovaný k sobě prakticky pokaždé vyhledával osoby ve slabším postavení a tím založil dysbalanci v postavení partnerů ve vztahu od samého počátku. Jak svědkyně [redacted], tak i dcera bývalé partnerky (svědkyně [redacted]) uvedly, že v době, kdy poznaly (resp. matka poznala) obžalovaného, měly tzv. „zlomené srdce“, resp. byly citově nenaplněné. Obžalovaný je tak zaujal lichocením a vyzdvihováním jejich osoby. To se ostatně událo i ve vztahu s poškozenou, neboť obžalovaný ji od počátku zval na kávu, lichotil ji, což mj. vyvolávalo i u kamarádek poškozené (i u poškozené samotné) pozitivní reakce, vztah se posléze ubíral dle osobní zkušenosti svědkyně [redacted], popř. náhledem kamarádky poškozené svědkyně [redacted], příliš rychle [redacted]

Právě zmíněnou nerovnováhou v počátku vztahu pak obžalovaný vždy otočil do opačného extrému a začal ženy po připoutání k sobě ovládat (dominovat nad nimi) tak, jak bylo popsáno ve skutkových zjištěních shora, tedy ve svůj vlastní prospěch.

235. Chování obžalovaného vůči poškozené pak vykazovalo znaky týrání, neboť se vyznačovalo vyšším stupněm hrubosti, bezohlednosti a bezcitnosti a určitou trvalostí v asymetrii rolí, kterou poškozená subjektivně pociťovala, jak ostatně detailně osvětlila při svém (případně doplňujícím) výslechu sama poškozená či znalkyně [redacted], jako těžké příkoří (k výkladu pojmu týrání viz také usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 9. 2005, sp. zn. 3 Tdo 1160/2005). Ve vztahu poškozené a obžalovaného se tak nejednalo o nahodilé nárazové konflikty či „Itálii“ (tj. že by každý z rovnocenně postavených partnerů byl vzpurné a hádavé povahy), nýbrž o každodenní nátlak ze strany obžalovaného vůči poškozené, který vedl v konečném důsledku k vyčerpání jejích psychických zásob (možnosti vzdorovat), což vyústilo v její labilitu až odevzdanost (viz její zkolabování, které obžalovaný natočil a smál se mu, či výpověď svědkyně [redacted], která jednou potkala obžalovaného s poškozenou, přičemž obžalovaný do poškozené pořádně „hustil“, přičemž ona vypadala v obličejí značně vyčerpaně a odevzdaně). Naopak po definitivním odchodu se poškozená relativně rychle adaptovala na novou situaci a navázala kontakt s novým partnerem i přesto, že byla

zpočátku nedůvěřivá a měla obavy z toho, aby vztah tzv. „dopadl“. Uvedený projev (navázání nového vztahu) je posléze typický pro určitou část obětí tzv. domácího násilí, neboť ve chvíli, kdy odpadne prvek, který oběť utlačuje (psychické týrání, vyčerpávání oběti, nutnost být připraven na výpady pachatele), je oběť takového násilí relativně rychle schopna vykompenzovat vyčerpání z předešlého partnerského vztahu a navázat vztah jiný. Důsledky zlého nakládání (tj. tenzi, vnitřní strach apod.) a týrání jako takové, pak nevyklučuje ani skutečnost, že i poškozená vůči obžalovanému užila sprostých slov, popř. na něj hystericky křičela. Tyto projevy ničeho nevyprovádají o tom, že by poškozená nebyla obětí, která by se dokázala bránit, nýbrž prokazují, že poškozená byla zahrnuta „totálně do kouta“ a v jistém směru tak prokázala určitý prvek naivity v tom směru, že může obžalovanému vzdorovat (opět viz závěry doplňující znalecké výpovědi znalkyně [redacted]). Takovéto její jednání tudíž připomíná spíše zmar než plnohodnotnou obranu. Její v určitém směru nepřátelské jednání vůči obžalovanému v opatrovnickém řízení pak logicky spadá do období, které je pro soud se vzdalujícím se časem od inkriminovaného období čím dál tím více irrelevantní (je čím dál tím více vzdálené časovému vymezení skutku), neboť takovéto jednání poškozené nedosvědčuje, zdali vůči ní týrání bylo či nebylo zaměřeno (resp. zdali se na ní v inkriminované době skutku projevovalo). Zlé nakládání obžalovaného s [redacted] pak probíhalo po dobu celkem 8 měsíců, tedy po delší dobu, a to zvláště za situace, kdy byla poškozená prakticky čerstvě po porodu, oslabená, absolutně závislá na obžalovaném (jelikož ten však přilnul ke své rodině, a respektoval požadavky svých příbuzných, logicky se přimknula a spoléhala na členy rodiny vlastní). K doplnění dlouhodobosti jako znaku kvalifikované skutkové postavy (viz odst. 58 usnesení odvolacího soudu) soud dodává, že období uvedené ve skutkové větě bylo stanoveno paradoxně ještě ve prospěch obžalovaného, neboť poškozená detekovala zlé nakládání s její osobou obžalovaným již v období těhotenství, dle ní, případně i dle znalkyně [redacted], však intenzita jednání obžalovaného a jeho dopad na poškozenou nebyl takový vzhledem k tomu, že nebyla vyčerpána díky porodu dítěte a nastalým rodičovským povinnostem. Doplňujícím výslechem [redacted] bylo ozřejmeno, že záblesky pozitivního jednání obžalovaného v inkriminovaném období nelze vůbec přeceňovat, nýbrž je nutné dva časové úseky (tak jak jsou popsány ve skutkové větě) chápat jako jeden na sebe logicky navazující celek, který svědčí o určitém klimatu ve vztahu a v kterém poškozená trpěla mj v důsledku zcela zjevně nastalé a udržované extrémní asymetrie v pozicích (myšleno poměřením partnerských pozic obžalovaného a poškozené). Poškozená tak již před porodem zažívala s obžalovaným zlé nakládání, které byla schopna částečně ignorovat, omlouvat, mentálně „přikrýt“ pod vidinou očekávání narození potomka (po opuštění domácnosti se z něj zase byla schopna částečně vymanit, tento progres trvá nadále i do dnešní doby); po narození dcery se tak obžalovaný se svou rodinou projevil naplno¹¹. Intenzita zlého nakládání obžalovaného s poškozenou tak po dobu zmíněných celkem 8 měsíců dosahovala i přes určité ponížení intenzity v druhém období (po návratu poškozené k obžalovanému), extrémní výše, přičemž dopady jednání obžalovaného na poškozenou se projevovaly i s odstupem několika let po ukončení vzájemného soužití a to mj. díky soustavnému udržování nepřeborného množství soudních sporů ze strany obžalovaného. Souhrnně řečeno, doba 8 měsíců soustavného, nikdy nekončícího, nevyzpytatelného a nepředvídatelného násilí je podle přesvědčení soudu stanovena ještě v nižším rozsahu (tedy nereflektuje se další zlé nakládání s poškozenou před porodem z důvodů shora uvedených) než by bylo možné, přičemž nelze při stanovení délky takového období odhlédnout od významu trýznivého soužití s obžalovaným pro

¹¹ Nutno dodat, že jejich psychický teror, urážky, nadávání či titulování poškozené za blázna jsou daleko horší počiny než dobře mířená facka, neboť právě soustavné verbální zlé „soft“ nakládání je pro člověka daleko zranitelnější, než dobře mířená facka.

další vývoj života poškozené. Z uvedených důvodů tak soud ponechal právní kvalifikaci skutku zcela beze změny.

236. Vzhledem ke shora uvedenému je tak naprosto evidentní, že soud za žádných okolností neuvažoval, že by předmětný skutek vykazoval znaky přestupku (např. proti občanskému soužití).
237. Při úvahách o stanovení druhu a výše trestu přihlédl soud dle ustanovení § 39 odst. 3 tr. zákoníku, ve spojení s ustanovením § 41 a § 42 tr. zákoníku, k společenské škodlivosti trestného činu, stejně jako k pohnutkám obžalovaného, možnostem nápravy a k dosavadnímu způsobu vedení jeho života. Vzhledem k naprosto shodným okolnostem tak je možné převzít závěry prezentované v prvním odsuzujícím rozsudku.
238. Obžalovanému v obecné rovině polehčuje jediná polehčující okolnost a tou je jeho dosavadní trestněprávní bezúhonnost. Trestné činnosti nelitoval, zlehčoval ji, přenášel vinu za jednotlivé rozepře na poškozenou, případně se stavil do role obětího beránka, inseminátora, který po početí dcery byl pro nepotřebnost odstaven; tento projev je ostatně pro obžalovaného, jak uvedly znalkyně [REDAKCE] a [REDAKCE], typický a odpovídá jeho osobnostnímu profilu, který je v jeho případě v určitých osobnostních rysech na hranici širší normy (dříve označováno pojmem „psychopat“). Tyto osobnostní rysy jsou však léčbou neovlivnitelné, neměnné, lze je dlouhodobou terapií toliko usměrňovat. U obžalovaného tak nelze vyslovit naději, že by se v budoucím životě diametrálně změnil. Obžalovanému dále přitěžuje, že trestnou činnost páchal vůči ženě, tedy osobě, která je fyzicky slabší a není schopna se účinně (s ohledem na diametrální odlišnost ve fyzické konstituci a v té době čerstvě prodělaný porod) bránit.
239. Vzhledem ke shora uvedenému je zjevné, že jediným aspektem, který obžalovaného uchránil od „nepodmíněného“ trestu odnětí svobody je jeho dosavadní trestněprávní bezúhonnost. Za takovéto situace, s přihlédnutím k faktu, že dopady na poškozenou jsou do budoucího života nižší a neustále slábnou, nevidí soud důvod k jinému než alternativnímu postihu obžalovaného. S ohledem na rozsah zákonné trestní sazby (2 léta až 8 let) je trest odnětí svobody ukládaný při její samé spodní hranici (ve výši její jedné osminy) dostatečným postihem za delikt ní jednání obžalovaného.
240. Výrazně důraznější však soud musel být v případě stanovení zkušební doby tzv. podmíněného odsouzení, která je stanovena ve výměře 4 let (48 měsíců), což dle názoru soudu poslouží jako dostatečný časový prostor pro sledování, zdali obžalovaný způsobem vedení života vyhovuje veškerým zákonným podmínkám pro to, aby se v budoucnu osvědčil. Soud však upozorňuje jak obžalovaného tak i poškozenou, že uvedená zkušební doba není nikterak namířena vůči obžalovanému (otci) v rámci výkonu práv plynoucích z jeho rodičovské odpovědnosti (v rámci stále probíhajících opatrovnických sporů); pro obžalovaného je nicméně nynější rozsudek posledním varováním, aby spory s matkou svého dítěte řešil nikoliv „na sílu“, dětinsky (jen já mám pravdu, všichni mi musí vyhovět), z pozice diktátu, ovlivnění, či degradace poškozené jako takové, ale slušným a civilizovaným způsobem.
241. Vzhledem k psychologickému profilu obžalovaného, tedy zejména k faktu, že hraniční poruchu osobnosti nelze léčit medikací, či jinak terapeuticky usměrnit (lze ji v případě zájmu pacienta toliko v limitované míře korigovat), nedává uložení přiměřené povinnosti obžalovanému v podobě dostavování se k psychoterapeutovi (v rámci zkušební doby) žádného smyslu. Pokud státní zástupkyně původně (před vyhlášením prvního odsuzujícího

- rozsudku) navrhovala dohled probačního úředníka, lze toliko zopakovat, že ukládání takového dohledu je nadbytečné s ohledem na fakt, že soud věří (vzhledem k dosavadní trestní bezúhonnosti obžalovaného) nejen ve spolehlivost obžalovaného ale taktéž v konstantnost jeho chování při vědomí možných důsledků v rámci vykonávacího řízení (možná „přeměna“ trestu na trest nepodmíněný).
242. Výrok o náhradě škody týkající se nároku Všeobecné zdravotní pojišťovny reflektuje výčet a vyúčtování zdravotních úkonů, které byly provedeny v souvislosti s léčbou poškozené, kterou si vyžádalo její napadení PET víčkem ze strany obžalovaného.
243. Pokud se jedná o dřívější odůvodnění výroku o náhradě nemajetkové újmy, označil jej odvolací soud v odstavci 62 usnesení za nepřezkoumatelný, aniž by uvedl, v čem nepřezkoumatelnost spočívá. Vzhledem ke skutečnosti, že odvolací soud zrušil prvý ve věci vyhlášený rozsudek toliko k odvolání obžalovaného, musel soud, co do výše náhrady nemajetkové újmy, respektovat ustanovení § 264 odst. 2 tr.řádu.
244. Jde-li o výrok o náhradě nemajetkové újmy, tak k trestnímu stíhání se se svým nárokem řádně a včas připojila poškozená s částkou 50 000 Kč s odůvodněním, že (zjednodušeně řečeno) obžalovaný neoprávněně zasahoval do jejích osobnostních práv, zasahoval do jejího života, který zásadním způsobem změnil, došlo k ponížení její lidské důstojnosti a k újmě na psychickém zdraví, když uvedená duševní nepohoda u poškozené přetrvávala, a v podstatě i přetrvává dlouho po ukončení společného soužití.
245. Podle § 81 občanského zákoníku je chráněna osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého. Podle § 81 odst. 2 občanského zákoníku ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.
246. Podle § 2894 odst. 2 občanského zákoníku, nebyla-li povinnost odčinit jinému nemajetkovou újmu výslovně ujednána, postihuje škůdce, jen stanoví-li to zvlášť zákon. V takových případech se povinnost nahradit nemajetkovou újmu poskytnutím zadostiučinění posoudí obdobně podle ustanovení o povinnosti nahradit škodu.
247. Podle § 2910 občanského zákoníku škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Povinnost k náhradě vznikne i škůdci, který zasáhne do jiného práva poškozeného zaviněným porušením zákonné povinnosti stanovené na ochranu takového práva.
248. Podle § 2956 občanského zákoníku, vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy.
249. Podle 2957 občanského zákoníku způsob a výše přiměřeného zadostiučinění musí být určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné.
250. Finanční zadostiučinění za nemajetkovou újmu lze poškozenému přiznat, pokud není postačující morální zadostiučinění a neoprávněným zásahem došlo ke snížení důstojnosti fyzické osoby či její vážnosti ve společnosti ve značné míře. Taková situace v projednávané

trestní věci nastala. Jelikož je v případech nemajetkové újmy vyloučeno, resp. není možné nahrazení uvedením v předešlý stav, nahrazuje se nemajetková újma přiměřeným zadostiučiněním. Řešení náhrady nemajetkové újmy pomocí zadostiučinění využívá kompenzační princip, ze kterého vyplývá funkce zadostiučinění, tj. funkce satisfakční. Dle kompenzačního principu má zadostiučinění odčinit nepříznivé následky zásahu do práv poškozeného, případně poskytnout poškozenému možnost, aby si těžko měřitelné a na peníze ne zcela spolehlivě a exaktně převoditelné potíže nemajetkového charakteru vykompenzoval tím, že si pomocí prostředků či předmětů pořízených za poskytnutou náhradu zpříjemní či usnadní život.

251. Poškozená zjevně po dobu společného soužití strádala s obžalovaným, a to v největší míře od doby narození nezletilé. Nemohla vést plnohodnotný život pro naprosto nevhodné a hostilní chování, které vůči ní opakovaně obžalovaný činil a devalvoval tak její důstojnost v postavení ženy, matky i partnerky. Co do základu nároku je tudíž nárok na náhradu nemajetkové újmy dán pro splnění všech shora rozvedených zákonných kritérií.
252. Soud díky aplikaci zásady zákazu zhoršení postavení obžalovaného po rozhodnutí odvolacího soudu v jeho prospěch (zásada zákazu *reformace in peius*) nemohl poškozené přiznat vyšší nárok, než který jí byl přiznán prvním rozsudkem ve věci. Výše daného nároku se po doplnění dokazování nařízeného odvolacím soudem (zejména co se týče výsledku znalkyně [REDAKCE]) jeví jako symbolická, a to i s ohledem na zachovanou právní kvalifikaci zločinu dle kvalifikované skutkové podstaty. Na druhou stranu fakt, že poškozená nepodávala odvolání proti tzv. odkazovému výroku o náhradě nemajetkové újmy, svědčí nejen o její snaze neeskalovat napětí mezi bývalými partnery (které se dle jejího přesvědčení snižuje), ale též o její motivaci na samém počátku trestního řízení v podobě podat trestní oznámení hlavně proto, aby obžalovanému zamezila v dalších výpadech vůči její osobě. Ruku v ruce s tím musel soud poškozenou se zbytkem nároku odkázat na řízení ve věcech občanskoprávních.
253. Pro úplnost soud opětovně dodává, že část projednávaného skutku (vmáčknutí víčka do obličeje poškozené) není tzv. věcí pravomocně rozhodnutou, u níž platí překážka *ne bis in idem*, neboť v rámci přestupkového řízení bylo usnesení Městského úřadu [REDAKCE] ze dne [REDAKCE], č.j. [REDAKCE], zrušeno rozhodnutím Krajského úřadu [REDAKCE] kraje, oddělení správní ze dne [REDAKCE], č. j. [REDAKCE] ve spojení s rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky ze dne [REDAKCE], č. j. [REDAKCE]; neexistuje zde tudíž důvod nepřipustnosti trestní stíhání dle § 11 odst. 1 písm. k) tr. řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od doručení jeho opisu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím soudu podepsaného (§ 248 odst. 1 tr. řádu, § 252 tr. řádu), a to ve trojím vyhotovení. Práva odvolání nemůže úspěšně užít ten, kdo se jej již jednou výslovně vzdal.

Státní zástupce tak může učinit pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo proto, že takový výrok učiněn nebyl. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo chybí (§ 246 odst. 1 tr. řádu).

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce (§ 247 odst. 2 tr. řádu).

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy (§ 249 odst. 1, 2, 3 tr. řádu).

Prachatice 30. května 2023

JUDr. Petr Kolban
předseda senátu

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 13. 11. 2023 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Olgy Smrčkové a soudců JUDr. Jiřího Trnky a Mgr. Michala Kubánka v trestní věci obžalovaného [REDACTED], narozeného [REDACTED], vedené pro zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku, o odvolání obžalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Prachaticích ze dne 30. 5. 2023, č.j. 4 T 34/2021-1058,

takto:

K odvolání obžalovaného [REDACTED] se podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu tr. řádu napadený rozsudek zrušuje v celém rozsahu.

Podle § 259 odst 3 písm. a) tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že

Obžalovaný

[REDACTED]
narozený [REDACTED], bytem [REDACTED]

se uznává vinným, že

v období [REDACTED], ve společně obývaném bytě v [REDACTED], ale i jinde, i za přítomnosti [REDACTED], slovně i za použití komunikační techniky, opakovaně psychicky ponižoval [REDACTED], poškozenou [REDACTED], narozenou [REDACTED], když jí říkal, že je ubohá, že ji zašlape do země a zavře do klece, že je psychicky nemocná a nemůže [REDACTED], zdůrazňoval, že v bytě není doma, že jí tam nic nepatří, vyčítal jí, že není schopna [REDACTED], že kvůli ní [REDACTED], vyžadoval po ní, aby byla [REDACTED] od půl třetí každé odpoledne doma, když v tuto dobu se vracel z práce, když neuposlechla, vyhrožoval jí, že ji [REDACTED]

██████████ a nechá ji domů dotáhnout policisty, kontroloval kam chodí, s kým se stýká, co dělá, a to i prostřednictvím mobilního telefonu, sdělil jí, že jí nechal „napíchnout“ telefon, zakazoval či omezoval jí styk s její rodinou a jejími přáteli, omezoval ji v hospodaření s finančními prostředky, slovně ji napadal a urážel hrubě nevybíravými, neslušnými a ponižujícími výrazy, když jí říkal, že je narušená osoba, „blázen, magor, prase, tlustá, smradlavá, špína, kurva, píča, krysa, nula, lempl, psychopatka, neschopná“, když se nenamalovala, říkal, že je šmudla, když se namalovala, že je kurva, říkal jí, že jí nedůvěřuje, že nemůže ██████████, má brát prášky, musí být pod neustálým dozorem, nechá ji zavřít na psychiatrii a kontrolovat sociálkou, a tak snižoval její důstojnost, o jejích rodičích mluvil vulgárně, že je zadupe do země a zničí, že jsou „socky“ a bydlí ve sqotu či prasečáku, mluvil o ní, o její sestře a matce, že jsou „██████████ kurvy a špíny“, když poškozenou psychicky vystresoval tak, že plakala, nahrával ji s komentářem na mobilní telefon, v měsíci ██████████ ve společně obývaném bytě vyhrožoval poškozené použitím legálně držené zbraně vůči jejím rodičům, pokud se na základě její prosby dostaví do bytu, v průběhu měsíce ██████████ tamtéž, poškozenou vybízěl, aby si přestala psát přes mobilní telefon s její matkou, když neuposlechla, tak před ní napřáhl pěstí, poté jí vytrhl telefon z ruky a hodil s ním o zeď, následně ji zakoupil jiný, poškozená vyhledala od ██████████ pomoc ██████████ a od ██████████, a následně opustila v ██████████ společně obývaný byt a odešla ke svým rodičům, když jednání obžalovaného s ohledem na jeho četnost a intenzitu vyvolávalo u poškozené prohlubující se pocity strachu, úzkosti, studu, devalvace, sníženého sebehodnocení, depresivních rozlad, afektivní lability, zvýšené ostražitosti a potřeby sebeobhajování, když se u ní projevila porucha přizpůsobení a dílčí příznaky syndromu týrané osoby,

tedy

týral osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí,

čímž spáchal

přečin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1 tr. zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 199 odst. 1 tr. zákoníku **k trestu odnětí svobody v trvání 1 (jednoho) roku.**

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se **výkon trestu odnětí svobody odkládá na zkušební dobu v trvání 2 (dvou) let.**

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškozená ██████████ ██████████, narozená ██████████, trvale bytem ██████████, odkazuje se svým uplatněným a nepřiznaným nárokem na náhradu nemajetkové újmy **na řízení ve věcech občanskoprávních.**

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškozená ██████████ ██████████, odkazuje se svými uplatněným a nepřiznaným nárokem na náhradu škody **na řízení ve věcech občanskoprávních.**

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Prachaticích ze dne 30. 5. 2023, č.j. 4 T 34/2021-1058, bylo rozhodnuto následovně:

Obžalovaný

██████████
██████████
narozený ██████████, *bytem* ██████████,

se uznává vinným, že

v období [redacted], ve společném obydlí, nejprve na adrese [redacted], později na adrese [redacted], vše okres [redacted], soustavně a opakovaně psychicky ponižoval svou [redacted], nar. [redacted], když jí říkal, že je ubohá, že ji zaslape do země a zavře do klece, kam patří, po [redacted], vyžadoval po ní, aby byla [redacted] od půl třetí každé odpoledne doma, v tuto dobu se vracel z práce, když neuposlechla, tak jí vybrožoval, že ji [redacted] a nechal ji domů dotáhnout policisty, kontroloval její život, kam chodí, s kým se stýká, co dělá, a to i prostřednictvím mobilního telefonu, sdělil jí, že ji sleduje a má monitorovaný její telefon, zakazoval jí styk s její rodinou a jejími přáteli, omezoval ji v hospodaření s finančními prostředky, rozbil jí její mobilní telefon, říkal a psal jí, že je narušená osoba, že je blázen, magor, prase, tlustá, smradlavá, špína, kurva, piča, krysa, nula, lempl, psychopatka a neschopná, že má brát prášky, že nemůže [redacted], že ji nechá zavřít na psychiatrii, že musí být pod neustálým dozorem, že jí nedůvěřuje a že ji nechá kontrolovat sociálkou, zakazoval a omezoval jí styk s jejími rodiči, o kterých mluvil vulgárně, že je zadupe do země a zničí, že jsou socky a bydlí ve sgotu či prasečáku, mluvil o ní i její sestře a matce, že jsou [redacted] kurvy, špíny, nesměla chodit [redacted], zakazoval jí řídit auto, když poškozenou psychicky vystresoval tak, že plakala, začal si ji nabrávat na mobilní telefon a snižoval tak její důstojnost, přičemž v měsíci [redacted] ve společném obydlí na adrese [redacted], po předchozí rozepři, kdy poškozená, která byla [redacted], žádala obviněného a jeho rodiče o klid, ti jí však v tomto nevyhověli, proto poškozená zavolala svým rodičům o pomoc, přičemž obviněný se jí začal vysmívat, že je ubohá a že práh jejich bytu nikdo nepřekročí, kdy odešel do místnosti, kde má uložené zbraně v trezoru, jednu ze zbraní vyndal, nabil ji a opřel ji o zed' a řekl poškozené „a teď můžou přijít“, v průběhu měsíce [redacted] ve společném obydlí na adrese [redacted], poškozenou [redacted] vybízel, aby si přestala psát přes mobilní telefon s její matkou, když neuposlechla, tak před ní napřáhl pěstí, ale neubodil ji, následně jí vytrhl telefon z ruky a hodil s ním o zed', když poškozená ze strachu opustila v [redacted] společnou domácnost a odešla ke svým rodičům, po slibech a prosbách obviněného, že se změní a začal navštěvovat psychologa, se do společné domácnosti v [redacted] vrátila na adresu bytu [redacted], kde ji opětovně ponižoval a omezoval shora uvedeným způsobem, přičemž dne [redacted], poté, co poškozená vyčetla obviněnému, aby se zapojoval více do domácích prací a výchovy dítěte, začal strkat svým tělem do poškozené, kdy jej poškozená žádala, aby ji nechal být, reagoval tak, že vzal víčko od PET lahve a zatlačil jí ho do levé tváře, poškozená ze strachu před ním utekla do vedlejší místnosti a zamkla se, a po tomto incidentu vyhledala i lékařské ošetření a začala ve spolupráci s organizacemi sociálních a pomáhajících služeb řešit odchod, přičemž po týdnu odešla definitivně ze společné domácnosti, přičemž poškozená byla v důsledku jednání [redacted] nucena vyhledat odbornou psychoterapeutickou pomoc a projevíly se u ní důležitější příznaky syndromu týrané osoby, když obviněný takto činil i v přítomnosti [redacted],

tedy

týral osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí a čin páchal po delší dobu,

čímž spáchal

zločin týraní osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku

a odsuzuje se

podle § 199 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 30 (třiceti) měsíců.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon trestu odnětí svobody odkládá na zkušební dobu v trvání 48 (čtyřiceti osmi) měsíců.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu se obžalovanému ukládá povinnost uhradit na náhradě škody poškozené [redacted], částku ve výši 517 Kč (pět set sedmnáct korun českých).

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu se obžalovanému ukládá povinnost uhradit na náhradě nemajetkové újmy poškozené [redacted], nar. [redacted], trvale bytem [redacted], adresa pro účely doručování [redacted], částku ve výši 1 Kč (jedna koruna česká).

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškozená [REDAKCE], nar. [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], odkazuje se zbytkem svého uplatněného, avšak nepřiznaného, nároku na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání obžalovaný [REDAKCE]. Prostřednictvím svého obhájce napadl rozsudek ve všech výrocích. Namítl, že okresní soud obsah nově doplněné výpovědi poškozené rekapituluje v bodech 45 a 64 odůvodnění rozsudku, ale činí tak neúplným způsobem. Nezahrnul řadu pro věc zásadních poznatků, které od poškozené nově získal (*u podrobnostech odvolací soud odkazuje na podrobnější specifikaci na čl. 2-4 odůvodnění odvolání*). Byla opětovně slyšena znalkyně [REDAKCE] která se seznámila s komplexním spisovým materiálem, avšak nepřehrála si nahrávku, kterou pořídila z vlastní iniciativy poškozená, na níž je zachyceno, jak obžalovanému doma [REDAKCE] hrubě nadává a hanlivě se vyjadřuje i o jeho rodině. Znalkyně tak nemohla při opětovné obhajobě znaleckého posudku bezprostředně vnímat, jakým způsobem se poškozená vůči obžalovanému dokázala v rámci společného soužití vyjadřovat, a to i za situace, kdy si sama pořizuje skrytě záznam, který jí měl v budoucnu posloužit jako důkaz. Domnívá se, že některé ze znalkyní shledaných projevů syndromu týrané osoby mohou mít původ právě ve vyhroceném konfliktu, který proběhl mezi poškozenou a [REDAKCE], navíc poškozená sama uvedla, že na její psychiku měl a má zásadní negativní vliv protrahovaný [REDAKCE]. Ten propukl naplno bezprostředně poté, co se poškozená od obžalovaného odstěhovala, a znalkyně tak nerozlišovala, z čeho jednotlivé příznaky syndromu týrané ženy pochází. Nebylo to ani zadáním znaleckého posudku, navíc zkoumání proběhlo více než rok po ukončení stíhaného jednání. Poškozená před znalkyní navíc měla uvést, že na odchodu s obžalovaným byla domluvena. Emoční prožívání poškozené je ambivalentní, hůře se v něm orientuje, afekty jí mohou zahlcovat a negativně ovlivňovat její prožívání. Obhajoba dále poukázal na výsledek [REDAKCE] [REDAKCE] pouze poškozené doporučila, aby vyhledala psychiatra, a to s ohledem na její křehkost. Vysvětlila, že s takovou osobou se velmi těžko pracuje na nějaké změně, není vyloučeno, že mohla trpět i [REDAKCE], ale to musí určit lékař. Obžalovaný i poškozená shodně znalkyni uváděli, že nemají problém v [REDAKCE]. Obžalovaný poukázal na tvrzení poškozené v měsíci [REDAKCE], kdy mu sdělila, že s novým partnerem není třičtvrtě roku, zatímco z protokolu o jednání u [REDAKCE] soudu ze dne [REDAKCE] na dotaz soudce uvedla, že je stále se stejným partnerem a nic se u ní nezměnilo. To nesevčí o její pravdomlupnosti. Od odchodu od obžalovaného má poškozená již čtvrtého partnera.
3. Je obtížné pochopit, jakými úvahami se okresní soud řídil při hodnocení provedených důkazů, jak vnímá zvolenou právní kvalifikaci zločinu, resp. obsah termínu domácí násilí. Problematické je pro něj i porozumět tomu, k čemu všemu soud přihlížel, pokud odůvodnění rozsudku obsahuje nezvykle i různé poznámky pod čarou, navíc v anglickém jazyce, který obžalovaný neovládá. Díky jejich existenci v rozsudku má pochybnosti o tom, zda soud přihlížel pouze k důkazům, které byly v řízení provedeny. V této souvislosti poukazuje na kontroverzní hodnocení okresního soudu konkretizované na straně 6-9 odůvodnění odvolání. Pozastavuje se zejména nad formulací na straně 87 rozsudku *“nutno dodat, že jejich psychický teror, urážky, nadávání či titulování poškozené za blázna jsou daleko horší počiny než dobře mířená facka, neboť právě soustavné verbální zlé „soft“ nakládání je pro člověka daleko zranitelnější, než dobře mířená facka“*. Svědky [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE] označuje soud za „hvězdnou pěchotu“ i přesto, že jde o zkušené a v okrese [REDAKCE] vyhledávané odbornice v oblasti duševního zdraví. V čele ní má stát svědkyně [REDAKCE], mimo jiné proto, že u poškozené měla diagnostikovat [REDAKCE]. Poškozené však tato svědkyně pouze doporučila, aby vyhledala psychiatra, který by rozklíčoval, zda nejde o [REDAKCE]. Ta ho nevyhledala. I znalkyně [REDAKCE] uvedla, že takový postup je správný. Okresní soud se dále velice překvapivě nezákonně pozastavil nad tím, že obžalovaný se nevyjadřoval ke všem provedeným důkazům. Obžalovaný připomíná, že se choval v hlavním líčení stále stejně a je pouze jeho právem a právem jeho obhajoby, zda zvolí cestu podrobného komentáře každého

provedeného důkazu, ponechá si hodnocení důkazů na závěrečnou řeč, nebo reaguje prostřednictvím důkazních návrhů, jak konečně činil. Poukázal na to, že se soud prvního stupně podle jeho názoru opětovně v rozporu s ust. § 125 odst. 1 tr. řádu nedostatečně vypořádal s jeho obhajobou, že jeho soužití s poškozenou ve společném obydlí nelze kriminalizovat z důvodu chování samotné poškozené vůči němu, ale i jeho rodině, když nebyla poškozená v podřízené roli. V průběhu společného soužití poškozená sama iniciovala návštěvu terapeutky [REDAKCE], avšak necítila se zde dobře a napříště odmítla přijít, zatímco on docházel k terapeutce po delší dobu. Není pravdou, že [REDAKCE] nemohla poškozená přijímat návštěvy, bylo to vyvráceno dokazováním. Na návštěvě [REDAKCE] byly u ní kamarádky [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE]. Poškozená měla problém pouze s návštěvami rodičů obžalovaného, s jinými lidmi se scházela a byla v kontaktu přes telefon běžně. Mohla aktivně ovlivňovat jeho jednání a dařilo se jí to. Například ji obžalovaný prostřednictvím SMS zprávy informoval, že půjde na pivo, ona mu odepsala, že měla už něco domluveného, a obžalovaný na to reagoval, že tedy půjde někdy jindy. Okresní soud přešel zcela bez povšimnutí vyjádření poškozené, že ona sama chtěla, aby obžalovaný byl včas doma. Takové chování je pro oběť domácího násilí zcela nepřiléhavé. Vztah mezi obžalovaným a poškozenou byl od počátku negativně zatížen vzájemnými spory a hádkami, oba partneři se k sobě chovali de facto stejným způsobem. Okresní soud se v určitých ohledech nadbytečně rozsáhle zabýval otázkou věrohodnosti výpovědí rodinných příslušníků obžalovaného, zejména jeho rodičů. Zjevně mu klade za vinu i to, jak se k poškozené chovali jeho rodiče. To je z hlediska prokazování trestní odpovědnosti nepřijatelné. Skutková věta výroku rozsudku obsahuje řadu skutečností, které buď nebyly vůbec prokázány, nebo o jejich existenci panují důvodné pochybnosti. Některé nelze považovat za projev týrání.

4. Časové vymezení skutku odporuje též provedeným důkazům. Poškozená například znalkyni [REDAKCE] sdělila, že dva týdny [REDAKCE] měl obžalovaný [REDAKCE] a bylo vše v pořádku, dále uvedla, že měsíc po jejím návratu bylo též vše v pořádku, myslela si, že se obžalovaný změnil. Toto uvedla i při hlavním líčení dne 1. 10. 2021. Také při doplňujícím výslechu dne 2. 2. 2023 vypověděla, že zhruba po dvou týdnech, [REDAKCE], začala „intenzita nekomfortu stoupat“. Ze zprávy [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] bylo dále zjištěno, že se poškozená zde svěřila, že zhruba po dvou měsících po návratu do společné domácnosti se vše vrátilo do starých kolejí. Řádné časové vymezení skutku je zásadní s ohledem na soudem přijatou právní kvalifikaci reflektující údajnou dlouhodobost jednání obžalovaného. Tvzení, že „soustavně a opakovaně psychicky ponižoval poškozenou“ nemá oporu v provedených důkazech. Poškozená na četnost, resp. frekvenci urážek nebyla vůbec dotazována, navíc ona ani soud dostatečně nerozlišují, kdy a co proběhlo. Z odůvodnění rozsudku je patrné, že soud prvního stupně důsledně nerozlišuje období, kdy spolu obžalovaný a poškozená žili, a dobu, kdy poškozená odešla bydlet ke svým rodičům. Obžalovanému není jasné, proč skutková věta obsahuje tvrzení, že nesměla poškozená sama chodit [REDAKCE], když sama poškozená uvedla, že do doby, než bylo [REDAKCE], chodila k lékaři sama a potom už obžalovaný chodil s ní i do [REDAKCE]. Její výpověď nesvědčí o tom, že pozitivně vnímala roli obžalovaného [REDAKCE] v životě [REDAKCE], kdy jeho účast u nácviu důležité metody brala útrpně jako něco, co ji omezuje. Bylo žádoucí, aby se metodu naučil i obžalovaný [REDAKCE]. Doprovod [REDAKCE] tak nepředstavuje zákaz chodit k lékaři a nemůže být projevem týrání poškozené.
5. Obžalovaný neomezoval poškozenou v hospodaření s finančními prostředky, ani ji finančně nevyčerpával, jak uzavřel nalézací soud. Bylo zjištěno, že měli oddělené účty, poškozená nakupovala pouze jídlo a základní věci, obžalovaný hradil náklady na bydlení, nájem a všechny další platby i poplatky. SMS zprávy předložené obžalovaným měl prvostupňový soud k dispozici několik měsíců před vyhlášením v pořadí prvního rozsudku, není tedy pravdou to, co uvádí okresní soud, že SMS zprávy obhajoba předložila těsně před vyhlášením prvního rozsudku, neboť že SMS jsou vždy

jednoduše ke stažení na cloudu. Pokud by to bylo tak snadné, pak by obžalovaný jistě nekoupil program za prokázanou částku 790 Kč, který umožňoval export SMS zprávy z mobilu do počítače.

6. Obžalovaný brojí i proti uloženému trestu, kdy tento byl uložen opětovně v délce 30 měsíců s podmíněným odkladem výkonu na dobu 48 měsíců, přestože obžalovaný žil řádným životem a zároveň nebyla zohledněna značnou délku trestního řízení. Okresní soud porušil v adhezním řízení zákaz reformace in peius, když v pořadí druhým rozsudkem opětovně uložil obžalovanému povinnost nahradit poškozené vzniklou nemajetkovou újmu, kdy při absenci odvolání státní zástupkyně již zdůvodnil, v čem spočívá nemajetková újma poškozené a že je třeba ji v penězích nahradit.
7. Závěrem navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil z důvodů uvedených v ust. § 258 odst. 1 písm. b), c), d), e), f) tr. řádu a obžalovaného podle § 226 písm. b) tr. řádu zprostil obžaloby, neboť skutek není trestným činem.
8. Intervenující státní zástupce ve veřejném zasedání u odvolacího soudu konstatoval, že okresní soud provedl důkazy v rozsahu potřebném pro zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností. Opětovně vyslechl poškozenou, vyslechl její psychoterapeutku a intervenční pracovnice, které nebyly slyšeny v předchozím řízení, provedl důkaz obsáhlým [REDAKCE] spisem týkajícím se [REDAKCE], opětovně vyslechl soudní znalkyni [REDAKCE] a provedl další listinné důkazy. Znalkyně setrvala na závěrech svého znaleckého posudku. Na vzorce chování obžalovaného lze usuzovat i z výpovědí bývalé přítelkyně obžalovaného a [REDAKCE] další bývalé přítelkyně, jakožto svědkyň z jeho bývalého pracoviště. Všechny provedené důkazy soud prvního stupně náležitě hodnotil dle ust. § 2 odst. 6 tr. řádu, jeho úvahy jsou logické, precizní. Jednání obžalovaného nalézací soud správně právně kvalifikoval, když užil kvalifikovanou skutkovou podstatu žalovaného trestného činu mající svůj podklad v délce páčání protiprávního jednání. Při stanovení trestu přihlížel ke všem rozhodným a zjištěným skutečnostem, trest je přiměřený. Obstát může i výrok učiněný v adhezním řízení, tentokrát již soud prvního stupně odůvodnil nižší částku nemateriální újmy přiznané poškozené a neporušil zásadu zákazu reformace in peius. Závěrem navrhl, aby odvolání obžalovaného bylo jako nedůvodné podle § 256 tr. řádu zamítnuto.
9. Zmocněnec poškozené navrhl, aby odvolání obžalovaného bylo zamítnuto. Byly splněny zákonné předpoklady pro přiznání nemajetkové újmy a poškozená s výší symbolické částky 1 Kč souhlasila, neboť jí šlo o samotné vyslovení viny, které mělo pro ni satisfakční význam.
10. V dané věci se jedná již o druhé rozhodnutí nalézacího soudu v téže trestní věci.
11. Poprvé bylo rozhodováno rozsudkem ze dne 13. 5. 2022, č.j. 4 T 34/2021-869, jímž byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným zločinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku, byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 48 měsíců. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byl obžalovaný zavázán povinností uhradit na náhradě nemajetkové újmy poškozené [REDAKCE] částku ve výši 1 Kč a se zbytkem uplatněného a nepřiznaného nároku na náhradu nemajetkové újmy byla poškozená odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních. Dále byl obžalovaný zavázán povinností zaplatit na náhradě škody poškozené [REDAKCE] částku ve výši 517 Kč. Pokud se týče skutkové věty v pořadí prvního rozsudku nalézacího soudu, byla v drtivé většině totožná se skutkovou větou v pořadí druhého napadeného rozsudku, když obsahovala navíc slova „přičemž posléze později poškozenou osočoval z krádeže telefonu“, která byla ze znění skutkové věty v pořadí druhého rozsudku nalézacího soudu vypuštěna. Tento pořadí první rozsudek okresního soudu byl k odvolání obžalovaného [REDAKCE] usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8. 9. 2022, č.j. 3 To 361/2022-943, podle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. řádu v celém rozsahu zrušen, a podle § 259 odst. 1 tr. řádu byla věc vrácena okresnímu soudu.

12. Odvolací soud tak učinil poté, co sám doplnil dokazování ve veřejném zasedání, a to s ohledem na vzniklé pochybnosti o správnosti skutkových zjištění, pro jejich nejasnost a neúplnost, když k objasnění věci bude zapotřebí důkazy opakovat nebo provádět důkazy další a jejich provádění před odvolacím soudem by znamenalo nahrazovat činnost soudu prvního stupně. Bylo konstatováno, že nalézací soud se dosud náležitě nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí ve věci.
13. Odvolací soud dal zároveň pokyn nalézacímu soudu k provedení dalších důkazů, zejména spisu týkajícím se [REDAKCE] spisem Policie ČR, Krajského ředitelství policie [REDAKCE], odbor obecné kriminality, Služby kriminální policie a vyšetřování [REDAKCE], č. j. [REDAKCE], týkající se prověřování trestního oznámení poškozené z [REDAKCE] pro podezření z pohlavního zneužití [REDAKCE] obžalovaným, výpisů komunikace obžalovaného a poškozené, konkrétně jejich vzájemné SMS zprávy z období [REDAKCE] předloženou obžalovaným a následné vyjádření poškozené k této komunikaci ze dne [REDAKCE]. Dále byl dán pokyn k výslechu psychoterapeutky [REDAKCE], případně od ní vyžádat podrobnější doplňující zprávu, vyžádání si podrobnější zprávy od [REDAKCE] k období, v jakém ji poškozená navštívila, kolikrát to bylo, co bylo předmětem konzultace. Dále byl dán na zvážení doplňující výslech znalkyně [REDAKCE], to poté, co bude mít možnost se seznámit s celým obsahem [REDAKCE] spisu, spisu týkajícího se trestního oznámení poškozené na obžalovaného, případně s dalšími důkazy, které při vypracování znaleckého posudku v přípravném řízení k dispozici neměla, a které by mohly poskytnout informace o dynamice vztahu poškozené a obžalovaného. V dalším řízení měl soud prvního stupně lépe zjistit charakter faktického soužití obžalovaného a poškozené a v návaznosti na to upřesnit zjištění skutečných následků takového soužití v psychice poškozené, věnovat se příčinné souvislosti mezi jednáním obžalovaného a psychickou disbalancí, která byla u poškozené zjištěna. Zaměřit se na to, zda existovaly i jiné skutečnosti, které mohly mít vliv na úzkostný, celkově nekomfortní psychický stav poškozené, např. jednání i dalších osob z řad blízkých příbuzných rozdílných od obžalovaného, spor o [REDAKCE] v poměrně vyhoceném [REDAKCE] řízení probíhající již před znaleckým zkoumáním poškozené apod. To vše v kontextu časového období, pro které byla obžaloba podána. Okresnímu soud se měl důsledně vypořádat při hodnocení důkazů a skutečností z nich vyplývajících s odpovědí na otázku, zda byla jednáním obžalovaného naplněna skutková podstata žalovaného trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku, zejména v jeho kvalifikované skutkové podstatě. Při existenci rozumně nerozptýlitelných pochybností bylo konstatováno, že je nutné vybrat z možných variant skutkového děje tu, která je pro obžalovaného nejprůzračnější, tedy důsledně dbát zásady in dubio pro reo.
14. Podle § 254 odst. 1 tr. řádu odvolací soud, nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo odvolání podáno, přezkoumá dále také správnost postupu řízení, které jejich vydání předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo odvolání podáno. Mají-li vytýkané vady svůj původ v jiném výroku nežli v tom, proti němuž bylo odvolání podáno, přezkoumá odvolací soud podle § 254 odst. 2 tr. řádu i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu tento opravný prostředek mohla podat. Podá-li oprávněná osoba odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud podle § 254 odst. 3 tr. řádu v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výroům odvolání podáno.
15. Ve smyslu shora citovaných zákonných ustanovení přezkoumal odvolací soud zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, přezkoumal rovněž správnost postupu řízení, které tomuto rozsudku předcházelo. To vše především z hlediska vad vytýkaných v podaném odvolání. Poté dospěl k následujícím závěrům.

16. Krajský soud v Českých Budějovicích jako soud příslušný o odvolání rozhodnout shledal, že odvolání bylo podán osobou oprávněnou, a to v zákonné lhůtě. Podané odvolání splňuje zákonem předepsané obsahové náležitosti.
17. K projednání odvolání nařídil krajský soud veřejné zasedání, které bylo konáno za přítomnosti obžalovaného.
18. V dané věci jde, jak již bylo naznačeno shora, o v pořadí druhé meritorní rozhodnutí nalézacího soudu. V pořadí první rozsudek ze dne 13. 5. 2022, č. j. 4 T 34/2021-869, byl zrušen usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8. 9. 2022, č. j. 3 To 361/2022-943, přičemž zavázal nalézací soud k doplnění dokazování, a to spisu ve věci [REDACTED], [REDACTED], spisu Policie ČR, Krajského ředitelství policie [REDACTED], odbor obecné kriminality, Služby kriminální policie a vyšetřování [REDACTED], č. j. [REDACTED], týkajícího se prověřování trestního oznámení poškozené na obžalovaného pro podezření ze spáchání sexuálně motivovaného jednání vůči [REDACTED], [REDACTED], spisu týkajícího se [REDACTED], elektronické komunikace mezi obžalovaným a poškozenou, kterou předložil obžalovaný v rámci odvolacího řízení, výslechu psychoterapeutky [REDACTED] (případně jeho nahrazení podrobnější doplňující zprávou), podrobnější zprávy od psycholožky [REDACTED] zaměřené na zjištění, v jakém období a kolikrát ji poškozená navštívila, co bylo předmětem konzultace, doplňujícího výslechu znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie, [REDACTED] poté, co znalkyně bude mít k dispozici kompletní spisový materiál (rozšířený mj. o spisy specifikované shora), znovu vyslechnout poškozenou [REDACTED].
19. Nalézací soud v dalším průběhu hlavního líčení opětovně vyslechl poškozenou [REDACTED] a znalkyni z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie [REDACTED]. Provedl důkazy obsahem spisu Okresního soudu v Prachaticích sp. zn. [REDACTED], týkajícího se [REDACTED], písemný důkaz v podobě elektronické komunikace obžalovaného a poškozené.
20. Nad rámec pokynů krajského soudu vyslechl jako svědky [REDACTED] a [REDACTED], [REDACTED], aktuální terapeutku poškozené – [REDACTED], dále [REDACTED] (zaměstnankyni [REDACTED], u níž podstupovala poškozené krizovou intervenci), [REDACTED] a [REDACTED] (zaměstnaně [REDACTED]) a bývalou zaměstnankyni společnosti [REDACTED]. Dokazování listinnými materiály rozšířil i o spisové materiály vztahující se [REDACTED].
21. Po provedení doplňujících důkazů v hlavním líčení okresní soud konstatoval, že je možné plně převzít závěry v pořadí prvního rozsudku nalézacího soudu a rozhodl napadeným rozsudkem, který je ve všech výrocích totožný s rozsudkem okresního soudu ze dne 13.5.2022 s výjimkou fragmentu skutkové věty, kdy v nyní napadeném rozsudku byla vypuštěna slova „přičemž posléze později poškozenou osočoval z krádeže telefonu“.
22. Okresní soud provedl veškeré důkazy, z nichž některé z vlastní iniciativy, a dostal ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu. Krajský soud musí ovšem konstatovat, že přes podrobné odůvodnění okresního soudu a jeho pečlivou snahu o hodnocení důkazů nelze mít za to, že by se nalézací soud v napadeném rozsudku náležitě vypořádal se všemi skutečnostmi významnými pro rozhodnutí, stále přetrvávají nejasná zjištění. Není možno konstatovat, a by důkazy provedené u hlavního líčení byla hodnoceny důsledně ve smyslu § 2 odst. 6 tr. řádu. Krajský soud při respektování toho, že hodnocení důkazů je výsostným *právem, ale také povinností* nalézacího soudu, neboť před ním jsou jednotlivé důkazy prováděny, ve shora specifikovaném usnesení dal pokyny nalézacímu soudu v tom směru, aby se podrobněji zaměřil na prověření skutečností, se zaměřením na odstranění

pochybností, které se váží ke zjištění, do jaké míry se na eskalování konfliktů, které nepochybně mezi [REDAKCE] probíhaly, podíleli oba, tedy kriticky hodnotit i jednání poškozené [REDAKCE]. Zaměřit se také na zjištění, do jaké míry intenzita prožívání poškozené tkví ve struktuře její osobnosti, na dynamiku vzájemného soužití poškozené a obžalovaného, zda se skutečně po celé žalované období jednalo o zlé nakládání obžalovaného s poškozenou či šlo v některé fázi o konfliktní soužití se vzájemnými hostilními projevy obou partnerů. Dále se měl okresní soud zaměřit na analýzu obou období, která jsou uvedena ve skutkové větě napadeného rozsudku, tedy období před odchodem poškozené k jejím rodičům a období po jejím návratu. Vše je vždy nutné hodnotit optikou toho, že podstatou dokazování v trestním řízení je zjišťování *trestní* odpovědnosti pachatele, v tomto případě obžalovaného [REDAKCE]. V dané věci je také důsledně oddělovat v žalovaném období zjišťované jeho jednání a jednání ev. dalších příbuzenských osob, zejména jeho rodičů, kteří, jak z dokazování zatím vyplývá, vždy ne zcela vhodně vstupovali do chodu mladé rodiny. S tím souvisejí navazující úvahy, zda soudem prvního stupně zjišťované jednání obžalovaného naplňuje znaky skutkové podstaty žalovaného trestného činu po celou dobu, která je specifikovaná v obžalobě, a s tím související právní úvahy, zda obžalovaný svým jednáním prokázáním u hlavního líčení naplnil znaky kvalifikované skutkové podstaty žalovaného zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku. Při způsobu hodnocení provedených důkazů je nutné respektovat významnou procesní zásadu, že v pochybnostech musí být rozhodnuto ve prospěch obžalovaného. Zároveň byl dán pokyn se více věnovat odůvodnění výroku o nemajetkové újmě.

23. V průběhu veřejného zasedání bylo proto krajským soudem dokazování doplněno ve vztahu k osobě obžalovaného o aktualizovaný opis rejstříku trestů, výpis z centrální evidence stíhaných osob, výpis z evidence přestupků, výpis z centrální evidence obyvatel i ve vztahu k poškozené, dále rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 2. 2023, č.j. 6 Co 38/2023-963, jímž byla [REDAKCE], a předložil fotografie z výletů obžalovaného poškozenou a [REDAKCE] z doby, kdy spolu bydleli ve společné domácnosti.
24. Z opisu rejstříku trestů, z výpisu evidence přestupků, z výpisu z centrální evidence stíhaných osob a z výpisu z centrální evidence obyvatel ve vztahu k obžalovanému byly zjištěny skutečnosti shodné jako před rozhodnutím nalézacího soudu. Byly předloženy fotografie z výletů obžalovaného s poškozenou a [REDAKCE] z doby, kdy spolu bydleli ve společné domácnosti. Z výpisu z centrální evidence obyvatel ve vztahu k poškozené [REDAKCE] bylo zjištěno, že je aktuálně hlášena k trvalém pobytu na adrese [REDAKCE].
25. Z rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 2. 2023, č.j. 6 Co 38/2023-963, [REDAKCE], soud zjistil, že k odvolání [REDAKCE] (*obžalovaného a poškozené*), soud [REDAKCE]
[REDAKCE]
[REDAKCE]
[REDAKCE].
Rozsudek nabyl právní moci dnem vyhlášení 28. 2. 2023.
26. Za souhlasu stran podle § 211 odst. 1 tr. řádu krajský soud přečetl výpovědi poškozené [REDAKCE] u hlavního líčení dne 1. 10. 2021 na č.l. 661 až 672 a dne 2. 2. 2023 na č.l. 1004 až 1012, podle § 211 odst. 5 tr. řádu přečetl výpovědi znalkyně [REDAKCE] u hlavního líčení dne 12. 10. 2021 na č.l. 749 až 756 a ze dne 30. 5. 2023 na č.l. 1034 až 1043.
27. Odvolací soud se nemohl ztotožnit zcela se hodnocením provedených důkazů soudem prvního stupně, z nich vyplývajících skutkových závěrů a s navazujícími úvahami o právní kvalifikaci jednání obžalovaného v oblasti, jak bude upřesněno níže. Adhezní výrok je odůvodněn velmi

stručně a v tomto směru nemá odůvodnění soudem prvního stupně parametry požadované ust. § 125 tr. řádu. Především soud nezdůvodnil, z jakého důvodu hodnotí zadostiučinění poškozené částkou 1 Kč. Odvolací soud tak musel do prvostupňového rozsudku zasáhnout, a to jak do výroku o vině, tak do navazujícího výroku o trestu a výroku adhezního. Po takto doplněném dokazování v rámci veřejného zasedání k odvolání obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu tr. řádu napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu. Podle § 259 odst. 3 písm. a) tr. řádu ve věci znovu rozhodl.

28. Odvolací soud podrobně přezkoumal veškeré důkazy provedené soudem prvního stupně, z nich vyvozované skutkové závěry a na ně navazující závěry o právní kvalifikaci jednání obžalovaného.
29. Byly zjištěny i disproporce mezi obsahem provedených důkazů a závěry soudu o tom, co bylo v trestním řízení prokázáno. Ve zjištěných disproporcích mezi obsahem provedených důkazů a skutkovým a něj navazujícím právním závěrem okresního soudu pak musel, poté, co sám provedl důkaz přečtením výpovědi poškozené [REDAKCE] [REDAKCE] a znalkyně [REDAKCE], odvolací soud zasáhnout do formulace skutkové věty rozsudku a následně korigoval i jeho právní kvalifikaci.
30. Trestní řízení vyžaduje ten nejvyšší možný stupeň jistoty, který lze od lidského poznání požadovat, alespoň na úrovni obecného pravidla "prokázání mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost" [nález sp. zn. I. ÚS 553/05 ze dne 20. 9. 2006 (N 167/42 SbNU 407)]. Uvedené se úzce dotýká též hodnocení důkazů, kdy procesní předpisy sice ponechávají volnost soudci obecného soudu, avšak nemůže jít o volnost absolutní, nevázanou na zkušenostmi prověřenou pravděpodobnost určitých skutečností. Důkaz musí být odrazem skutečných událostí a situací, což má garantovat, aby byl jednotlivce uznán vinným na podkladě objektivních a skutečnosti odpovídajících zjištění, protože pouze ona jsou způsobilá ospravedlnit krajní opatření spočívající ve zbavení jednotlivce jeho osobní svobody [nález sp. zn. IV. ÚS 335/05 ze dne 6. 6. 2006 (N 116/41 SbNU 453)]. Obecný soud tak musí dodržet vysoký standard i tam, kde jde o hodnocení vypovídací schopnosti a hodnověrnosti důkazu samotného.
31. Odvolací soud se především zabýval tím, zda dokazováním v řízení před soudem byl prokázána *dlouhodobost* jednání obžalovaného jako znaku kvalifikované skutkové podstaty žalovaného zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku. Dospěl k závěru, že nikoliv. V souvislosti s hodnocením provedených důkazů jednotlivě, a i v jejich souhrnu dospěl k závěru o redukci období, kdy je shledávána trestní odpovědnost jednání obžalovaného, na období [REDAKCE]. Je zapotřebí vzít v úvahu, že se poškozená nacházela v období [REDAKCE].
Toho si obžalovaný musel být vědom. Přesto se k poškozené, jak vyplývá z provedených důkazů, choval hostilně, což nakonec vyústilo v její odchod. To koresponduje s charakteristikou osobnosti obžalovaného, jak vyplývá ze závěrů znalkyň [REDAKCE] a [REDAKCE]. Jeho osobnost je na hranici širší normy, do popředí u něj vystupují narcistické rysy a rysy impulsivní, emočně nestabilní. Obžalovaný má sníženou schopnost empatie, je nadřazený, má tendenci svalovat vinu na okolí. Jeho reakce mají podklad v emoční poruše, neboť narcistická porucha spadá do kategorie emočních poruch, jeho impulzivnost mohla právě po porodu dítěte nabývat na intenzitě, neboť nebyl středem pozornosti. Druhé období [REDAKCE] [REDAKCE] (období uvedené v obžaloby, poškozená ve své výpovědi přitom uvedla, že první měsíc po jejím návratu bylo vše v pořádku) již doznalo změn v rámci dynamiky soužití poškozené a obžalovaného, což se projevilo nakonec v definitivním odchodu poškozené. Počátek období, v němž je shledávána trestní odpovědnost obžalovaného, je tak odvolacím soudem stanovena nejméně od [REDAKCE]. Poškozená u hlavního líčení dne 2.2.2023 vypověděla, že chování obžalovaného doznalo změn až 14 dní po [REDAKCE]. Konec období je pak stanoven obdobím odchodu poškozené [REDAKCE] ke svým rodičům v polovině [REDAKCE]. Je nutno mít vždy při hodnocení vzájemných vztahů mezi partnery na zřeteli, že ve společnosti existuje širší varieta narušených partnerských vztahů, *avšak ne každé domácí násilí je vždy*

také týrání ve smyslu trestní odpovědnosti (v tomto směru blíže i publikace „Domácí násilí“, autorky Ludmily Čírtkové). Domácí násilí je určitá množina a týrání osoby ve společném obydlí je výrazně užší podmnožina pojmu domácího násilí. To je třeba vždy striktně rozlišovat. Z provedených důkazů není možno učinit při kritickém hodnocení důkazů spolehlivý závěr, že poškozená byla obžalovaným týrána ve smyslu skutkové podstaty uvedené v § 199 tr. zákoníku i v navazujícím období po návratu k němu, tedy v období [REDAKCE].

32. Odvolací soud také ze skutečností vyplývajících z dokazování upřesnil místo, kde k trestné činnosti docházelo, a vypustil ze skutkové věty byt na adrese [REDAKCE]. Zde obžalovaný a poškozená bydleli od [REDAKCE], v době [REDAKCE] zde již nebydleli, což je zjišťováno z výpovědi poškozené z přípravného řízení. Ze skutkové věty rozsudku byla vypuštěna pasáž „poškozená „nesměla chodit [REDAKCE]“. Poškozená v rámci své výpovědi u hlavního líčení dne 1.10.2021 uvedla, že návštěvy ve [REDAKCE] s obžalovaným v první fázi do odchodu k rodičům v [REDAKCE] útrpně nevnímala, předtím chodila k [REDAKCE]. Taktéž neshody mezi [REDAKCE] v účasti obžalovaného při návštěvách [REDAKCE] musel odvolací soud podrobit kritickému zkoumání na základě výpovědi poškozené u hlavního líčení. Uvedla, že od indikace „[REDAKCE]“ se žádná prohlídka u lékaře neobešla bez přítomnosti obžalovaného, který dojížděl i do [REDAKCE]. V době, kdy byli ve vztahu, jí toto přišlo běžné a normální, nicméně *v období prvního vzájemného odloučení* si bral obžalovaný v práci dovolenou, aby s nimi jezdil [REDAKCE]; vše však probíhalo tak, že [REDAKCE], což bylo pro ni značně omezující a stresující. Poškozená tedy vnímala útrpně asistenci obžalovaného v této oblasti mimo žalované období. Dále byla vypuštěna pasáž „určoval jí, kdy může řídit společné motorové vozidlo“, kdy poškozená sama připouští, že auto řídila, když jezdila na cvičení, nebo když s tím obžalovaný souhlasil. Nebylo to tedy vždy po jeho souhlasu.
33. Nalézací soud nevěnoval dostatečnou pozornost závěrům znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie [REDAKCE]. Ze znaleckého posudku a z výpovědi této znalkyně u hlavního líčení bylo zjištěno, že u poškozené nebyl zjištěn syndrom týrané osoby. Poškozená krátce po [REDAKCE] až do svého odchodu ze společné domácnosti v [REDAKCE] měla vykazovat *některé známky*, které svým charakterem naplňují *některé rysy obrazu* syndromu týrané osoby. U poškozené byly zjištěny projevy v oblasti emoční, jako jsou úzkosti, strach, pocity studu, potlačování negativních emocí a v oblasti postojů a hodnocení vlastní osoby a okolí, snížené sebehodnocení, obavy ze stupňované agrese ze strany obžalovaného a z možného odebrání dcery. Znalkyně u poškozené zjistila obrácení negativních emocí vůči sobě, s tím narůstající obavy a hodnocení situace a chování obžalovaného ne vždy zcela v souladu s realitou. Byla u ní zjištěna zvýšená ostražitost, v rámci testových metod se vyskytovaly projevy, které byly neobvyklé od běžného prožívání lidí, kteří se nacházejí ve stresové situaci. Znalkyně při výslechu u hlavního líčení jednoznačně uvedla, že ani posttraumatická stresová porucha (*dále též PTSD*) u poškozené zjištěna nebyla, ale zjistila u ní poruchu *přízpůsobení* tzv. maladaptaci ve formě úzkostně depresivního syndromu v těžkém období po [REDAKCE]. Jde o reaktivní odezvu na nové podmínky, které se nově vyskytnou a jedinec na ně reaguje. Poškozená tyto projevy podrobně popsala jako úzkostné, depresivní prožívání, devalvace s pocity viny, poruchy spánku, dysforické prožívání. Znalkyně se také opakovaně vyjádřila k druhému období po návratu poškozené do bytu k obžalovanému, kdy poškozená se více vymezovala vůči obžalovanému, pokračovala obdobná dynamika jejich partnerského vztahu, nicméně bylo zřejmé, že se poškozená již vůči obžalovanému vymezovala, stále do určité míry devalvací své osoby z jeho strany prožívala, nicméně už si byla vědoma toho, že může ze vztahu odejít. Dominance byla významně ve prospěch obžalovaného ve fázi do [REDAKCE] a v dalším období sice přetrvávala, avšak v menší míře, poškozená už se zvládala vymezovat, obavy z obžalovaného, že jí nějakým způsobem může ublížit, z jeho nepředvídatelnosti, že jí [REDAKCE], přetrvávaly. Situace už ale nebyla tak vystupňovaná a že se zvládala určitým způsobem vymezovat, ale ty obavy z toho, že on by jí mohl nějakým způsobem ublížit, přetrvávaly.

34. Pokud soud prvního stupně nabyt přesvědčení, že [redacted] diagnostikovala u poškozené [redacted] (viz odst. 217 napadeného rozsudku), pak je nutno konstatovat, že jde o mylný závěr. Tato svědkyně zcela jednoznačně uvedla, že měla podezření na tuto možnost, ale vzhledem k tomu, že není lékař, nemohla nic takového určit ani léčit. Naopak doporučila poškozené, aby lékaře navštívila. S projevy poškozené zjišťované [redacted] koresponduje i zjištění znalkyně stran projevů poškozené. Ta navíc uvedla, že [redacted] postupovala správně.
35. Naopak okresní soud správně vypustil ze skutkové věty napadeného rozsudku sousloví „*příčemž posléze později poškozenou osočoval z krádeže telefonu*“, které se dotýkalo události z [redacted], při které obžalovaný zničil mobilní telefon poškozené. Osobení poškozené z krádeže nebylo v průběhu trestního řízení prokázáno. Naopak, obžalovaný neprodleně po rozbití telefonu odjel koupit telefon nový, což potvrdili shodně poškozená i obžalovaný.
36. Při hodnocení, zda jednání pachatele naplnilo znaky trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 tr. zákoníku je nutno vycházet z definice uvedené v rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 14.09.2005, sp. zn. 3 Tdo 1160/2005. „Týrání“ osob uvedených v ustanovení § 199 tr. zákoníku je třeba rozumět takové jednání pachatele, které se vyznačuje zlým nakládáním buď s blízkou osobou nebo i jinou osobou, s níž pachatel žije ve společném bytě či domě, a *současně* se vyznačuje i určitou mírou trvalosti a dosahuje takové intenzity, aby bylo způsobilé vyvolat stav, který pociťuje postížená osoba jako těžké příkoří, resp. psychické nebo i fyzické útrapy.
37. Disproporce ve vztahu, intenzivně vnímané příkoří poškozenou ze strany obžalovaného bylo přítomno zhruba od polovina [redacted] (poškozená doslova uvedla ve své výpovědi, že 14 dní [redacted] bylo vše v pořádku) do jejího odchodu k rodičům v polovině [redacted].
38. Poté, když se vrátila do bytu k obžalovanému v polovině [redacted], bylo soužití dle její výpovědi cca měsíc bez problému, poté nastaly konflikty, které vyústily scénou s použitím víčka ze strany obžalovaného vůči obličejí poškozené. Bezprostředně poté poškozená definitivně od obžalovaného ze společně obývaného bytu odešla a již se do něj trvale nevrátila.
39. Dále se odvolací soud zaměřil na podrobné přezkoumání jednotlivých projevů obžalovaného, tak jak byly soudem prvního stupně zjištěny a zachyceny ve znění skutkové věty napadeného rozsudku, a podrobil je konfrontaci s originálním obsahem provedených důkazů. Následkem tohoto procesu byla redukce skutkové věty při důsledném respektování zásady in dubio pro reo.
40. Jak vyplývá u komentáře k ust. § 199 tr. zákoníku, hlavním smyslem právní úpravy je posílení ochrany osob ohrožených fenoménem tzv. domácího násilí, tj. násilí páchaného mezi osobami blízkými ve smyslu jejich vzájemného vztahu, přičemž vzájemné role těchto osob jsou v rámci násilného vztahu neměnné (jeden z aktérů je stále osobou ohroženou a druhý osobou násilnou), tzn. že se nejedná o vzájemnou hádku nebo rvačku mezi partnery. Současně jde o násilí opakované, dlouhodobé, nikoli o jednorázovou eskalaci konfliktní situace vyvolané např. vzájemnou roztržkou či neshodou mezi partnery. Třetím charakteristickým znakem domácího násilí je prostředí, ve kterém je pácháno (zpravidla se jedná o byt, rodinný dům či rekreační objekt užívaný společně násilnou osobou i osobou ohroženou domácím násilím). Domácí násilí nelze vnímat pouze jako násilí partnerské, kde násilnou osobou je vždy muž a osobou ohroženou žena, byť se jedná o stále nejrozšířenější vzorec, neboť tento jev postihuje všechny sociální vrstvy soudobé společnosti bez ohledu na věk, pohlaví, společenské postavení či intelektuální vyspělost jeho aktérů. V praxi se tak lze setkat s případy týraných mužů jejich partnerkami či domácím násilím páchaným mezigeneračně, tedy mezi seniory a jejich dětmi či vnoučaty žijícími ve společném bytě nebo domě. U domácího násilí je v rámci možných způsobů jeho řešení nezbytně nutné orientovat se na celé toto jednání komplexně, nikoli pouze na dílčí útoky, neboť pouze chování násilné osoby k osobě ohrožené v kontextu historie jejich vzájemného vztahu vystihuje skutečnou nebezpečnost daného jednání. Předmětem útoku je u trestného činu podle § 199 fyzická osoba, která s pachatelem žije

ve společném obydlí, přičemž se může jednat o osobu jemu blízkou nebo jinou osobu, jíž s pachatelem pojí toliko sdílení stejného obytného prostoru.

41. Po právní stránce soud kvalifikoval skutek spáchaný obžalovaným specifikovaný ve výrokové části rozsudku jako přečin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1 tr. zákoníku, neboť obžalovaný týral osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí, konkrétně [REDACTED], poškozenou [REDACTED]. Formu zavinění obžalovaného soud spatřuje minimálně v úmyslu nepřímém podle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, neboť obžalovaný věděl, že svým jednáním může ohrozit nebo porušit zájem chráněný trestním zákoníkem, tj. zájem na ochraně osob ohrožených fenoménem tzv. domácího násilí, tj. násilí páchaného mezi osobami blízkými ve smyslu jejich vzájemného vztahu, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn.
42. Při úvahách o druhu a výměře trestu soud vycházel z obecných ustanovení pro ukládání trestu konkrétně z ustanovení §§ 38, 39, dále z ust. o přitěžujících a polehčujících okolnostech § 41 a § 42 tr. zákoníku. Přihlédl tedy k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým poměrům obžalovaného, k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Přihlédl k jeho chování po činu, též k jeho postoji k trestnému činu v trestním řízení. Přihlédl také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro jeho budoucí život. Povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem.
43. Předně je zapotřebí konstatovat, že skutek je do té míry společensky škodlivý, že jej nepostačuje postihnout pouze prostředky mírnějšími podle jiného právního předpisu, je namíste uplatnit trestní odpovědnost obžalovaného a z toho plynoucích trestněprávních důsledků.
44. Podle § 38 trestní sankce je zapotřebí ukládat s přihlédnutím k povaze a závažnosti trestného činu a k poměrům pachatele. Tam, kde postačí uložení trestní sankce pro pachatele méně postihující, nesmí být uložena trestní sankce pro pachatele citlivější. Při ukládání trestních sankcí se přihlédne i k právem chráněným zájmům osob poškozených trestným činem.
45. Podle § 199 odst. 1 tr. zákoníku byl obžalovaný ohrožen trestem odnětí svobody v rozmezí 6 měsíců do 4 let.
46. Soud vzal v úvahu, že od jednání obžalovaného uplynula již delší doba bezmála 5 let. Stranou nemůže zůstat ani úvaha o délce trestního řízení vzhledem k přečinnové právní kvalifikaci a výši trestní sazby. Přihlédl i k tomu, že jednání obžalovaného trvalo cca 3 měsíce, nemělo dlouhodobějších následků, což je zřejmé i ze způsobu a době, kdy se poškozená dokázala úspěšně vymanit z vlivu obžalovaného, byť to nepřišlo samo od sebe a z její strany tento proces vyžadoval aktivní přístup a práci na sobě. Obžalovaný je osobou dosud soudně netrestanou. Přitěžující okolnosti zjištěny nebyly.
47. V trestní sazbě ust. § 199 odst. 1 tr. zákoníku za této situace odvolací soud tak soud uložil trest odnětí svobody mírně pod 1/4 zákonného rozpětí. Výkon trestu pak vzhledem k dosavadní bezúhonné osobě obžalovaného soud při splnění podmínek ust. § 81 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložil na kratší zkušební dobu v délce dvojnásobku spodní hranice ust. § 82 odst. 1 tr. zákoníku.
48. Zbývá pouze doplnit, že soud neuvažoval o jiném typu trestu, např. peněžitém či trestu OPP, a to vzhledem k charakteru skutku, který je nikoliv skutkem jednorázovým, ale trvajícím po určité době a jeho společenské závažnosti.
49. Adhezní řízení.
50. Okresní soud zavázal obžalovaného zaplatit náhradu nemajetkové újmy poškozené ve výši 1 Kč, avšak prakticky nezdůvodnil výši tohoto nároku. Zároveň se zbytkem nároku odkázal poškozenou na řízení ve věcech občanskoprávních. V odůvodnění adhezních výroků citoval obecná zákonná

východiska ust. § 81, § 2894 odst. 2, § 2910, § 2956, 2957 občanského zákoníku. Dále konstatoval, že finanční zadostiučinění za nemajetkovou újmu lze poškozenému přiznat, pokud není postačující morální zadostiučinění a neoprávněným zásahem došlo ke snížení důstojnosti fyzické osoby či její vážnosti ve společnosti ve značné míře. Taková situace v projednávané trestní věci nastala. Dále konstatoval, že poškozená po dobu společného soužití s obžalovaným strádala, v největší míře od doby narození nezletilé. Nemohla vést plnohodnotný život pro naprosto nevhodné a hostilní chování, které vůči ní opakovaně obžalovaný činil a devalvoval tak její důstojnost v postavení ženy, [REDAKCE]. Vzhledem k zásadě zákazu zhoršení postavení obžalovaného po rozhodnutí odvolacího soudu nemohl soud poškozené přiznat vyšší nárok, než který jí byl přiznán v pořadí prvním rozsudkem ve věci. Výše daného nároku se po doplnění dokazování tak jeví jako symbolická.

51. K tomu je zapotřebí konstatovat, že soud prvního stupně již v pořadí prvním rozsudkem v této věci rozhodl m. j. o povinnosti obžalovaného zaplatit náhradu nemajetkové újmy poškozené ve výši 1 Kč a se zbytkem nároku odkázal poškozenou na řízení ve věcech občanskoprávních. Učinil tak za situace, kdy obžalovaného uznal vinným *kvalifikovanou* skutkovou podstatou zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku. To je samo o sobě protimluv. Do určité míry lze takový výrok označit za výrok přinejmenším devalvující osobu poškozené. Je skutečností, že poškozená se proti výroku o výši nemajetkové újmy neodvolala, stejně tak jako státní zástupkyně. Odvolací soud je tak vázán stran adhezního výroku zásadou zákazu *reformace in peius*. Poškozené se dosud nedostalo žádného zadostiučinění, vyjma toho, že obžalovaný byl odsouzen a byl mu uložen trest. Vzhledem k popsané procesní situaci a s ohledem na výši ukládané částky nemajetkové újmy nalézacím soudem rozhodl krajský soud podle § 229 odst. 1 tr. řádu o odkázání poškozené s jejím uplatněným nárokem na náhradu nemajetkové újmy zcela na řízení ve věcech občanskoprávních.
52. S nárokem na náhradu škody se řádně a včas dne 28.4.2021 připojila poškozená [REDAKCE], a to s částkou 517 Kč. Tato částka představuje vynaložené výkony zdravotnické pomoci dne [REDAKCE] v souvislosti s vyšetřením poškozené po incidentu s víčkem od PET lahve. S ohledem na skutečnost, že obžalovaný byl uznán vinným toliko jednáním v období nejméně [REDAKCE], a lékařské výkony se vztahují k datu mimo toto období, byla tato poškozená se svým nárokem na náhradu škody podle § 229 odst. 1 tr. řádu odkázána se svým nárokem na náhradu škody zcela na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do 2 měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.).

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr.ř.) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá

a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až 1) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

Opravný prostředek podaný v elektronické podobě musí být vybaven uznávaným elektronickým podpisem (§ 6 odst. 1 zákona č. 297/2016 Sb.) nebo podání musí být učiněno prostřednictvím datové schránky dle § 8 zákona č. 300/2008 Sb.; bez těchto náležitostí se k podání v elektronické podobě nepřihlíží.

České Budějovice 13. 11. 2023

JUDr. Olga Smrčková
předsedkyně senátu